

PII IX
PONTIFICIS MAXIMI
ACTA

PARS PRIMA

VOL. VI.

ACTA EXHIBENS QUAE AD ECCLESIAM UNIVERSAM
SPECTANT

ROMAE
EX TYPOGRAPHIA VATICANA

D
AN

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI BERNARDO ARCHIEPISCOPO GUATIMALENSI
LEGIONEM
IN DITIONE NICARAGVIAE.

PIVS PP. IX.

VEN. FRATER, SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Quod Christus in horto captus dixit principibus, magistratibus et senioribus Iudeorum, *haec est hora vestra et potestas tenebrarum*, id nunc Ecclesia, divini Sponsi sui patientis imaginem relatura, iterare cogitur in orbe toto, cum ubique ferme principes convenerint adversus Dominum et adversus Christum eius. Quod tu in Dioecesi tua es expertus, Venerabilis Frater, id alibi passim et iisdem artibus fieri videmus et experimur in praesentiарum, ubi percuti conspicimus pastores ut dispergantur oves, sacra di-ripi ut externus cultus aboleatur, eiici ministros Ecclesiae ut fideles omni destituantur religiosa institu-tione et spirituali auxilio, effraenemque propugnari licentiam et impietatem ut populus plane corrumpa-tur. Hodie reapse, uti iam priscis temporibus, Epi-scopatus verum est martyrium, sive confessionis nomine, sive poenae. Iam vero, Venerabilis Frater,

utriusque gloriam es adeptus, cum tuendo religionis et iustitiae causam, tum subeundo exilium: sed beati qui persecutionem patiuntur propter iustitiam. Quamobrem minus dolemus aerumnas tuas, quam gratulamur calumnias, vim, ignominiam pro Christo toleratas. Strenue pugnasti hactenus; alacriter pugnare perge ab ipso exilio tuo, uti Eusebius, Chrysostomus, aliqui plurimi sanctissimi Episcopi, spirituque praesens gregi tuo, a quo abstractus fuisti, eum erigere contendere. Bono esto animo: Dominicam passionem resurrectionis gloria sequuta fuit; non alia profecto sors manere potest Ecclesiam; imo eo splendidiorem ipsa triumphum expectare debet, quo diuturniori et acerbiori insectationi fuit obnoxia. Excipe interim gratulationes Nostras et omina sospitatis, firmitatis, caelestis auxilii, cumulatorumque supernorum munerum, quorum auspicem esse volumus Apostolicam Benedictionem, quam tibi, Venerabilis Frater, Cleroque et populo tuo toti peramanter imperitimus.

Datum Romae apud S. Petrum die 4. Ianuarii
Anno 1872. Pontificatus Nostri Anno Vicesimosexto.

PIVS PP. IX.

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS NOVA CONSTITVTVR DIOECESIS OGDENSBVRCENSIS
IN FOEDERATIS STATIBVS AMERICAE SEPTENTRIONALIS.

PIVS PP. IX.

AD FVTVRAM REI MEMORIAM

Quod catholico nomini bene prospere, atque feli-
citer eveniet, illud ex Pastoralis Officii Nostri de-
bito praestari maturemus. Itaque simul ac Vene-
rabilis Frater Archiepiscopus Neo-Eboracensis in
Foederatis Statibus Americae Septentrimonialis, caete-
rique omnes Ecclesiasticae istius Provinciae Anti-
stites Nobis exposuerunt Christianæ rei valde pro-
futurum, si Albanensis Dioecesis latissime patens,
aliam Episcopalem Sedem erigendo, divideretur; Nos
ad VV. FF. NN. S. R. E. Cardinales Negotiis Pro-
pagandae Fidei praepositos rem detulimus, omnibus
que rationum momentis sedulo attenteque perpen-
sis, ac probe intelligentes ex aucto Pastorum nu-
mero, spirituali Dominici gregis bono satius com-
modiusque consultum iri, ad propositam novae Epi-

scopalis Sedis erectionem deveniendum existimavimus. Quae quum ita sint , de commemoratorum VV. FF. NN. consilio, certa scientia, matura deliberatione, atque Apostolica Nostra Auctoritate praesentium tenore ab Albanensi Dioecesi, quae sequuntur, territorii partes, nempe Comitatus , qui vulgo » *St Laurence* » *Frankhiz* » *Clintore* » *Ifferson* » *Lewis* » et » *Essex* » nominantur una cum illa parte Comitatuum vulgo » *De Herkimer* » et » *Hamilton* » quae iacet supra lineam Septentrionalis Municipiorum » *De Chio* » et *Russia* » seiungimus, secernimus, easdemque regiones in unam, et proprie dictam Dioecesim erigimus , et constitui-
mus. Huius novae Dioecesis Episcopalem Sedem sitam volumus in Civitate *Ogdensburgi* (*Ogdensburgh*), ubi Ecclesia iam constituta habetur, quae pro Ca-
thedrali assumatur , atque eam idcirco Dioecesim Ogdensburgensem nuncupari. Propterea suffraganeam esse iubemus Archiepiscopi Neo-Eboracensis, et sin-
gulis atque universis iuribus, privilegiis, honoribus,
et praerogativis uti, frui , quibus caeterae Episco-
pales Ecclesiae fruuntur , et gaudent. Haec statui-
mus, voluimus , mandamus , decernentes praesentes
Nostras Litteras firmas, validas, et efficaces exis-
tre, ac fore, suosque plenarios, et integros effectus
sortiri, et obtinere, ac illis ad quos nunc spectat ,
et spectabit in futurum in omnibus, et per omnia
plenissime suffragari, et ab eis respective inviola-
biliter observari ; sicque in praemissis per quoscum-
que Iudices ordinarios, et delegatos etiam Causa-
rum Palatii Apostolici Auditores iudicari, et definiri
debere , ac irritum , et inane si secus super his a

quoquam quavis auctoritate fungente scienter, vel
ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus No-
stra, et Cancellariae Apostolicae Regula de iure qua-
sito non tollendo, nec non Benedicti XIV. Praede-
cessoris Nostri super Divisione materiarum, aliis-
que Constitutionibus Apostolicis in contrarium fa-
cientibus quibuscumque. Datum Romae apud S. Pe-
trum sub Annulo Piscatoris die XVI. Februa-
rii MDCCCLXXII. Pontificatus Nostri Anno XXVI.

N. CARD. PARACCIANI CLARELLI.

Loco Annuli Piscatoris

LITTERAE APOSTOLICAE

DE NOVA ERECTIONE DIOECESIS PROVIDENTIA
IN FOEDERATIS STATIBVS AMERICAE SEPTENTRIONALIS.

PIVS PP. IX.

AD FVTVRAM REI MEMORIAM.

Quod catholico nomini bene, prospere, atque feliciter eveniet, illud ex Pastoralis Officii Nostri debito praestari maturemus. Itaque simul ac Venerabilis Frater Archiepiscopus Neo-Eboracensis in Foederatis Statibus Americae Septentrionalis, caeterique omnes Ecclesiasticae istius Provinciae Antistites Nobis exposuerunt Christianae rei valde profuturum, si a duabus Dioecesibus, quae latissime patent, *Hertfordensi* nimirum, et *Bostoniensi*, nonnullae territorii partes secernerentur, ex quibus nova constaret Dioecesis proprio Antistiti committenda; Nos ad VV. FF. NN. S. R. E. Cardinales Negotiis Propagandae Fidei praepositos rem detulimus, omnibusque rationum momentis sedulo attenteque perpensis, ac probe intelligentes ex aucto Pastorum numero

spirituali Dominici gregis bono satius, commodiusque consultum iri, ad propositam novae Episcopalis Sedis erectionem deveniendum existimavimus. Quae cum ita sint, de memoratorum VV. FF. NN. consilio, certa scientia, matura deliberatione, atque Apostolica Nostra auctoritate praesentium tenore ab *Hertfordensi* Dioecesi integrum regionem *Insulae Rhodensis* (Rhode-Island), atque a Dioecesi *Bostoniensi* quatucr Comitatus, qui vulgo » *Bristol* » *Barnstable* » *Dukes* » et *Nantucket* » nuncupantur, una cum tribus Municipiis Comitatus - *Plymouth* - quibus nomen factum » *Warcham* » *Marion* » et *Mettapoisett* » seiungimus, secernimus, easdemque regiones in unam, et proprie dictam Dioecesim erigimus, et constituimus. Huius novae Dioecesis Episcopalem Sedem sitam volumus in Civitate *Providentiae* (*Providence*), atque eam idcirco Dioecesim *Providentiae* nuncupari. Praeterea Suffraganeam esse iubemus Archiepiscopi Neo-Eboracensis, et singulis, atque universis iuribus, privilegiis, honoribus, ac praerogativis uti, frui, quibus caeterae Episcopales Ecclesiae fruuntur, et gaudent. Haec statuimus, volumus, mandamus, decernentes praesentes Nostras Litteras firmas, validas, et efficaces existere, ac fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis ad quos nunc spectat, et spectabit in futurum in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in praemissis per quoscumque Iudices ordinarios, et delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores iudicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis

auctoritate fungente scienter, vel ignoranter contigerit
attentari. Non obstantibus Nostra , et Cancellariae
Apostolicae Regula de iure quaesito non tollendo,
nec non Benedicti XIV. Praedecessoris Nostri su-
per Divisione materiarum, aliisque Apostolicis Con-
stitutionibus, et Ordinationibus in contrarium fa-
cientibus quibuscumque. Datum Romae apud S. Pe-
trum sub Annulo Piscatoris die XVI. Februa-
rii MDCCCLXXII. Pontificatus Nostri Anno XXVI.

N. CARD. PARACCIANI CLARELLI.

Loco Annuli Piscatoris

DECRETVM CONSISTORIALE

IACIENSIS

SEV

MESSANENSIS ET CATANIENSIS IN SICILIA

DE APOSTOLICARVM LITTERARVM

PERPETVA OBSERVANTIA

DEQVE EARVM ALTERO EXEQVVTORE DEPVTANDO.

Apóstolicis Litteris sub plumbō datis apud Sanctum Petrum quinto Kalendas Iulii anno millesimo octingentesimo quadragesimo quarto a s. mem. Gregorio PP. XVI. pro nova erienda Episcopali Sede Iaciensi in Sicilia provisum quoque fuit, ut fel. record. R.P.D. Coelestinus Cocco Archiepiscopus Patracensis in part. infid. uti earumdem Litterarum Apostolicus Exequutor a Summo Pontifice deputaretur. Verum cum iste gravi morbo laborans Apostolicum mandatum exequi distulerit, tandem morte praeventus impar omnino commisso sibi officio evasit. Consistoriali itaque decreto diei vicesimae quartae mensis Iunii anni millesimi octingentesimi sexagesimi, quod incipit « *Utiliore spiritualium rerum* » ad iussionem Summi Pontificis Pii Papae Noni suffectus praemortuo Exequatori fuit R. P. Dominus Petrus Giannelli Sardinensis Archiepiscopus in part. infid. qui tunc temporis Neapoli morabatur. Praeclarus hic quidem Praesul multis quotidie et gravioribus inibi distensus negotiis ob ingruentes praesertim locorum cir-

cumstantias consilium differre coactus fuit; donec Romam reversus ad alia perspicua munera a S. Apostolica Sede pro merito vocatus acceptum mandatum exequi non potuit.

Quapropter universus Iaciensium Civium Ordo obsequentissime modo a Sanctitate Sua efflagitare curavit, ut tum de perpetua Litterarum Apostolicarum s. mem. Gregorii XVI observantia, cum etiam de altero earumdem Apostolico Exequutore decernendo benigniter edicere dignaretur.

Omnibus igitur, quae in id animadvertenda opportune erant, maturo consilio perpensis, Sanctissimus Dominus Noster ex certa scientia, motuque veluti proprio, contrariis quibuscumque minime obstantibus, vel eis ad hoc speciali quoque illata derogatione, Iaciensium supplicationes favorabiliter prosequentes haec quae sequuntur in Decretis mandavit, supremaque Suae Apostolicae potestatis plenitudine perpetuo sancivit.

I.

Litterarum Apostolicarum exequutio s. mem. Gregorii XVI, quibus ex dismembratione tunc Messanensis cum Cataniensis Dioecesum nova erigentur Iaciensis Episcopalis Sedes, quamvis ratione sive personarum, sive locorum, sive temporum, sive circumstantiarum quarumcumque (quae etiam speciali mentione sint dignae) retardata fuerit, vel adhuc protrahi utcumque debeat, nullo tamen eadem tempore praesciibi Sanctitas Sua voluit declarari.

II

Hinc Sanctissimus Pontifex Sacris Canonibus, Apostolicis Constitutionibus, caeterisque in id Ordinationibus expresse derogavit; et Apostolicis Cancellariae Regulis, quae etiam singulariter essent heic commemorandae, omnem legis effectum de Suprema Sua Auctoritate ademit, ut illarum Litterarum Apostolicarum observantia quandocumque, et a quibuscumque impugnari licite ac valide nequeat.

III

Quapropter (ut in Apostolicis relatis Litteris inditum fuit) in novis provisionibus Ecclesiarum Messanensis et Cataniensis reservatio Apostolica declarata et apposita est de earumdem Dioecesum nova circumscriptione Sanctae Apostolicae Sedis arbitrio peragenda ad alteram Iaciensem Dioecesim quandocumque noviter constituendam.

IV

Quin imo, si aliquando huiusmodi Litterarum Apostolicarum exequutio fuerit tandem peracta, atque Iaciensis nova Episcopalis Sedes fuerit erecta, quin de suo Pastore actutum provideri possit, tunc Sanctissimus Dominus Noster benignissime indulxit, ut Capitulum novae illius Cathedralis interim electionem Vicarii Capitularis rite peragere valeat, qui iuxta Sacros Canones, et praesertim S. Tridentinum

Concilium, Dioecesis admpistrationem interim sata-gat in Domino navare.

V.

Attento vero obitu cl. me. R. P. D. Coelestini Cocco Archiepiseopi Patracensis in part. infid., nec non in praesentiarum constanti absentia a civitate Neapolis R. P. D. Petri Giannelli Archiepiscopi Sardiani in part. infid. (revocato prius quocumque anteacto mandato) eisdem Praesulibus sufficere Summus Pontifex dignatus est alterum dictarum Litterarum Apostolicarum Exequutorem, atque ideo eligere et deputare R. P. D. Ioannem Guttadauro de Reburdone hodiernum Calatanisiadensem Episcopum; ut Ipse quae in relatis Litteris Apostolicis Suprema Auctoritate Pontificis fuerunt decreta atque statuta pro Iaciensium Christifidelium bono et salute tandem ad plenarium effectum quamprimum perducat.

VI

Itaque eidem Exequutori Apostolico delegato facultates omnes necessarias et oportunas Sanctitas Sua declaravit concessas, ut etiam per alterum Ecclesiasticum virum in dignitate tamen constitutum, ab Ipso nihilominus subdelegandum, ea omnia peragat, quae ad huiusmodi negotium rite persiciendum tum in dictis Litteris Apostolicis expresse statuuntur, et declarantur, tum etiam ipsem et vel eius subdelegatus magis conducere in Domino existimaverint.

VII

Acta vero omnia exequutorialia una cum topographica descriptione novae Iaciensis Dioecesis infra quatuor menses a peracta exequutione ad hanc Consistoriale Congregationem mittere tum Apostolico Delegato, cum etiam eiusdem subdelegando onus esto.

VIII

Propterea Sanctitas Sua hoc iussit edi , vulgarique Consistoriale Decretum perinde valitrum, ac si super his omnibus aliae Litterae Apostolicae sive sub plumbo, sive in forma Brevis fuissent de more expeditae ; atque ad perpetuam rei normam et memoriam hoc ipsum Decretum inter acta S. huiusmet Congregationis Consistorialibus negotiis praepositae adservari praecepit.

Datum Romae hac die decimanona mensis Martii anno reparatae hominum salutis millesimo octingentesimo septuagesimo secundo.

ROGERIVS ANTICI-MATTEI Patriarcha Constantinopolitanus S. Congregationis Consistorialis a Secretis.

L. ✠ S.

DECRETVM CONSISTORIALE

NANNETENSIS ET ANDEGAVENSIS

IN GALLIA

DISMEMBRATIONIS AC DEIN INCORPORATIONIS
PAROECIARVM.

Pro salutari Christifidelium pabulo atque utiliore in spiritualibus administratione maximopere id profecto interest, ut mutua illorum et expedita cum proprio Pastore intercedat communicatio minoribus saltem quoad fieri possit difficultatibus obnoxia. Qua provida compulsi consideratione Incolae illarum Insularum quae *Poulas* et *aux Bergères* in Gallia audiunt, quaeque intra Dioecesis Nannetensis limites conperiuntur, nuperrime enixas supplicationes obtulerunt SS^{mo} Domino Nostro Pio huic nominis Nono divina providentia Pontifici Maximo, ut territoria, quibus binæ ipsae constant Insulae, penitus dismembrantur ab iis insitis Paroeciis *Varades* et *Anetz*; atque protinus alteri commodiori Paroeciae *S. Ioannis du Marillais* canonice incorporentur, quae ad vicinam pertinet Dioecesim Andegavensem.

Quocirca id potissimum perpensum est, quod earumdem Insularum territoria extant a suis parochialibus Ecclesiis eatenus separata, qua continuum late patet Ligeris defluvium, quo nimirum hiberno praesertim tempore altius excrescente, illud nequit

facile tutoque vadari. Perpensum quoque inde est, quod Dioecesis Nannetensis pro tempore Antistites, propter haec atque alia non levis ponderis incommoda iamdiu consueverint finitimae Paroeciae *du Marrisais* pro tempore Rectoribus veniam et potestatem facere spiritualem administrationem super ipsarum Insularum locis atque incolis exercendi.

Quare omnibus quae in id animadvertenda erant maturo consilio perpensis, Sanctitas Sua non dubitavit benigno prosequi favore supplicationes ut supra commendatas; atque adeo dignata est ex certa scientia, motuque veluti proprio haec quae sequuntur in decretis mandare, Apostolicaque Sua Auctoritatis plenitudine inviolabiliter sancire.

I

Ac primo ratum acceptumque habet Sanctissimus Pontifex consensum quem ad hoc negotium efficiendum laudabiliter contulerunt hodierni Praesules tum Ecclesiae Nannetensis R. P. D. Antonius Matthias Iaguenement, tum alterius Ecclesiac Andegavensis R. P. D. Guillelmus Laurentius Angebault, suppleto ceteroquin, ex plenitudine Apostolicae Suae auctoritatis, consensu aliorum quorumcumque interesse habentium, vel quomodolibet habere praesumentium.

II

Secundo vero Territoria praedictarum Insularum *Poulas* et aux *Bergères* ab ordinaria iurisdictione Episcopi Nannetensis penitus eximantur, pe-

nitusque ab ea Dioecesi dismembrentur, una scilicet cum omnibus et singulis quibuscumque insitis Ecclesiis, Oratoriis, Institutis piis, addictisque incolis, rebus, iuribus, atque accessoriis de natura deque more concomitantibus.

III

Eadem porro territoria cum suis itidem omnibus et singulis desuper memoratis accessoriis tam localibus quam realibus et personalibus omnino incorporentur finitiae Dioecesi Andegavensi, eiusque pro tempore Antistitis ordinariae iurisdictioni omnino subiificantur.

IV

Uti vero praesto sit, qui parochiale illorum Christifidelium curam illico satagit exercere, Sanctitas Sua consuluit atque constituit, ut praedictarum Insularum territoria protinus coniungantur Paroeciae S. Ioannis *de Marillais*, quae in finitima Dioecesi Andegavensi iam constituta comperitur. Quapropter mandavit ut huiusmet Paroeciae Administrator teneatur parochiale earumdem Insularum atque incolarum curam aequa ac pro ceteris primaevis Parochianis gerere, muniaque obire; ideoque valeat parochalia item emolumenta sibi vindicare, et quae probe usuverint a singulis pariter percipere.

V

Qua confecta dismembratione atque incorporacione opportune fas esto, ut omnia et singula in-

strumenta documenta et scripta quaeque respicientia
res, personas, loca, adsignationes, et causas eccle-
siasticas binarum praefatarum Insularum diligenter
inquirantur et secernantur ab Episcopali Cancella-
ria Nannetensi, ut protinus congerantur conservanda
in altera Episcopali Cancellaria Andegavensi.

VI

Iam vero ut omnia et singula desuper in de-
cretis mandata firmum praeseferant robur, plenum-
que assequantur effectum, Sanctitas Sua voluit, ut
hoc S. Congregationis Consistorialis Decretum perin-
de a quibuscumque habeatur, et sit omnino vali-
turum, ac si Litterae Apostolicae sive in forma Bre-
vis sive sub plumbo in id expeditae fuissent; con-
trariis quibuscumque minime obstantibus, vel eis
etiam ad hoc speciali illata derogatione.

VII

Ad hoc denique negotium perficiendum idem
Pontifex dignatus est in Apostolicum huiusmodi De-
creti Consistorialis exequutorem deputare R. P. D.
Flavium ex Principibus Chigi Archiepiscopum Mi-
rensem, et ordinarium Nuntium Apostolicum penes
Reipublicae Gallicae Gubernium, collatis ei omnibus
facultatibus necessariis et opportunis, ut ipse per
se, vel per aliam personam in ecclesiastica tamen
dignitate constitutam ab ipso subdelegandam, valeat
cuncta disponere, statuere, ac definitive decernere,
quae in id oportere censeantur; adiecta scilicet le-
ge, ut intra sex menses ab expleta huiusmet De-

20

creti exequutione debeat ad Sanctam Sedem Apostolicam transmittere authenticum exemplar Decreti exequutorialis, ut in Archivo S. Congregationis Consistorialis ad perpetuam rei memoriam et normam conservetur.

Datum Romae hac die secunda Maii Anno reparatae hominum salutis millesimo octingentesimo septuagesimo secundo.

ROGERIVS ANTICI-MATTEI Patriarcha Constantinopol. S. Congregationis Consistorialis a Secretis.

L. ✠ S.

DECRETVM CONSISTORIALE

MVTINENSIS

SEV

NVLLIVS MONASTERII S. SILVESTR^I
DE NONANTVLA
CONCESSIONIS IN COMMENDAM.

Vita functo R. P. D. Francisco Emygdio Cugini postremo Archiepiscopo Mutinensi, contigit ut Monasterium S. Silvestri de Nonantula, olim Ordinis S. Benedicti, Nullius, in Provincia Ravennatensi vacaverit. In comperto quidem est quod, iuxta Decretum per hanc S. Congregationem Consistorialem anno 1820, sub die decima quinta Decembris editum, concessum fuerit, ut Mutinensibus Archiepiscopis accessura esset quoque antedicti Monasterii Commenda per Decretum ab hac eadem Congregatione post eorum singulorum praecoronationem emittendum. Quum itaque in Pontificio Consistorio, habito die sexta huius mensis Maii, praecoronizatus fuerit ad Mutinensem Cathedram R. D. Iosephus Maria Guidelli e Comitibus Guidi, humiliter ab hoc oblatae sunt supplices postulationes SSmo Domino Nostro Pio IX divina prouidentia Pontifici Maximo implorandi gratia, ut Sanctitas Sua dignaretur eadem indulgentia ipsi Oratori praefatum Monasterium in Commendam concredere. Cuiusmodi precibus benigne annuens Summus Pon-

tifex edixit, quod ipse novus Archiepiscopus Mutinensis, post expeditionem Litterarum Apostolicarum ad praefatam obtainendam Metropolitanam, supradictum quoque Monasterium per alias Apostolicas Litteras obtineat in Commendam. Quapropter ipse, utpote Mutinensis Archiepiscopus et Abbas Commendarius S. Silvestri de Nonantula, utriusque insimul Dioecesi ex speciali auctoritate Apostolica praesit, atque prospiciat; contrariis quibuscumque minime obstantibus. Hoc itaque Decretum Sanctitas Sua iussit ferri, ad rei memoriam et observantiam in Archivo S. Congregationis Consistorialis originaliter custodiendum.

Datum Romae hac die octava mensis Maii anno Domini millesimo octingentesimo septuagesimo secundo.

ROGERIVS ANTICI-MATTEI Patriarcha Constantinopol. S. Congregationis Consistorialis a Secretis.

L. ✠ S.

LITTERAE APOSTOLICAE

PIVS EPISCOPVS

SERVVS SERVORVM DEI

DILECTO FILIO IOSEPHO MARIAE GVIDELLI

E COMITIBVS GVIDI ELECTO ARCHIEPISCOPO MVTINEN.

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Romani Pontificis providentia circumspecta Ecclesiis et Monasteriis singulis, quae vacationis incommoda deplorare noscuntur, ut utilium gubernatorum fulciantur praesidio, prospicit diligenter, ac personis ecclesiasticis praesertim ad Pontificalem dignitatem sustinendam designatis, ut in suis opportunitatibus congruum suscipiant relevamen de subventionis auxilio, prout decens est, providet opportune. Cum itaque, sicut accepimus, Monasterium, Abbatia nuncupatum Sancti Silvestri terrae Nonantulae Ordinis Sancti Benedicti Nullius Dioecesis Provinciae Ravennaten. quod pro tempore obtinens particulare et separatum Territorium, habet et Iurisdictionem quasi Episcopalem in dicta Terra aliisque ei subiectis locis exer-

cet, ac Synodum convocare et in ea examinatores deputare consuevit, quodque vigore Litterarum Apostolicarum fel. record. Pii PP. Septimi Praedecessoris Nostri in forma Brevis de Anno Domini millesimo octingentesimo vigesimo primo pro tempore existenti Mutinen. Antistiti perpetuo affectum existit, et quod bo. me. Franciscus Emygdius Cugini dum viveret Archiepiscopus Mutinen. ac dicti Monasterii **Abbas** Commendatarius in Commendam ex concessione et dispensatione Apostolicis etiam dum viveret obtinebat; Commenda huiusmodi per obitum dicti Francisci Emygdii Archiepiscopi et Abbatis Commendatarii, qui extra Romanam Curiam debitum naturae persolvit, cessante adhuc, eo quod ante Commendam ipsam vacabat, modo vacaverit, et vacet ad praesens; Nos tam eidem Monasterio de Gubernatore utili et idoneo, per quem circumspecte regi, et gubernari, ac salubriter dirigi valeat, quam Tibi, ut statum Tuum iuxta pontificalis dignitatis exigentiam decentius tenere possis, de alicuius subventionis auxilio providere, ac specialem gratiam facere volentes, Teque a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, si quibus quomodolibet innodatus existis, ad effectum praesentium tantum consequendum harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, verumque et ultimum dicti Monasterii vacationis modum, etiamsi ex illo quaevis generalis reservatio etiam in corpore iuris causa resultet, praesentibus pro expressis habentes, Motu proprio et ex mera liberalitate Nostra Monasterium praefatum, cuius fructus, redditus, et proventus ad biscentum Florenos auri in

libris Camerae Apostolicae, ut pariter accepimus, taxati reperiuntur, quovis modo aut ex cuiuscumque persona, seu per liberam dicti Francisci Emygdii Archiepiscopi et Abbatis, vel cuiusvis alterius cessionem de huiusmodi Monasterio illiusque regimine et administratione extra Romanam Curiam etiam coram Notario publico et testibus sponte factam, aut asseptionem alterius beneficii ecclesiastici ordinaria auctoritate collati, Commenda praefata cessante, vacet, etiamsi tanto tempore vacaverit, quod illius provisio iuxta Lateranen. Statuta Concilii, aut alias canonicas sanctiones ad Sedem Apostolicam legitime devoluta existat, illiusque dispositio ex quavis causa ad Sedem eamdem specialiter pertineat, et ad idem Monasterium consueverit quis per electionem assumi, eique cura etiam iurisdictionalis immineat, ac super regimine et administratione praefatis inter aliquos lis in illius petitorio vel possessorio, cuius litis statum praesentibus haberi volumus pro expresso, penideat indecisa, dummodo tempore datae earumdem praesentium dicto Monasterio de proprio Abbe prosum, aut illud alteri canonice commendatum non existat, cum illi forsan adnexis ac omnibus iuribus et pertinentiis suis Tibi per Te, donec Metropolitanae Ecclesiae Mutinen. praefueris, tantum tenendum, regendum, et gubernandum, ita quod liceat Tibi, debitis et consuetis eiusdem Monasterii et Dilectorum Filiorum illius Conventus supportatis oneribus, ac quarta, si Abbatialis, separata et seorsim a Conventuali in restaurationem Fabricae, seu ornamentorum vestium et paramentorum emptionem vel sarcitionem, sive pauperum alimoniam, prout maior exegerit seu suaserit necessi-

tas, si vero communis inibi respective mensa fuerit tertia parte omnium et singulorum fructuum eiusdem Monasterii pro praemissis supportandis, et ad sustentationem Monachorum, omnibus aliis deductis oneribus, annis singulis impertita, de residuis illius fructibus redditibus et proventibus disponere et ordinare, sicuti Monasterium praefatum in titulum quomodolibet obtinentes de illis disponere et ordinare potuerunt seu etiam debuerunt, alienatione tamen quorumlibet bonorum immobilium et pretiosorum mobilium dicti Monasterii Tibi penitus interdicta, Apostolica auctoritate tenore praesentium commendamus, curam regimen et administrationem ipsius Monasterii Tibi in spiritualibus et temporalibus plenarie committendo. Quocirca Dilectis Filiis Magistris Laurentio Nina et Iacobo Gallo in utraque Signatura Nostra Referendariis motu simili per Apostolica scripta mandamus, quatenus, ipsi vel eorum alter, per se vel alium, seu alios Tibi in adipiscenda possessione, seu quasi regiminis et administrationis praefatarum ac bonorum dicti Monasterii Auctoritate Nostra assistentes faciant Tibi ab eiusdem Monasterii Conventu obedientiam et reverentiam congruentes, atque a Dilectis pariter Filiis Monasterii Vassallis, aliisque subditis personis consueta servitia et iura Tibi ab eis debita integre exhiberi, contradictores Auctoritate Nostra praefata, appellatione postposita, compescendo. Non obstantibus rec. mem. Bonifacii PP. VIII Praedecessoris quoque Nostri, et aliis Apostolicis Constitutionibus etiamsi Provincialibus et Synodalibus Conciliis editis vel edendis specialibus vel generalibus, ac dicti Mo-

nasterii et Ordinis, cuius illud existit, etiam iuramento confirmatione Apostolica vel quavis firmitate alia roboratis statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Litteris Apostolicis eidem Monasterio illiusque Superioribus et personis in genere vel in specie etiam contra Commendas, aut alias quomodolibet concessis, approbatis, confirmatis, et innovatis, quibus omnibus et singulis etiamsi pro illo-lorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa et individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, eorum tenores, ac si de verbo ad verbum inserti forent, eisdem praesentibus pro plene et sufficienter expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris latissime et plenissime ac specialiter et expresse, nec non opportune et valide Motu pari hac vice dum-taxat harum quoque serie derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque, aut si Conventui Vassallis et aliis subditis praedictis vel quibusvis aliis communiter aut divisim ab Apostolica sit Sede indultum quod interdici suspendi vel excommunicari non possint per Litteras Apostolicas non facientes plenam et expressam ac de verbo ad verbum de Indulto huiusmodi mentionem. Volumus autem quod in praefato Monasterio divinus cultus et solitus Monachorum numerus et Ministrorum nullatenus minuatur, et animarum cura, si quae illi immineat, minime negligatur, sed eius et Conventus praefati congrue supportentur onera consueta. Et insuper ex

nunc irritum decernimus et inane, si secus super his
a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoran-
ter contigerit attentari.

Datum Romae apud Sanctum Petrum Anno In-
carnationis Dominicae millesimo octingentesimo se-
ptuagesimo secundo. Octavo Idus Maii Pontificatus
Nostris Anno Vigesimo Sexto.

FRID. DE FALLOUX REG.

Loco Plumbi.

DECRETVM CONSISTORIALE

APVANA

IN PARMENSI DITIONE

SUSPENSIONIS AD BENEPLACITVM

SANCTAE APOSTOLICAE SEDIS

LITTERARVM APOSTOLICARVM SVB PLUMB0

PRO DISMEMBRATIONE PLVRIVM PAROECIARVM.

Consistoriali Decreto diei vicesimae mensis Iulii anno millesimo octingentesimo quinquagesimo tertio sub titulo - *Atestinae Mutinensis Ditionis de circumscriptione Dioecesum intus et circumstnarum.* - incipiente - *Quum ad utiliorem* - etc. quod de mandato SS^{MI} Domini Nostri Pii IX Summi Pontificis fuit relatum in subsequentibus Litteris Apostolicis sub plumbo sexto decimo Kalendas Januarii eiusdem anni, quae incepint - *Dum universi dominici gregis curam* etc. - plures paroeciae inibi declaratae e dioecesi Apuana in Parmensi Ditione erant dismembrandae, atque Massanensi Dioecesi in Mutinensi Ditione uniendae et incorporandae, ut primum Sedes Apuana utcumque vacaret. Decretum hoc Sanctae Apostolicae Sedis cum clausula nunc pro tunc obsequentiissime fuit a re. me. Francisco Emygdio Cugini Archiepiscopo Mutinensi uti Apostolico Delegato exequutum, nec non exequitorialia acta diligentissime perfecta ad Summum Pontificem fuerunt humillime transmissa, in huius S. Congregationis Consistoriali-

bus negotiis praepositae Archivo ad rei normam et memoriam perenniter adservanda.

Modo igitur R. P D. Michael Angelus Orlandi hodiernus Episcopus Apuanus gravi aetate laborans, et suo et totius illius Capituli, et Cleri Apuani nomine instanter Summum Pontificem Pium huius Nominis Nonum adire non dubitavit, Eique efflagitationes maximas submittere, ut resoluta etiam quandocumque conditione Apostolicarum Litterarum nihilominus effectus earumdem interim suspenderetur, ut tanta Apuanae Dioecesis paraeciarum dismembratio averti aliquo modo posset, et ingruens eidem singularis iactura ad alterum consilium pro S. Sedis Apostolicae benignitate opportunius revocaretur.

Quare Sanctissimus Pontifex supplicationes huiusmodi favorabiliter excipere volens, cunctis, quae in id inspicienda erant, matura deliberatione perpensis, habita circumstantiarum et temporum, praesertim pro Apuanae Dioecesis consideratione, motu veluti proprio, deque Suae Apostolicae potestatis plenitudine haec quae sequuntur in Decretis observari mandavit.

I

Primo igitur relatarum superius Apostolicarum Litterarum canonicum effectum, plenamque observantiam quoad dismembrationem pluriū paroeciarum ab Apuana Dioecesi aliquando efficiendam alterique Massanensi adiudicandam ut primum Sedes illa vacaverit, quamvis exequitorialia iamdiu in acta ab Apostolico Delegato cum clausula nunc protunc expleta atque vulgata fuerint; nihilominus Sum-

mus Pontifex auctoritate sua omnino suspendi iussit, eisdemque Litteris omne in id robur, et efficaciam ademi decrevit ad Suum, et S. Apostolicae Sedis beneplacitum.

II

Ideoque consensum quorumcumque in id interesse habentium vel habere quomodocumque prae-
sumentum omnino de Suae Apostolicae potestatis plenitudine Summus Pontifex suppleri voluit, cum omnibus caeteris derogationibus et exemptionibus in id necessariis et opportunis, quae etiam singulari mentione, de iure quoque quaesito non tollendo, necessariae fuissent.

III

Quapropter ad huiusmodi Litterarum Apostolicarum suspensionem atque temporaneam inefficaciam favore Apuanae Dioecesis exequendam, firmiterque in actis declarandam, dignata est Sanctitas Sua eligere, atque deputare R. P. D. Dominicum Villa hodiernum Parmae Episcopum, cui ideo omnes in id contulit facultates necessarias et oportunas, etiam alteram subdelegandi personam in ecclesiastica dignitate tamen constitutam.

IV

Delegatum autem Apostolicum teneri voluit idem Summus Pontifex, uti infra tres menses ab exequitione huius Consistorialis Decreti, expletaque declaratione, de qua R. P. D. Episcopus Massanensis

32

in primis certior fieri debet, Acta omnia S. Apostolicae Sedi transmittat.

V

Iussit demum Summus Pontifex ut Decretum hoc Consistoriale perpetuo a quibuscumque habeatur, ac si super ipsum alterae Apostolicae litterae declarationis, suspensionis, et derogationis temporaneae sive sub plumbo, sive in forma Brevis fuisserent de more expeditae: contrariis quibuscumque minime obstantibus, etiam SS. Conciliorum Decretis, atque Apostolicis Constitutionibus speciali quamvis mentione dignis, et singulari quoque eisdem illata derogatione.

VI

Hoc igitur Sanctissimus Dominus Noster voluit edi vulgarique Decretum Consistoriale ad perpetuam rei normam, et efficaciam in Archivo eiusmet Sacrae Congregationis asservandum.

Datum Romae hac die vicesima Maii anno reparatae hominum salutis millesimo octingentesimo septuagesimo secundo.

ROGERIVS ANTICI-MARTEI Patriarcha Constantiopol. S. Congregationis Consistorialis a Secretis.

L. ✠ S.

LITTERAE APOSTOLICAE

DE SCHISMATIS IN ARMENIA PROGRESSV.

PIVS PP. IX.

AD FVTVRAM REI MEMORIAM.

Apostolicam Nostram sollicitudinem, animique Nostram amaritudinem augent quotidie, quae de neoschismaticis Armeniis afferuntur certa non minus quam tristissima nuncia. Nos equidem, ut omnes horunt, omnem curam adhibuimus ad novum schisma compescendum, atque ad revocandos in Ecclesiam Catholicam illius auctores et fautores: quem etiam in finem Legatum a facie Nostra extra ordinem Constantinopolim mittere non dubitavimus Apostolicis litteris, instructionibus et facultatibus munitum. At enim refractarii Armenii neque monitis et hortacionibus nostris acchieverunt, neque censuris auctoritate Nostra latis commoti sunt. Etenim permanentes in incoepitis toti in eo fuerunt et sunt, ut fideles ab unitate catholica divellant, catholicorum Eccle-

sias violenter etiam invadant , et occupent , quod Constantinopoli primum, mox alibi ac in ipsa etiam Ciliciensis patriarchatus Sede, quae est in Libano , factum fuisse , dolentissime accepimus. Ipse vero pseudopatriarcha , quem sibi constituerunt , Iacobus Bahatiarian, licet a Nobis reprobatus et canonicis censuris irretitus per Apostolicas Litteras diei XI Martii elapsi anni (1), minime reformidavit Episcopalis consecrationis munus quatuor neoschismaticis presbyteris sacrilege conferre, videlicet Iosepho Kupelian, Seraphino Davidian , Moysi Amberbojian e Veneta Mechitaristarum congregatione, et Eliseo Teolosian ex Monachis Armeniis Montis Libani , qui omnes novo schismati iam addicti a Venerabili Fratre Antonio Iosepho Archiepiscopo Tyanaeo Apostolico in Urbe Constantinopolitana Delegato auctoritate Nostra iam excommunicati fuerunt. Nuperrime autem a praedicto pseudopatriarcha episcopus nefarie consecratus est alter e neoschismaticis Armeniis presbyteris Ioannes Kupelian, quem in Civitate Diarbekirien seu Amiden turbas foventem et schisma excitantem Venerabilis Frater Archiepiscopus Marianopolitanus, Apostolicus in Mesopotamia, aliisque regionibus Delegatus auctoritate Nostra publice ac nominatim excommunicaverat. Isti autem pro veteri et repertissimo haereticorum more se catholicos atque huic Apostolicae Sedi communione sociatos mendacissime praedicare non verentur, falsis illis prophetis merito accensendi , quos Christus Dominus ait venire in vestimentis ovium, intrinsecus autem esse

(1) Acta Pii IX. Vol. v. pag. 290.

lupos rapaces. Quo pravum hoc consilium spectet, quo animum Neoschismatici intendant facile est perspicere. Sentiunt enim atque intelligunt quantum eos iuvet ementitum licet catholicorum nomen, ut a simplicioribus recipiantur, ut eorum, qui christianas institutiones ignorant, favorem ac praesidium aucupentur, ut potestatem ac dominatum in cathlicos usurpare valeant, atque horum bona et possessiones audacius invadere, iisque semel occupatis securius incubare possint. Quam etiam ob causam ausi sunt veri nominis Catholicos, et legitimum Ciliciensem Patriarcham, quin et Apostolicam Sedem et Nos ipsos in summam invidiam vocare, perinde ac si Apostolicis Nostris Constitutionibus et Litteris legitima summi Imperantis iura impeterentur : quo nihil est a mente Nostra et a Catholicae Ecclesiae doctrinis et institutis magis alienum. Haec autem calumnia gravior evasit, cum neoschismaticus presbyter Ioannes Kupelian episcopali charactere, uti supra dictum est, a pseudopatriarcha sacrilege auctus, minime veritus est, palam et publice coram civili magistratu scripto profiteri, reiicere se Apostolicam Nostram Constitutionem, cuius initium est « Reversurus » editam die XII Iulii Anno MDCCCLXVII (1); et si quae in futurum ab Apostolica Sede similes edentur Constitutiones, se eas minime recepturum. Quo faeto debita Nobis et Apostolicae huic Bñi Petri Cathedrae obedientia formaliter denegata fuit, memoratae iam calumniae apud imperitos et incautos species quae-dam et fucus veritatis obductus, et nefarii facti exem-

(1) Vid. Acta Pii IX. Vol. iv. pag. 304.

plum magno cum animarum scandalo constitutum est. Cum itaque res in deterius vergant, et nihil iam intentatum relinquant refractarii Armenii ad novum schisma firmandum et propagandum, Nos qui post missum Constantinopolim Legatum Nostrum hactenus in silentio et in spe patienter expectavimus, an vellent redire ad cor, necessarium duximus fideles universos iterum monere, ut ab iisdem caveant diligentissime, et praesertim ab illis, qui Episcopalem locum et dignitatem temere usurpaverunt. Sacrilegas autem et nefarias Episcoporum consecrations a pseudopatriarcha, uti supra, peractas contra Apostolicae Sedis mandata et sacrorum canonum sanctiones satis detestari atque improbare non possumus. Quamobrem qui illas, uti supra diximus, excipere vel tribuere per summum nefas ausi sunt, eos omnes et singulos gravissimis iampridem censurarum poenis subiectos auctoritate Omnipotentis Dei excommunicamus, et ab Ecclesiae Catholicae unitate segregatos, schismaticos prorsus habendos esse iterum edicimus, atque decernimus. Dum vero ob praemissa vehementer dolemus solatio Nobis est et consolationi Catholicorum Episcoporum, Cleri, et fidelium Armenii ritus, quorum laus in Ecclesia est, firmitas et constantia in veritate et unitate Catholica custodienda. Novimus opera eorum, et fidem et tribulationem, et patientiam: eos proinde amantissime hortamur, ut a proposito nullatenus se dimoveri sinant; non enim iis, qui incooperint, sed qui perseveraverint usque in finem reposita est corona iustitiae. Deus et Pater Domini Nostri det eis id ipsum sapere in Christo Iesu, det in fide fortitudinem, det eximiam

illam charitatem, quae omnia suffert, omnia sustinet, omnia sperat. Neque miserrimos illos oblivisci-mur, qui a Nobis et ab unitate catholica recesserunt; pro quibus in humilitate cordis Nostri Deum enixe adprecamur, ut revertentes unusquisque a viis suis pessimis convertantur et vivant.

Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die XIV Iunii MDCCCLXXII. Pontificatus Nostri Anno XXVI.

N. CARD. PARACCIANI CLARELLI.

Loco Annuli Piscatoris

LETTERA DI SUA SANTITÀ¹
AL CARD. SEGRETARIO DI STATO.

REVERENDISSIMO SIG. CARDINALE GIACOMO ANTONELLI
NOSTRO SEGRETARIO DI STATO.

Costretti nelle attuali tristissime circostanze ad assistere giornalmente al doloroso spettacolo di nuovi violenti attentati contro la Chiesa, sentiamo oggi in modo particolare il bisogno di prender la penna per palesare a Lei, Sig. Cardinale, la profonda amarezza che provammo nell'apprendere testè la dichiarazione fatta dal Presidente de' ministri di questo Governo usurpatore sul fermo proponimento del medesimo di presentare quantoprima alle Camere una legge per la soppressione degli Ordini religiosi in questa Nostra città, sede del Vicario di Gesù Cristo, e metropoli dell'orbe cattolico. Questa dichiarazione, che rivela sempre più il vero fine, cui mira lo spoglio fatto alla Sede Apostolica del suo temporale dominio, è un novello oltraggio inflitto, non pure a Noi, ma a tutta intiera la cattolicità. Chi può negare infatti, che sopprimere gli Ordini religiosi in Roma, o limitarne anche arbitrariamente la esistenza, non è solo attentare alla libertà ed indipendenza del Romano Pontefice, ma è togliergli ben anche dalle mani uno dei mezzi più poderosi ed efficaci pel governo della Chiesa universale ?

Ognun sa che, come Roma è il centro del cristianesimo, così le case religiose, che da secoli vi esistono, sono a così dire il centro di tutti gli Ordini e Congregazioni rispettive sparse nell'orbe cattolico. Sono desse come altrettanti seminarii eretti dalle cure indefesse dei Romani Pontefici , dotati dalla generosità di pii oblatori, anche esteri, e regolati dalla suprema autorità Pontificia, da cui ricevono vita, direzione e consiglio. Queste case furono istituite e destinate a fornire operai e missionari per tutte le parti dell'universo. Senza ricorrere alla storia, a rilevare i vantaggi riportati alla cristiana repubblica, ed alla stessa umanità, da questi seguaci degli evangelici consigli, basta percorrere con lo sguardo i vari paesi d'Europa, e le più remote ed inospiti spiagge dell'Asia, dell'Africa, dell'America e dell'Oceania , ove oggi stesso questi zelanti ministri di Dio, con esemplare abnegazione, consacrano le loro forze, la loro salute, la stessa loro vita a profitto e salvezza dei popoli.

Soppressi pertanto gli Ordini religiosi in Roma, o limitatane anche sotto qualsiasi forma la esistenza , non sarà più possibile , che il mondo risenta , come oggi i vantaggi di queste pie e caritatevoli istituzioni. È in Roma infatti, che esistono i principali noviziati intesi a preparare i novelli banditori della fede ; è qui che accorrono religiosi d'ogni nazione per rattemprare il loro spirito, e per render conto delle loro missioni ; è qui che si trattano, all'ombra della Sede Apostolica, tutti gli affari delle case anche estere ; è qui che si eleggono col concorso dei religiosi delle differenti nazioni i su-

periori generali, i dignitarii degli Ordini, ed i capi di tutte le Province. Come si può dunque sperare, che senza questi grandi centri, nelle condizioni in cui attualmente si trovano, e senza questa suprema direzione, l'opera vivificatrice e benefica di questi operai evangelici abbia gli stessi risultati di oggi? Nò; sopprimere le case religiose in Roma, è lasciare senza vita le comunità sparse in tutto il mondo: come spogliarle qui dei loro beni, è spogliare l'Ordine intiero della sua legittima proprietà. La soppressione adunque degli Ordini religiosi in Roma non è tanto una manifesta ingiustizia a riguardo di individui benemeriti della società, quanto un vero attentato contro il diritto internazionale di tutta la cattolicità.

Per dovere anche di riconoscenza è forza constatare, che la soppressione delle case religiose in Roma porterebbe ad un tempo non lieve detramento a questa Scde Apostolica, ove i più distinti fra gli individui di quelle si dedicano, quali utili collaboratori nel sacro ministero, all'assistenza delle differenti Congregazioni ecclesiastiche, ora dando schiarimenti sulle varie missioni alle loro cure affidate, ora dedicandosi a studi profondi per la confutazione degli errori, ora emettendo il savio loro parere sulle varie questioni disciplinari delle singole Chiese dell'orbe Cattolico.

È egli adunque ben manifesto, Sig. Cardinale, il vero scopo inteso dal Governo usurpatore nella divisata legge di soppressione degli Ordini religiosi in Roma. Sì: questa non è altro che la continuazione di quel piano funesto e sovversivo, che dal

giorno della violenta occupazione di Roma , si va ipocritamente eseguendo a danno non pure della temporale Nostra autorità, ma più specialmente del supremo Nostro Apostolato, pel cui vantaggio si annunciava a scherno volersi togliere a Noi il patrimonio della Chiesa : patrimonio elargito ai Romani Pontefici per ordine mirabile della divina provvidenza, e da Essi posseduto da oltre undici secoli con i titoli i più sagri ed i più legittimi, a profitto appunto dell' intiera cristianità.

E chi potrebbe farsi oggi illusione alcuna sulla indole di questo piano tendente ad abbattere la Nostra autorità di Capo supremo della Chiesa, ad avvilirne la dignità, ad inceppare l'esercizio del nostro augusto ministero, a sconvolgere infine l'ordinamento secolare di questa Apostolica Sede ? Ella, Sig. Cardinale , è testimone ogni giorno delle usurpazioni che ora sotto un pretesto , ora sotto un altro , si vanno compiendo a danno della Religione, della moralità e della giustizia : usurpazioni che miran tutte all' esecuzione di quel piano distruttore. A che altro infatti se non a questo tende la sottrazione che grado a grado si va facendo dalla Nostra autorità di tutte le istituzioni di carità e di beneficenza , di convitti d'educazione e di licei di pubblica istruzione, che formarono mai sempre la cura prediletta e la più sollecita dei Pontefici Nostri antecessori ? A che altro, se non a questo, tende quella maleaugurata legge che, condannando forzatamente al servizio militare i giovani dedicati a Dio, tronca, qual falce inesorabile, le più ridenti speranze della Chiesa, e priva il Santuario ed il chiostro di un eletta

schiera di ministri novelli e laboriosi ? A che , se non a questo, tende quella sfrenata libertà d' insegnare impunemente errori di ogni sorta , sia per mezzo della stampa, sia per via d'una pubblica e scandalosa predicazione sostenuta con tanta impudenza da uomini apostati e ribelli all'autorità della Chiesa? A che quel rilasciamento nei costumi, quella insolente licenza nei pubblici spettacoli, que' continui insulti alle Sacre Immagini ed ai Ministri del Signore, quelle frequenti profanazioni del culto religioso, quelle ributtanti derisioni d'ogni cosa la più sagra ed inviolabile , quell' oppressione sistematica d'ogni persona onesta ed affezionata alla Chiesa ed al Papa ? Ella sa, Sig, Cardinale, come il Nostro cuore sia straziato alla vista quotidiana di tutte queste sventure della Chiesa. Resi impotenti ad apportarvi il benchè più leggero rimedio, Noi non possiamo che piangere sui mali del Nostro gregge : non senza però alzare pubblicamente la voce per reclamare e protestare contro gli attentati di cui la Chiesa è vittima, e per render palese al mondo la miserabile condizione, cui per la malvagità dei tempi Ci ritroviamo ridotti.

Avremmo potuto, egli è vero, risparmiarci in parte il sacrificio di bere quotidianamente un sì amaro calice , e di assistere personalmente a sì desolante spettacolo, cercando asilo in estero paese. Ma, se ragioni di alto interesse religioso Ci consigliarono, nell'attuale stato di cose, a non abbandonare per ora questa a noi diletissima città Sede del Romano Pontificato, ciò non fu certamente senza un singolare tratto di divina provvidenza , affinchè il

mondo si convincesse col fatto della sorte ch' è riservata alla Chiesa ed al Romano Pontefice, allorquando la libertà ed indipendenza del supremo di lui Apostolato venga compromessa dal cambio di una posizione provvidenzialmente ordinata da Dio.

E come difatti, dopo il nuovo ordine di cose, il Papa può chiamarsi libero ed indipendente? Non basta ch' egli pel momento possa dirsi materialmente libero nella persona; Egli deve essere e deve comparire agli occhi di tutti libero ed indipendente nell'esercizio della suprema sua autorità. Ora il Papa non è, nè sarà mai libero ed indipendente, finchè il supremo di lui potere sia sottomesso alla prepotenza e capriccio d'un'avversa autorità; finchè il suo elevato ministero sia fatto segno all'influenza e predominio delle passioni politiche, finchè le sue leggi ed i suoi decreti non vadano esenti dal sospetto di parzialità o di offesa per le rispettive nazioni. Nella nuova condizione di cose fatta al Pontificato dopo l'usurpazione del patrimonio della Chiesa, il conflitto fra i due poteri è inevitabile: l'accordo, l'armonia non può dipendere dalla volontà degli uomini: basati i rapporti fra i due poteri sopra un assurdo sistema, gli effetti altri essere non possono che quelli naturalmente derivati da opposti elementi, che di necessità debbono tenerli in continua e penosa lotta.

La storia stessa è piena di conflitti fra le due autorità e di esempi di agitazioni nella cristiana famiglia ogni qualvolta i Romani Pontefici vennero anche momentaneamente sottoposti all'autorità di estraneo potere. La ragione n'è ben chiara. Diviso

il mondo in un numero ben considerevole di Stati, gli uni indipendenti dagli altri, gli uni forti e potenti, gli altri piccoli e deboli, la pace e la tranquillità delle coscienze dei fedeli non potè altrimenti esistere che in ragione della loro sicurezza e convinzione dell'alta imparzialità del Padre comune dei fedeli e dell'indipendenza de' suoi atti. Ora, come potrebbe oggi ciò essere, se l'azione del Romano Pontefice è continuamente esposta all'agitazione dei partiti, all'arbitrio dei governanti, al pericolo di vedere ad ogni passo turbato il suo riposo, la tranquillità stessa de' suoi consiglieri e ministri?

Anche la libertà delle sagre Congregazioni, cui incombe di risolvere questioni, e di rispondere a tutte le consultazioni dell'orbe cattolico, importa troppo alla sicurezza della Chiesa ed ai legittimi imperiosi bisogni di tutte le nazioni cristiane. Importa infatti, che niuno mai sulla terra possa sospettare della libertà ed indipendenza delle decisioni e dei decreti emanati dal Padre comune dei fedeli. Importa che niuno sia turbato dal timore di estranee pressioni nelle risoluzioni pontificie. Importa che il Papa, le Congregazioni, lo stesso Conclave, non solo sieno di fatto liberi, ma che siffatta libertà apparisca evidente e manifesta, e che a questo riguardo non sorga né un dubbio, né un sospetto. Ora la libertà religiosa dei cattolici avendo per condizione indeclinabile la libertà del Papa, ne segue, che se il Papa, giudice supremo ed organo vivo della fede e della legge dei cattolici, non è libero, essi non potranno giammai rassicurarsi sulla libertà ed indipendenza de' suoi atti. Di quà le dub-

biezze e le ansietà dei fedeli ; di quà le perturbazioni religiose degli Stati ; di quà quelle dimostrazioni cattoliche, simbolo dell' interna inquietezza dello spirito, che crebbero ognora più dall'epoca dello spoglio violento dell' ultimo resto dei pontificii dominii, e che non avranno fine se non quando il Capo della cattolicità rientri in possesso della sua piena e reale indipendenza.

Ciò posto , non è facile il persuadersi come possa ancora seriamente parlarsi di conciliazione fra il Pontificato ed il governo usurpatore. E qual conciliazione infatti potrebbe aver luogo nell' attuale condizione di cose ? Non si tratta d'una semplice quistione insorta, o nell'ordine politico, o nel religioso , che ammetta termini abili per una conveniente transazione. Si tratta invece d'una situazione creata violentemente al Romano Pontefice , e che distrugge quasi per intiero quella libertà ed indipendenza, che Gli è indispensabile pel governo della Chiesa. Il prestarsi pertanto ad una conciliazione di tal sorta equivarrebbe per parte del Romano Pontefice a che non solo rinunziasse a tutti i diritti della Santa Sede trasmessigli in deposito da' suoi augusti Predecessori , ma che si rassegnasse , per un atto di sua volontà , ad incontrare frequentemente ostacoli nell'esercizio del supremo suo ministero ; a lasciare inquiete ed agitate le coscienze de' fedeli ; a chiudersi la via alla libera manifestazione della verità ; in una parola, ad abbandonare spontaneamente al capriccio d'un Governo quella sublime missione che il Pontificato Romano si ebbe

direttamente da Dio con istretto dovere di tutelarne l' indipendenza da ogni umano potere.

No : Noi non possiamo piegarci agli assalti contro la Chiesa, all' usurpazione de' suoi diritti sagrosanti, all' indebita intromissione del potere civile negli affari religiosi. Fermi ed imperturbabili nel difendere con onore, e con tutti i mezzi che ancora restano in Nostro potere, gl' interessi del gregge alle Nostre cure affidato, Noi siamo pronti ad incontrare maggiori sacrificii, ed a versare anche, ove occorra, tutto il Nostro sangue, anzi che venir meno ad alcuno dei doveri impostici dal Nostro supremo Apostolato. Che più ? Con l'aiuto del Signore Noi non mancheremo mai di dare l'esempio di forza e di coraggio ai Pastori della Chiesa ed agli altri sagri ministri, che nell' avversità dei tempi sostengono tante lotte per la causa di Dio, pel bene delle anime, per la difesa del sagro deposito della fede, per la incolumità degli eterni principii di moralità e di giustizia.

Che Le diremo poi, Sig. Cardinale, di quelle pretese guarentigie, che il Governo usurpatore fece mostra di voler dare al Capo della Chiesa, con manifesto intendimento d' illudere la semplicità degl' incauti, e di offrire un' arma a que' partiti politici , cui di molto non cale la libertà ed indipendenza del Romano Pontefice ? Posto da parte qualsiasi altro ragionamento, ciò che accade oggi stesso in Roma , nel momento che vi sarebbe tutto l' interesse di convincere l'Europa della forza ed efficacia della decantata legge, è il più eloquente argomento per dimostrarne la futilità e l' impotenza. Ed invero ,

che giova proclamare la immunità della persona e della residenza del Romano Pontefice , quando il Governo non ha la forza di guarentirci dagli insulti giornalieri, cui è esposta la Nostra autorità, e dalle offese in mille modi ripetute alla Nostra stessa persona ; e quando, insieme ad ogni onest' uomo, dobbiamo essere spettatori dolenti del modo onde in taluni casi, anche recentissimi, si amministra la penale giustizia ? Che giova non tenerci chiusa la porta del Nostro domicilio , se non Ci è possibile di uscirne senza assistere a scene empie e ributtanti ; senza esporci ad oltraggi per parte di gente quà accorsa onde fomentare l' immoralità ed il disordine ; senza correre il pericolo di renderci causa involontaria di conflitti fra cittadini ? Che importa promettere delle guarentigie personali per gli alti Dignitari della Chiesa , quando essi sono obbligati fin anche ad occultare per le vie le insegne della loro dignità per non trovarsi esposti ad ogni genere di cattivo trattamento ; quando i ministri di Dio e le cose le più sagre sono oggetto di scherno e di ludibrio, cosicchè non sia talvolta neppur conveniente eseguire in pubblico le ceremonie più auguste di nostra santa Religione ; quando infine i sagri Pastori dell' orbe cattolico, che sono obbligati di tempo in tempo di venire a Roma per dar conto degli affari delle loro Chiese, possono trovarsi esposti, senza alcuna reale guarentigia , agli stessi insulti e forse anche agli stessi pericoli ?

A nulla giova proclamare la libertà del Nostro pastorale Ministero, quando tutta la legislazione, anche in punti importantissimi , come sono i Sagra-

menti , trovasi in aperta opposizione coi principi fondamentali e leggi universali della Chiesa. A nulla giova riconoscere per legge l'autorità del Supremo Gerarca quando non si riconosce l'effetto degli atti da Lui emanati ; quando gli stessi Vescovi da Lui eletti non sono legalmente riconosciuti , e loro si proibisce con ingiustizia senza pari di usufruire del legittimo patrimonio delle loro Chiese e finanche di entrare nelle loro case episcopali ; cosicchè sarebbero essi ridotti ad uno stato di totale abbandono, se quella carità dei fedeli che sostiene Noi, non Ci fornisse , almen per ora, il modo di dividere con essi l'obolo del povero. In una parola : quale guarentigia potrebbe dare un Governo per l'osservanza delle sue promesse , quando la prima fra le leggi fondamentali dello Stato, non solo è calpestata impunemente da qualsivoglia cittadino, ma è resa nulla e frustranea dallo stesso Governo, che ad ogni passo ne elude, ora con leggi, ora con decreti, come meglio gli talenta, il rispetto e l'osservanza ?

Tutto questo Le abbiamo esposto, Sig. Cardinale, allo scopo precipuo ch' Ella voglia far conoscere ai Rappresentanti dei Governi accreditati presso questa S. Sede il lamentevole stato, cui pel nuovo ordine di cose Ci troviamo ridotti con tanto pregiudizio della causa cattolica ; incaricandola a reclamare e protestare nel Nostro Pontificio Nome contro gli attentati commessi e quei che si minacciano, a danno non pure Nostro, ma di tutta la cattolicità. Interessati essi, quanto Noi , al riposo ed alla quiete delle coscienze vorranno prendere in considerazione questa mancanza di libertà e d' indipenden-

denza nell'esercizio del Nostro Apostolico ministero. Che se ogni fedele ha il diritto di domandare al proprio Governo di guarentirgli la sua libertà personale in fatto di religione, non lo ha meno per domandargli la guarentigia della libertà di Colui, che è per esso la guida, e l'interprete della sua fede e della sua religione. Oltre di che è un vero interesse di tutti i Governi, sia che professino la cattolica religione, sia che no, di ridonare la pace ed il riposo alla grande famiglia cattolica, e di sostenere la Nostra reale indipendenza. Non possono essi infatti disconoscere che, chiamati da Dio a difendere e sostenere i principii dell'eterna giustizia, loro incombe di difendere e proteggere una causa la più legittima di quante si conoscano sulla terra, sicuri, siccome essere lo debbono, che sostenendo i sagri diritti del Romano Pontificato, essi difendono e sostengono i proprii. Nè potranno ad un tempo dimenticare che il Pontificato Romano ed il trono Pontificio, lungi dall'essere un imbarazzo pel riposo e prosperità d'Europa o per la grandezza ed indipendenza d'Italia, fu sempre il vincolo d'unione fra popoli e Principi, fu il centro comune di concordia e di pace; per l'Italia poi (convien pur dirlo) fu la vera sua grandezza, la tutela della sua indipendenza, la difesa costante ed il baluardo della sua libertà.

Infine, siccome esservi non può migliore guarentigia per la Chiesa e pel suo Capo che la preghiera innalzata a Colui nelle cui mani sono poste le sorti dei regni, e che con un solo cenno può sedare i flutti e calmare la tempesta, così Noi non

cessiamo dal porgere continue e fervide preci all'Altissimo per la cessazione di tanti mali, per la conversione dei peccatori, e pel trionfo della Chiesa nostra madre. Unendo queste Nostre preghiere a quelle di tutti gli amatissimi Nostri figli sparsi nell'orbe cattolico, Noi non possiamo lasciare d'invoicare su tutti, anche per debito di gratitudine, una particolare benedizione, la quale valga a preservarli da nuovi e più tremendi castighi; a conservarli saldi e fermi nei principii dell'onore e nel sentiero della virtù; a ridonarli infine, mercè la intercessione della SSma Vergine Immacolata, del suo sposo S. Giuseppe, e dei SS. Apostoli Pietro e Paolo, alla primitiva pace e prosperità.

Riceva in quest' incontro, Sig. Cardinale, l'Apostolica Benedizione, che di cuore Le impartiamo.

Dal Vaticano 16 Giugno 1872.

PIO PP. IX.

EPISTOLA

**DILECTIS FILIIS HENRICO ABEILLE, HENRICO BERGASSE
 AC CETERIS QVI SIMVL MASSILIAE
 COIERVNT REBVS CATHOLICIS PROSPECTVRI.**

MASSILIAM

PIVS PP. IX.

DILECTI FILII, SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Inter tetrica praesentis aetatis mala, quae dolemus acerbissime, Dilecti Filii, Nos illud praecipue sollicitat, quod, cum tenellae insidietur aetati, humanae omnem convalescendi spem adimere nititur religioso civilique consortio. Impietas enim auctoritatis opumque potita virus suum ingestura, pueritiae ac adolescentiae hinc insectatur, opprimit; delet instituta quaevis, unde ipsae possent haurire sanam piamente doctrinam et ad virtutes informari, inde vero succrescentem prolem, invitis frustra parentibus, committit praeceptoribus nequam, a quibus per inanem ventosae commentitiaeque scientiae apparatus abducatur a Deo, planeque mancipata terrenis, ad elationem, ad cuiusvis auctoritatis contemptum, ad fluxarum rerum desiderium, ad voluptatis illecebras educetur. Qua sane corruptione cum nihil exi-

tiosius impendere possit humanae familiae, Nos tanto malo, pro viribus, obsistere curavimus, non solum obiectis apud Nos impietatis conatu scholis, ubi ad pietatem iuxta et ad sanam solidamque doctrinam fingeretur iuventus; sed egregium hoc coeptum ubique etiam promoventes auctoritate, favore, hortationibus, omni laude prosequentes catholicas societas huic operi devotas. Facile propterea intellegitis, Dilecti Filii, quanta iucunditate et laetitia vestrum didicerimus propositum consulendi quidem omni ratione religionis catholicae defensioni et proiectui, sed curandae nominatim rectae educationi pueritiae et adolescentiae. Cuius sane rei necessitas eo gravior est apud vos, quo diuturnius impietati licuit in patria vestra adlaborare avocandis a toto supernalium rerum ordine animis, inducendo religionis neglectui, vulgandi perniciosissimis erroribus, vitiandis moribus, detrahendis cuvis cupiditatibus, populoque in earum coeno demergendo; unde necessario manarunt flagrantia opinionum dissidia, mobilitas ferme perpetua formae regiminis, creberimae commotiones ac seditiones, conversio mentium ad propria potius quam ad patriae commoda, et illa vitiorum colluvies, quae tandem nuperrimam et omnium truculentissimam calamitatem adduxit. Per consilium itaque a vobis initum non religioni dumtaxat et spirituali iuventutis emolumento prospicitur; sed reducenda quoque consultitur animorum consociationi, firmissimo adversus hostiles impetus praesidio, ordinique civili restituendo, ac patriae vestrae in pristinam amplitudinem vindicandae. Non miramur idcirco, plurimos illico suffragatos esse consilio

vestro ; nec dubitamus plures etiam ei certatim suspectias esse laturos. Quos inter eminebit certe Massiliensis Clerus ; nam si unicuique mandavit Deus de proximo suo, et honesti cuiuslibet civis est verae utilitati patriae studere ; id potissimum Clero convenit, cuius est praelucere ceteris exemplo bonorum omnium operum, cui salus populi procuranda committitur, et qui ab ipsa consecratione sua in presbyteratus officium didicit *praeesse* se debere, et *praedicare*. Id vero nominatim'a Massiliensi Clero eo fidemtius expectamus, quo maioris momenti est opus, et quo exploratiorem habemus eius zelum, pietatem et firmitatem adversus occurrentia obstacula. Ceterum si de hoc peculiari proposito vestro fusius disseruimus, non idcirco minus commendandam censemus operam, quam impendere decrevistis sive repellen-
dis gliscentibus erroribus impudentiaeque retunden-
dae procacium typorum, sive iuvandis catholicae ca-
ritatis institutionibus, sive sustentandis inopibus ec-
clesiis , sive demum protegendi fovendisque gene-
ratim piis operibus. Nam si per pueritiae et ado-
lescentiae rectam accuratamque institutionem ipsi
malorum radici securim admoveatis, et novam veluti
ac integrum societatem singentes corruptae sufficien-
dam, futuro tempori consulitis ; per cetera studia
vestra profecto praesentis societatis mala submove-
re, sistere, lenire, sanare contenditis. Quamobrem
non modo probamus omnino et magnopere commen-
damus consilia vestra ; sed vehementer etiam cupi-
mus, ea citius ad effectum perduci, crebrosque nau-
cisci ad stipulatores , ut coniunctis pluriniorum opi-
bus, industria, viribus exundanti impietatis torrenti

firmus agger opponatur, qui religiosam civilemque societatem ab exitiis tueri valeat et ad novam veluti vitam revocare. Salebrosum quidem et arduum negotium suscipietis, sed pro nomine Domini illud suscipitis et pro animarum ac patriae vestrae salute. Nequitis itaque ambigere, quin Deus vobis futurus sit propitius, qui si steterit pro vobis, omnes facile vincere poteritis difficultates, eoque ditari laborum vestrorum fructu, qui fortasse spem ipsam excedat. Id ex animo vobis bminamur; dum cumulata auxilia caelestia et largam supernorum munerum copiam coepto vestro adprecantes, vobis, Dilecti Filii, et iis omnibus, qui vobis se adiunxerint, et eidem quocumque modo suffragaturi erunt, Apostolicam Benedictionem divini favoris auspicem et paternae Nostrae benevolentiae pignus peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die 27. Iunii
Anno 1872. Pontificatus Nostri Anno Vicesimoseptimo.

PIVS PP. IX.

LITTERAE APOSTOLICAE

PIVS PP. IX.

AD FVTVRAM REI MEMORIAM.

Religiosorum Ordinum familias, Divino efflante Spíitu a sanctissimis viris institutas, quae quasi strenuorum militum cohortes Ecclesiam mirifice circumdant, et illustria pietatis, virtutis, charitatis et doctrinae edentes exempla optime de re sacra et civica omni tempore meritae sunt, Romani Pontifices in deliciis semper habuerunt, earumdemque prosperitati, et bono studiosissime advigilarunt. Idque impensiori cura praestitere decessores Nostri quanto maiori impetu lucis et veritatis osores validissima haec Sacrosanctae Ecclesiae praesidia adnisi sunt avertere et labefactare. Ex quo factum est, ut initio huius saeculi acerrimo contra Ecclesiam Dei bello indicto, regularium Ordinum familiis omni insidiarum

genere impetitis immortalis memoriae Pius PP. VII nihil intentatum reliquerit , quo illas ab excidio servaret. Porro quum in Hispaniis, et Americae Coloniis plurima, aequae ac frequentissima p[re]ceteris regionibus religiosorum Ordinum Coenobia Karoli IV catholici Regis pientissimi studio, ac patrocinio florarent, et incrementa in dies susciperent, idem decessor Noster perpensis rerum , ac temporum vicibus, et difficultatibus, eiusdem catholici Regis desideriis annuens Apostolicas idibus Maii Anno MDCCCIV edidit sub Plumbo Litteras, quibus nonnulla de Regularium Ordinibus in Hispaniis existentibus decrevit. Haec inter illud praecipue cavitur , quod iis temporibus ad vitanda mala fortasse religiosis familiis impendentia opportunum duxit , nempe , ut iidem regularium Ordines alterna vice per summum Magistrum ex gente Hispana electum, et in Hispaniis commorantem, vel, quum supremum Ordinis Magisterium a viro alterius nationis gereretur, per Vicarium generalem Hispanum independenter ab eodem Magistro gubernarentur. Modo autem florentissimi illius Regni Statu in miserrimam conditionem verso, religiosis familiis publicae auctoritatis decreto spoliatis suo censu, et inde exterminatis, deficientibusque omnino causis, quae Decessorem Nostrum ad ea statuenda impulerunt, dilecti filii, alter provinciae Ordinis Praedicatorum in Philippinis Insulis Moderator, obsecundans votis in actis provincialium Comitiorum saepius expressis, alter Generalis Commissarius Dominicani Ordinis in Hispaniis iterata prece a Nobis petunt , ut Coenobia , Collegia , et Hospitia Fratrum Ordinis Praedicatorum ad pristinas sui instituti

leges, et ad obedientiam Summo sui Ordinis Magistro revocare Apostolica auctoritate Nostra velimus. Rebus ita se habentibus, Nos inter angustias, et sollicitudines, quibus in dies premimur, nihil aliud nisi Divini nominis gloriam, et Ecclesiae utilitatem intendentes, S. Dominici familiam tot nominibus, ac de re catholica optime meritam paterno affectu prosequentes huiusmodi precibus alaci, libentique animo annuendum censuimus. Quare Apostolica auctoritate Nostra tenore praesentium, non obstantibus memoratis Pii VII Praedecessoris Nostri Litteris idibus Maii Anno MDCCCIV sub plumbo datis, quarum initium « *Inter Graviores* » omnia, et singula quae sunt, quaeque futuris temporibus erunt cum in Insulis Philippinis, tum in aliis omnibus Hispanicae Ditioni subiectis locis Coenobia, Collegia, et Hospitia Fratrum Ordinis Praedicatorum, et regulares omnes dicti Ordinis in praefatis Insulis, et locis degentes iurisdictioni Magistri Generalis Ordinis S. Dominici in Alma Urbe Nostra sedentis iuxta eiusdem Ordinis leges, et Constitutiones omnino restituimus, eademque Apostolica auctoritate Nostra hisce Litteris decernimus, et mandamus, ut praefata Coenobia, Collegia, Hospitia, et regulares omnes praedicti Magistro Generali sui Ordinis, et eiusdem Ordinis legibus, et Constitutionibus, uti ante supradictas Decessoris Nostri Litteras pareant, obedient, et in omnibus obsequantur. Haec volumus, et praecipimus, decernentes has Litteras Nostras firmas, validas, et efficaces existere, ac fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis ad quos nunc spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus,

et per omnia plenissime suffragari ; siveque in praemissis per quoscumque Iudices ordinarios , et delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores iudicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate fungente scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, nec non Benedicti XIV super Divisione Materiarum, et memorati Praedecessoris Nostri Pii VII , aliisque Apostolicis Constitutionibus, et Ordinationibus, ceterisque omnibus quamvis speciali, et individua mentione, ac derogatione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die XII. Julii MDCCCLXXII. , Pontificatus Nostri Anno Vigesimo septimo.

F. CARD. ASQVINIVS.

Loco Annuli Piscatoris

DECRETVM CONSISTORIALE

BAROLENSIS

ABSOLVTIONIS SOLVTIONVM PRAETERITARVM
 ATQVE EARVMDEM IN POSTERV M SVSPENSIONIS
 NEC NON
 DECLARATIONIS SVPER VSV PONTIFICALIVM
 IN MISSIS SOLEMNIBVS CORAM CAPITVLO
 ILLIUS CATHEDRALIS ECCLESIAE.

Capitulum, et Canonici Cathedralis Ecclesiae Barolensis obsequentissime exponi curarunt SSmo Domino Nostro Pio huius Nominis Nono divina providentia Summo Pontifici, quod per Apostolicas Litteras sub plumbo undecimo Kalendas Maii latas anno millesimo octingentesimo sexagesimo, pro nova Barolensis Archiepiscopalnis Ecclesiae erectione, quae incipiunt - *Imperscrutabili Dei Optimi Maximi consilio* etc. - statutum fuit, quod - » Ex massa Capitulari Ecclesiae Archiepiscopalnis S. Mariae Maioris quolibet mense ducata trigintasex Vicario Generali Archiepiscopali, et alia decem pro quibuslibet Cancelariae expensis obeundis rependantur - atque in super - » mandamus ad decennium suspendi collationem quatuor hodie vacantium praebendarum canonicalium in eodem S. Mariae Maioris Capitulo, eorumque fructus ab Archiepiscopo Ordinario interim recipi, eiusque cura ad multiplicum poni,

» donec mensae suppressi Archiepiscopatus Nazareni
 » aequa compensatio fiat amissionis locationum, et
 » manutentionis Palatii (alias eiusdem Archiepisco-
 » patus) modo Barolensi Archiepiscopo attributo,
 » eiusque Vicario et Cancellariae; nec non pro suble-
 » venda Capitulari massa S. Mariae Maioris ab ex-
 » pensis, quas Vicario, et Cancellariae eadem in du-
 » catis trigintasex, uti diximus, rependere debet. » -

Vero in, nondum vix constituto Capitulo Cathedra-
 rali, propter politicas temporum perturbationes Ba-
 rolesi Ecclesiae bonis, et dotationibus a novo gu-
 bernio sibimet ex inopinato attributis, quatuor va-
 cantium Canonicatum praebendis (quarum collatio
 consulto suspensa fuerat) nunquam alias solutis, im-
 par illico Capitulum Barolense evasit ad debitas,
 statutasque superius expressas solutiones rependen-
 das, nec non ad impositum multipicum per Archie-
 piscopum peragendum.

His itaque in angustiis positum Barolense Ca-
 pitulum humillime a Sanctitate Sua efflagitavit, ut
 eiusmodi praeteritarum solutionum usque adhuc non
 peractarum absolutionem, et dispensationem benigne
 elargiri dignaretur; et in posterum easdem suspen-
 dere vellet donec quatuor vacantium Canonicatum
 praebendis, et Capituli avulsis bonis debita compen-
 satio ex novarum legum sponsione et obligatione
 per Gubernium statuatur, atque solvatur.

Ad praecavendas insuper aequivocationes quas-
 cumque in exercitio privilegiorum Archipresbytero
 primae Capituli S. Mariae Maioris dignitati, nec non
 Archidiacono primae Tranensis Capituli dignitati pro
 usu sacrorum pontificalium eisdem in supra relatim

litteris Apostolicis iam concessis iuxta praescriptum ab alteris Apostolicis litteris sa. me. Pii PP. VII. latis anno MDCCCXXIII quarto Nonas Iulias quae incipiunt « *Decet Romanos Pontifices* » declaracionem super iisdem postulare etiam obsequentissime apud Sanctitatem Suam institerunt.

Quibus omnibus maturo consilio perpensis, ex certa scientia, motuque veluti proprio Summus Pontifex benigno favore prosequi volens Capituli Barolensis petitiones de Suae Apostolicae potestatis plenitudine haec, quae sequuntur in Decretis mandare praecepit.

I

Apostolicis Litteris supra relatis quae incipiunt ; « *Imperscrutabili Dei Optimi Maximi consilio* etc. » in ea parte derogatum esto, in qua statutum fuerat de solutionibus, deque multiplico peragendis ex fructibus quatuor Canonicatum iam suspensorum in Cathedrali Barolensi, usque dum illius Capitulo aequa fiat per Gubernium de eisdem compensatio, atque solutio.

II

Insuper, Sanctitate Sua auctorante, solutiones omnes, et multipicum quod fieri usque adhuc debuerat ab erectione Cathedralis Barolensis, quaeque comperjuntur nondum peractae, benignissime eidem Capitulo remissae, atque absolutae sunt.

III

In posterum vero tum praescriptum multiplicum, tum statutas solutiones suspendi mandavit Sanctitas Sua, donec, pro relatis quatuor Canonicatum suspensorum fructibus, nec non pro aliis Capituli avulsis a Gubernio bonis, aequa fuerit ex lege ab eodem attributa compensatio, et peracta solutio. Interim vero Vicarius et Cancellarius nec non Cancellariae expensae ex proventibus eiusdem Cancellariae Archiepiscopalnis compensentur.

IV

Quoad usum vero sacrorum Pontificalium favore Archipresbyteri, primae nempe dignitatis Capituli Cathedralis Barolensis, Summus Pontifex declarare indulgenter dignatus est huiusmodi privilegio uti licite posse ad normam Protonotariorum Apostolicorum Urbis de numero participantium, in iis tamen solummodo circumstantiis in quibus Archipresbyter Canonicus missam solemnem pontificare debet praesente Capitulo. Quam quidem declarationem extendi voluit etiam Archidiacono primae dignitati Capituli Archiepiscopalnis Tranensis.

V

Quibus omnibus ita ex benignitate Sanctitatis Suae dispositis, et declaratis, iussit Eadem hoc edi, vulgarique Consistoriale Decretum perinde valitulum, ac si in id Litterae Apostolicae sive sub plumbo,

sive in forma Brevis fuissent de more expeditae , contrariis quibuscumque minime obstantibus, vel eis ad haec speciali quoque illata derogatione ; supplens etiam , quatenus opus fuerit , consensum quorumcumque interessc habentium, vel habere quomodo cumque praesumentium , atque in Actis Sacrae huius Congregationis Consistorialibus negotiis praepositae ad perpetuam rei memoriam et normam referri mandavit.

Datum Romae hac die vicesima secunda mensis Iulii Anno reparatae hominum salutis millesimo octingentesimo septuagesimo secundo.

ROGERIVS ANTICI-MATTEI Patriarcha Constantinopol. Sacrae Congregationis Consistorialis a Secretis.

L. ✠ S.

DECRETVM CONSISTORIALE

IACIENSIS IN SICILIA
 SVBIECTIONIS IMMEDIATAE ILLIVS
 CATHEDRALIS ECCLESIAE
 S. APOSTOLICAE ROMANAЕ SEDI.

Nova constituta Cathedrali Ecclesia Iaciensi in Sicilia auctorante s. m. Gregorio XVI per Apostolicas Litteras sub plumbo, quae incipiunt « *Quodcumque ad Catholicae Religionis incrementum* » quinto Kalendas Iulii anno millesimo octingentesimo quadragesimo quarto apud S. Petrum datas, consulto praetermissum fuit cuinam Metropoliae eadem Iaciensis Ecclesia suffragari deberet. Multis siquidem, gravibusque de causis declarationem huiusmodi tunc temporis differri aliquantulum oportuit donec per Apostolicum Delegatum Exequutorem opportunius aliquid dignosceretur. Verum Delegatus morte praeventus nihil ea de re potuit consulere ; et nuperrimus alter Delegatus ad Litterarum Apostolicarum exequutionem constitutus ob gravissimam temporum perturbationem impar omnino ad rem discriminandam evasit.

Modo vero tertio Apostolicus Delegatus a Summo Pontifice Pio huius nominis Nono novissime nominatus, et deputatus ad illam exequutionem, acta omnia, quae ad publicandas relatas erectionis Litteras necessaria fuerunt , diligentissime ad Sacram

hanc Consistorialibus negotiis praepositam Congregationem mittere curavit; et ab Apostolica S. Sede de Iaciensis constitutae novae Cathedralis subiectio-
ne declarationem obsequentissime est sciscitatus.

Quibus omnibus SS^{mo} Domino Nostro relatis,
atque mature perpensis, ex certa scientia motuque
veluti proprio, deque Suae Apostolicae auctoritatis
plenitudine, haec quae sequuntur Sanctitas Sua de-
clarare crevit, atque in Decretis referri mandavit.

I

Cathedralem Ecclesiam Iaciensem in Sicilia nu-
perrime constitutam Sanctae Apostolicae Romanae
Sedi continuo suffraganeam esse declaratur.

II

Ideoque Cathedrali Iaciensi honores iidem et
privilegia obveniant quaecumque, quae Ecclesiis aliis
suffragantibus Sanctae Romanae Sedi adsignata atque
attributa comperiuntur de communi iure.

III

Super quibus omnibus R. P. D. Ioannes Gut-
tadauro ex Principibus de Reburdone hodiernus Epi-
scopus Calatanisiadensis, uti Apostolicus Delegatus
a SS^{mo} Domino Nostro electus, et deputatus ad
huiusmodi exequendum Decretum, emittere potis esto
acta exequitorialia declarationis subjectionis illius
Iaciensis Ecclesiae, ac singulari Sanctitatis Suae be-

nignite hoc Consistoriali Decreto definitae atque statutae.

IV

Propterea Decretum hoc, contrariis quibuscumque minime obstantibus, vel eis ad hoc speciali quoque illata derogatione, perinde ab omnibus haberi in perpetuum iussit Summus Pontifex, ac si de verbo ad verbum in superius relatis Apostolicis Litteris s. m. Gregorii PP. XVI fuisse relatum; atque insuper non secus ac si in id alterae Apostolicae Litterae declarationis, sive sub plumbo, sive in forma Brevis fuissent de more expeditae.

V

Hoc igitur iussit ferri et vulgari Consistoriale Decretum ad Sanctae Religionis Catholicae incrementum, atque maiorem Iaciensium civium consolacionem, et honorem, in Actis Sacrae huiusmet Congregationis ad perpetuam rei normam et memoriam adservandum.

Datum Romae hac die vicesima secunda mensis Iulii anno reparatae hominum salutis millesimo octingentesimo septuagesimo secundo.

ROGERIVS ANTICI-MATTEI Patriarcha Constantinopol. S. Congregationis Consistorialis a Secretis.

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI
LAVENTRIO EPISCOPO VENTIMILIENSI.

PIVS PP. IX.

VEN. FRATER, SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Adeo ubique laxata videntur esse fraena portis inferorum, Venerabilis Frater, ut, quam late patet orbis, Ecclesia merito exclamare possit cum divino Sponso suo *super dolorem vulnerum meorum addiderunt*. Afflictum sane tanta animarum caede iam animum consciunt quae tu refers de haereticorum artibus et conatu ad vitiandam pueritiam et adolescentiam incolarum pagi ab episcopali urbe tua non remoti eiusque vicinia. Sed gratias agimus Deo, tibique gratulamur, quod, inopia tua ac populi non obstante, catholicas obieceris nefariae doctrinae scholas; et quamquam non immerito verearis, eas diu, deficienibus opibus, sustentari non posse, divinae tamen providentiae consitus maiora quoque audacter moliaris. Nos quidem summopere cuperemus idoneas tantae rei perficiendae tibi ferre suppetias; verum cum rerum angustiae, in quibus versamur, id non patiantur, nolumus, aliquod saltem propensissimae

huius voluntatis Nostrae testimonium tibi deesse ,
Deumque rogamus, ut sicuti alias panes et pisces,
ita tenuem hunc obulum multiplicare velit, et opta-
tum ita fiduciae tuae praemium concedere. Peculiaris
autem istius favoris interim, et caelestium omnium
munerum auspicem esse cupimus Apostolicam Be-
nictionem, quam tibi, Venerabilis Frater, totique
Clero et populo tuo peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die 12. Augusti
Anno 1872. Pontificatus Nostri Anno Vicesimo-
septimo.

PIVS PP. IX.

CONSTITVTIO

SUPER PRIVILEGIIS PROTONOTARIORVM APOSTOLICORVM
AD INSTAR PARTICIPANTIVM.

PIVS EPISCOPVS

SERVVS SERVORVM DEI

AD PERPETVAM REI MEMORIAM.

Apostolicae Sedis officium, quod licet imparibus
meritis, tenuitati Nostrae inscrutabili divinae pro-
videntiae consilio demandatum est, inter multimo-
das curas, quibus hisce maxime temporibus premi-
mur, hanc etiam Nobis imponit, ut eas concessio-
nes per Romanos Pontifices Praedecessores Nostros
factas, quae temporis lapsu vel nimis ampla et prava
interpretatione magnum ecclesiasticae disciplinae de-
trimentum attulerunt, eas, prout exigit necessitas,
ad rectum mentis ipsorum Praedecessorum Nostro-
rum et Nostrae tramitem reducere studeamus: idque
potissimum et ipsa rei gravitas et augusta Ecclesiae

liturgia, nec non et varia Praedecessorum Nostrorum temperamenta, alias ad eundem finem adhibita, visa sunt Apostolicae decisionis oraculum postulare. Sane, ut patet, Protonotarii Apostolici *ad instar Participantium* nuncupati, insignibus privilegiis Romanorum Pontificum benignitate aucti fuerunt. Verum, ut est humanae naturae infirmitatis, sive ex prava eorumdem privilegiorum interpretatione, sive etiam ex immoderato honorum desiderio, non raro extra Urbem contigisse compertum est, ut plures ex memoratis Protonotariis non sine gravi Episcopalis dignitatis iniuria indebitas sibi prerogativas, praesertim in Pontificalibus exercendis, usurpare praesumpserint. De huiusmodi abusibus quum frequentissimae expostulationes a non paucis Episcopis ad Nos delatae fuerint et porro deferantur, Nos ad praedictos eliminandos abusus, certaque edendas regulas, quibus privilegia declarentur Protonotariis Apostolicis *ad instar* vere proprieque spectantia, modusque praesiniatur in usu eorumdem privilegiorum omnino servandus, peculiarem nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Romanae Ecclesiae Cardinalium sacris tuendis Ritibus praepositorum cum aliquibus Romanae Curiae Praelatis Congregationem deputandam duximus, cui rem universam discutiendam commisimus. Quae quidem Congregatio, cunctis accurate diligenterque perennis, in Conventu sub die XVIII mensis Aprilis proxime praeteriti habito, negotium sibi demandatum ad exitum perduxit atque haec quae sequuntur decernenda censuit.

I. Protonotarii Apostolici *ad instar Participantium*

tium a Summo Pontifice ad hunc honorem evecti inter Praelatos Domesticos eo ipso accensentur.

II. *Licet illis habitu Praelatitio uti, nimirum, veste talari caudata, fascia et palliolo seu mantelletto violacei coloris cum collari et caligis item violaceis ac birreto, quod tamen omnino nigrum esse debet.*

III. *Hunc habitum Praelatitium cum Rochetto subtus palliolum adhibere poterunt in publicis supplicationibus aliisque sacris functionibus; in reliquis vero Rochettum dimittant; simulque sciant numquam sibi licere, praeterquam in celebratione Missae Pontificalis Crucem pectoralem et Annulum deferre.*

IV. *Habitu privato incidentibus fas erit iisdem Protonotariis, retento usu collaris et caligarum violacei coloris, induere vestem talarem nigram fimbriis globulisque rosaceis ornatam, circumcingere illam ad lumbos parva fascia violacea, pallium item violaceum superimponere, ac pileo nigro vittam seu cordulam sericam rubri coloris, auro tamen non intertextam, adiungere.*

V. *Habitu Praelatitio induti quoscumque Clericos Presbyteros, Canonicos singillatim sumptos, nec non Praelatos superiores Ordinum Regularium, quibus Pontificalium privilegium non competit, praecedunt: minime vero Vicarios Generales vel Capitulares, Canonicos collegialiter unitos et Abbates.*

VI. *Si in habitu Praelatitio sacris functionibus assistant, non genuflectant sed caput Crucis inclinent, uti fieri solet a Canonicis Ecclesiarum Cathedralium, dupli ductu thurifcentur, et consideant iuxta ordinem nuper indicatum.*

VII. Si forte Canonicatu aut Dignitate in aliqua Ecclesia potiantur, habilum ibi gestent sui ordinis proprium, non Praelatitium, excepta tantum veste talari, quae violacea esse poterit, eoque considerant et incedant loco, qui ipsis ratione beneficii competit. Quod si habitu Praelatitio uti nihilominus velint, sedem occupent ipsis superius assignatam et pro ea vice distributiones quotidianas amittant, quae Sodalibus accrescant.

VIII. Indulto gaudeant privati Oratorii ab Ordinario visitandi atque approbandi, in quo, diebus etiam solemnioribus, in consanguineorum et affinium secum coabitantium, nec non famulorum suorum praesentia, Missam vel per se celebrare, vel per quemcumque Sacerdotem saecularem vel cuiusvis Ordinis regularem rite probatum celebrare facere libere possint et valeant. Privilegio autem Altaris portatalis omnino carere se sciant.

IX. Ius habent assistendi Cappellis Pontificiis, ibique sedendi post Protonotarios Participantes.

X. Confidere possunt Acta de causis Beatificationis et Canonizationis Servorum Dei, quo tamen privilegio uti nequeant, si eo loci alter sit e Collegio Protonotariorum Participantium.

XI. Rite eliguntur in Conservatores Ordinum Regularium, in Iudices Synodales, in Commissarios Apostolicos et Iudices a Summo Pontifice adsciscendos pro causis Ecclesiasticis et Beneficiariis. Item apud ipsos Professionem Fidei recte emittunt, qui ex officio ad eamdem adstringuntur. Item coram ipsis pensiones transferri possunt ab iis, qui eo gaudent privilegio.

XII. Meminerint tamen Protonotarii Apostolici *ad instar Participantium*, minime obstantibus privilegiis superius recensitis, ipsos a locorum Ordinariis eorumque iurisdictione minime esse exemptos, sed iisdem Ordinariis iuxta communis iuris regulas omnino subiectos, ac proinde sine expresso illorum assensu numquam posse Pontificalia exercere.

XIII. Impetrata autem Ordinarii venia, qui eam tribuere poterit quoties et pro quibus solemnitatibus voluerit, etsi Missa solemnis celebranda sit in Ecclesia exempta, obtento insuper assensu Praelati, cui haec ipsa Ecclesia subest, non idcirco memoriati Protonotarii fas sibi esse putent solemne Sacrum iisdem prorsus ritibus et pompa peragere, qui Episcopali tantum dignitati convenient. Plura siquidem sunt quae illis omnimode, prout sequitur, interdicuntur.

XIV. Itaque ad Ecclesiam ubi rem divinam sint solemniter celebraturi privatim accedant. Non Cappam magnam nec Pileum pontificale audeant assumere, ne unum quidem Presbyterum vel Clericum superpelliceo indutum sibi comitem adsciscant; non in templi vestibulo ab Ecclesiae Clero associari se sinant; non denique populum lustrali aqua ibidem aspergere, nec ipsi intra Ecclesiam benedicere manu praesumant.

XV. Item abstineant ab usu septimi candelabri super Altari, sacras vestes non ex eo, sed in sacrario assumant et deponant, non in faldistorio eove minus in throno sedeant; sed una cum Ministris in scamno cooperto tapeto vel panno coloris officio diei respondentis, non Baculo pastorali non

Canone, non Palmatoria, non Presbytero assistente utantur; manus nonnisi semel post Offertorium ad Altare lavent. Denique nec dicant **PAX VOBIS** loco **DOMINUS VOBISCUM** dum populum salutant, nec in fine Missae trinam benedictionem impertiantur.

XVI. Quoad ornamenta Pontificalia hisce tantum uti poterunt, scilicet: Caligis et Sandaliis sericis nec auro nec argento ornatis, sericis item Chirothecis sine opere frygio aureo vel argenteo, Dalmatica, Tunicella, Annulo cum unica gemma, Cruce pectorali sine illis gemmis cum cordula serica violacei coloris, Mitra simplici ex tela alba cum sericis laciniis rubri coloris, ac pileolo nigri coloris, attamen nonnisi sub Mitra adhibendo.

XVII. Haec ipsa vero Pontificalia ornamenta assumere nequibunt in Missis pro Defunctis, in Processionibus, et in quibuscumque aliis ecclesiasticis Functionibus, nisi forte Missam solemnem immedieate praecedant vel subsequantur, at semper depositis in eiusmodi functionibus a Missa distinctis, Chirothecis cum Dalmatica et Tunicella.

XVIII. In Missis privatis quoad indumenta, caeremonias, ministros, Altaris ornatum cereorum luentium numerum a simplici Sacerdote non differant, adeoque nullum prorsus ex ornamentis Pontificalibus pro Missa solemni tantum sibi adhibeant, atque ab omnibus et singulis ritibus in ipsa Missa solemni sibi vetitis penitus abstineant.

XIX. Verum cum Protonotarii *ad instar Participantium* nequeant in Urbe, ob Summi Pontificis praesentiam, Pontificalium privilegium exercere, hinc illis Romae permittitur ut iuxta vigentem ibi usum

possint in Missis privatis, dummodo habitu Praelatitio sint induti, sese ad Missam praeparare, eaque absoluta, gratiarum actiones persolvere coram Altari in parvo genuflexorio sine strato cum duobus pulvinaribus tantum, altero sub genibus et altero sub brachiis; sacras vestes ex eodem Altari sumere, palmaria uti, ac Presbyterum superpelliceo indutum adhibere, qui Missalis folia illis evolvat: salvis tamen quoad Patriarchales Basilicas peculiaribus statutis et consuetudinibus ibidem laudabiliter observatis, et cauto semper, ut abstinere omnino debeant ab Anulo et Cruce pectorali; ab usu pileoli, a salutatione populi per verba «*Pax Volis*» a trina benedictione in fine Missae, et ab aliis quibuscumque ritibus et caeremoniis, nonnisi S. R. E. Cardinalium et Episcoporum propriis.

XX. Recensita hactenus privilegia illa sunt, quibus dumtaxat Protonotarii *ad instar* ab Apostolica Sede donantur. Verum non aliter illa exercere licebit iis qui huiusmodi honorem rite fuerint consecuti, nisi antea Apostolicas Litteras vel legitimum Diploma suae nominationis in officio Secretarii Collegii Protonotariorum Participantium exhibuerint, cuius erit in codicem referre nomen cognomen, aetatem, patrem et qualitates novi Protonotarii *ad instar*, nec non diem expeditionis praedictarum Litterarum Apostolicarum seu Diplomatis; nisi insuper coram Decano Protonotariorum Participantium vel per se, si Romae versentur, vel etiam per legitimum Procuratorem, si alibi commorentur, Fidei professionem et Fidelitatis iuramentum praestiterint, et nisi denique, de sua legitima nominatione, nec non de Fidei pro-

fessione et Fidelitatis iuramento a se ut supra præstitis authenticum documentum nomine totius Collegii Protonotariorum Participantium ab huius Decano et Secretario subscribendum et Collegii ipsius Sigillo muniendum, Ordinario praesentaverint, una cum notula typis impressa honorum, privilegiorum, et praerogativarum Protonotariatui *ad instar* inhaerentium ad formam praesentis Decreti, iisdem prorsus quibus supra subscriptionibus et Sigillo munita.

XXI. Qui secus facere, aliisve, praeter memora, privilegiis et iuribus uti praesumpserint, si ab Ordinario semel et bis admoniti non paruerint, eo ipso Protonotariatus honore privatos se sciant.

XXII. Quae supra de usu Pontificalium et de modo Missam privatam celebrandi quoad Protonotarios *ad instar Participantium* decreta sunt, a cæteris etiam Romanae Curiae Praelatis, quibus ex Constitutionibus, aliisve specialibus Indultis Apostolicis privilegium Pontificalium competat, erunt ad amissim servanda. Si qui vero Praelati et Praelatorum Collegia amplioribus hac in re praerogativis se aucta fuisse arbitrentur, peculiaria sua iura in Sacrorum Rituum Congregationem ducant, ut quod e canonicarum Sanctionum praescripto visum fuerit opportune decernatur.

XXIII. Cum autem intra privilegia, quibus a Romanis Pontificibus nonnulla Cathedralium aliarumque Insignium Ecclesiarum extra Urbem Capitula decorata fuerunt, illud quoque fuerit identidem concessum, ut praedictarum Ecclesiarum Canonici titulo gaudeant Protonotariorum *ad instar Participantium*, attente perpendant istiusmodi Capitula ex nudo hoc

titulo singulis Canonicis Pontificia benignitate tributo , minime deduci posse privilegia quoque ipsis indulta fuisse eorumdem Protonotariorum propria , sed iuxta regulam a sacra Rituum Congregatione in generali Decreto diei 27. Aprilis 1818. traditam et a Sa. mem. Pio VII. Idibus Decembris eiusdem anni in Constitutione « *Cum innumeri* » confirmatam , meminerint « Leges et conditiones in Apostolicis » Indultis praefinitas, accurate diligenterque servandas, neque ulli fas esse concessionis limites pro » suo arbitrio praetergredi , vel in Romana Curia » id genus Insignia deferre, vel sibi singulatim et » extra Collegii functiones attributa existimare, quae » corpori tantummodo sunt collata. »

XXIV. Caeterum, praedicta Congregatio particularis, hoc Decreto nihil detractum voluit de iuribus, privilegiis et exemptionibus Collegio Protonotariorum Participantium iuxta Constitutiones Apostolicas, ac praesertim iuxta Litteras in forma Brevis « *Quamvis peculiares facultates* » die 9. Februario 1853. datas quoquomodo spectantibus.

Nos igitur qui certum ordinem in omnibus servari sinceris desideramus affectibus praemissa omnia et singula a praefata Congregatione digesta atque statuta, Apostolica Auctoritate, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, eaque veluti Motu proprio, certa scientia, ac de Apostolicae Potestatis plenitudine constituimus, ordinamus atque sanctimus, decernentes praesentes Litteras, etiam ex eo quod in praemissis et circa praemissa ius vel interesse habentes seu habere quomodolibet praetendentes, vocati et auditи non fuerint , nec eis con-

senserint, ab omnibus ad quos nunc spectat et in futurum spectabit, perpetuo et inviolabiliter observari debere; easdemque nullo umquam tempore, ex quavis causa quantumvis iuridica, privilegiata, ac ex quovis capite, colore, et praetextu de Subreptionis vel Obreptionis ac nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae aliove quolibet etiam substantiali defectu notari, impugnari, aut adversus illas oris aperitionem, vel aliud iuris facti vel gratiae remedium intentari posse; sed eas semper et perpetuo validas et efficaces existere, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere: sique et non aliter per quoscumque iudices ordinarios vel delegatos quavis auctoritate et potestate fungentes, seu honore, praeeminentia, ac dignitate fulgentes, etiam causarum curiae Camerae Apostolicae Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de latere Legatos, Vice-Legatos, atque Apostolicae Sedis Nuncios, sublata eis et eorum cuilibet, quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate, iudicari et definiri etiam debere, ac irritum quoque et inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra et Cancellariae Apostolicae regula « *De iure quaesito non tollendo* » ac quibusvis specialibus vel generalibus Apostolicis Constitutionibus, atque privilegiis, gratiis, et indultis, etiam confirmatione Apostolica vel quavis alia firmitate roboratis, atque litteris Apostolicis sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis clausulis et decretis quibusvis Capitulis, Collegiis ac etiam peculiaribus personis, quacumque

ecclesiastica aut mundana Dignitate fulgentibus, quantumvis specifica et individua mentione dignis, quo cumque tempore concessis, nec non quibusvis consuetudinibus etiam immemorabilibus : quibus omnibus et singulis, etiamsi de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, et individua mentio, seu quaeviis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores ac si de verbo ab verbum , nihil penitus omissis , et forma in illis tradita observata, praesentibus inserti forent , pro expressis habentes, ad praemissorum omnium et singulorum effectum consequendum, latissime, et plenissime, ac specialiter et expresse de Apostolicae potestatis plenitudine Motu pari derogamus, ac derogatum esse volumus , caeterisque in contrarium quomodolibet facientibus quibuscumque.

Volumus autem quod praesentium Litterarum transumptis etiam impressis , manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis, et Sigillo alicuius personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis , eadem prorsus fides in iudicio et extra illud adhibetur, quae eisdem praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae confirmationis , approbationis , constitutionis , ordinationis , sanctionis , decreti , derogationis et voluntatis infringere , vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit indignationem Omnipotentis Dei ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum Eius se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum IV. Ka-

Ieñadas Septembris Anno Incarnationis Dominicae Millesimo Octingentesimo Septuagesimo Secundo.

Pontificatus Nostri Anno Vigesimo Septimo.

F. CARD. ASQUINIUS

C. GORI SUBDATARIUS

VISA

DE CURIA J. DE AQUILA E VICECOMITIBUS

Loco Plumbi

I. CUGNONIUS

Reg. in Secretaria Brevium.

DECRETVM CONSISTORIALE

VRBANIEN. ET S. ANGELI IN VADO
 DECLARATIONIS ET EMENDATIONIS
 QVOAD PRAENOMINATIONEM ALTERNATIVAM
 TVM IN CONSISTORIALIBVS PRAECONII
 CVM IN APOSTOLICIS LITTERIS SVB PLVMBO
 PROVISIONIS ILLARVM ECCLESIARVM INVICEM
 AEQVE PRINCIPALITER VNITARVM
 ALIISQVE BREVIBVS FACVL TATVM
 ET RESCRIPТИS RELATIVIS.

Ex quo s. m. Urbanus huius nominis Octavus Summus Pontifex Urbanensem et S. Angeli in Vado Ecclesias in Episcopales distinctas Sedes erexit, invicem tamen aequo principaliter unitas, uti ex Apostolicis Litteris sub plumbo datis Kalendis Martii anno 1635 quae incipiunt « *Pro excellenti prae-eminentia Sedis Apostolicae* » conditionem expresse adiecit « quod nedum idem Episcopus utrius Cathedrali aequo iure, et pari dignitate praeesse debet, verum etiam quod respective nuncupari deberet Episcopus S. Angeli et Urbaniae, seu Urbanae et S. Angeli etc. ».

Quod quidem successive alternativa Sedis prae-nominatione servatum fuit non solum per Eundem Pontificem Eiusque Successores in omnibus Apostolicis Litteris, sive sub plumbo, sive in forma Brevis

Urbaniae et S. Angeli Civitatibus, atque earum Episcopo pro tempore datis, sed etiam ab ipsomet Episcopo sic electo in Decretis aliisque suis actibus tam iudicialibus, quam extrajudicialibus.

Insuper ex regesto Litterarum Apostolicarum sub plumbo provisionis earumdem Ecclesiarum invicem aequae principaliter unitarum ab anno nempe 1636, sub eodem Pontifice Urbano VIII. favore R. P. D. Honorati primi Urbanien. et S. Angeli Episcopi usque ad provisionem anno 1849 a Sanctissimo Domino Nostro Pio huius nominis Nono perfectam favore R. P. D. Boscarini Gatti postremi Episcopi, qui decessit, S. Angeli et Urbanien. huiusmodi praenominationis alternativa semper observata iure, atque pacifice fuit.

Verum vita piissime functo R. P. D. Boscarini tum in Consistoriali paeconio, cum in Litteris Apostolicis sub plumbo, aliisque Brevibus facultatum et Rescriptis relativis, quae fieri oportuit ad novam provisionem earumdem Ecclesiarum favore R. P. D. Ioannis Mariae Maioli per eiusdem translationem ab Ecclesia Dorensi in partibus infidelium, ius alternativum praenominationis (Eodem inscio) ob scriptorum incuriam retentum non fuit, adeo ut semper nominetur Episcopus S. Angeli et Urbaniensis, cum e converso hac vice Urbaniensis et S. Angeli appellari debuisse.

Quae quidem res ad errorem perducta iuri quae-sito alternativo illarum Ecclesiarum omnino officere nequit, nec innovationem ullam inducere evidenter valet, ita ut novissimus Episcopus illarum Ecclesiarum mox electus hac vice sit et nominetur Urba-

niensis et S. Angeli quemadmodum eius antecessor S. Angeli et Urbaniensis fuit appellatus.

Quapropter Sanctissimus Dominus Noster ad corrigendum errorem inconsulto irreptum, atque quamcumque praenominationis aequivocationem tum in provisione praesenti cum in futuris, de Suae Apostolicae potestatis plenitudine hoc iussit referri vulgarique Consistoriale Decretum declarationis et emendationis tum erroris atque aequivocationis suprarellatae, cum ad perpetuam rei observantiam et memoriam perinde valitrum, ac si in id alterae Apostolicae Litterae sive sub plumbo, sive in forma Brevis fuissent expresse expeditae; contrariis etiam quibuscumque minime obstantibus, vel eis ad hoc quatenus opus fuerit, speciali quoque illata derogatione; proinde in Actis Sacrae huiusmet Congregationis perpetuo asservari mandavit.

Datum Romae hac die tertia mensis Septembbris anno reparatae hominum salutis millesimo octingentesimo septuagesimo secundo.

ROGERIVS ANTICI-MATTEI Patriarcha Constantiopol. S. Congregationis Consistorialis a Secretis.

L S.

DECRETVM CONSISTORIALE

IACIENSIS
DE APPELLATIONIBVS
AD MESSANENSEM METROPOLITAM.

Abbrogata omnino, ac plane deleta a Summo aucto-
rante Pontifice Pio divina providentia huius nominis
Nono praetensa Apostolica in Sicilia Legatione ac
uti dicebatur *Monarchia*, nec non Iudice delegato
eiusque Tribunali per Apostolicas Litteras sub plum-
bo datas apud S. Petrum quinto Kalendas Februarii
anno millesimo octingentesimo sexagesimo quar-
to (1), quae incipiunt « *Suprema universi Dominici
gregis cura* » sapientissimae mentis Pontificis con-
silium etiam fuit, ut Siciliae ecclesiasticarum pro-
vinciarum Tribunalibus et Iudicibus, ac etiam il-
larum Ecclesiarum Episcopalium quae S. Aposto-
licae Sedi immediate subiiciuntur opportunius con-
suleretur. Quod quidem per alteras contemporaneas
Apostolicas Litteras in forma Brevis quae incipiunt
« *Multis gravissimis aeque ac iustissimis causis per-
moti* » peractum statutumque fuit. (2)

Hisce vero in Litteris Apostolicis in forma Bre-

(1) Acta Pii IX vol. iv pag. 338.

(2) Ibid. pag. 351.

vis, quoad appellations a iudiciis in prima instantia prolatis ab Episcopalibus Tribunalibus, quae exemptione Metropolitica in Sicilia gaudent, adsignatus fuit alter inibi Episcopus, ut causas cognoscere et dirimere in Appellationis gradu, uti Apostolicus Delegatus, rite valeret.

Nuperrime itaque cum novae Iaciensis Dioecesis erectioni in Sicilia ex dismembratione Messanensi et Cataniensi per Sanctissimum Dominum nostrum fuerit locus; eaque per Consistoriale Decretum diei vicesimae secundae Iulii anno millesimo octingentesimo septuagesimo secundo, quod incipit «*Nova constituta Cathedrali Ecclesia Iaciensi in Sicilia (1)*» S. Apostolicae Sedi immediate fuerit subiecta, ius Appellationum a Tribunali Ecclesiae eiusdem erit modo statuendum.

Quapropter Sanctissimus Dominus Noster omnibus consulto perpensis et peculiaribus de causis sibi cognitis, contrariis quibuscumque minime obstantibus, vel eis ad hoc speciali quoque illata derogatione, statuit decrevitque ex Suae Apostolicae Potestatis plenitudine Appellationes ab Ecclesiastico Tribunali Iaciensi deferendas esse ad Metropolitanum Messanensem, qui idcirco rite valideque illius Tribunalis causas in secundo dijudicare debet. Caeterum praescriptiones alias quae tertium iurisdictionis gradum respiciunt, quoties locus alterius causae revisionis esse possit ad normam quoque suprarelati Apostolici Brevis esse intelligendas et observandas Sanctitas Sua mandavit.

(1) Vid. praesens vol. pag. 64.

Ideoque hoc iussit ferri Consistoriale Decretum pro Iaciensi Dioecesi perinde valiturn, ac si in id alterae Apostolicae Litterae sive sub plumbo sive in forma Brevis fuissent de more expeditae.

Huius insuper Consistorialis Decreti exequutorum cum omnibus facultatibus necessariis et opportunis elegit, atque deputare voluit R. P. D. Ioannem Guttadauro ex Principibus Reburdone hodiernum Calatanisiadensium Episcopum cum potestate alteram etiam personam in Ecclesiastica tamen dignitate constitutam subdelegandi.

Utrique vero onus iussit imponi, ut infra quatuor menses ab huiusmodi Decreti publicatione acta omnia quae in id fuerint exequitorialia ad huiusmodi Sacram Consistorialem Congregationem mittant, ut una cum hoc Decreto in eiusdem Archivo ad perpetuam rei memoriam et normam asserventur.

Datum Romae hac die vicesima septima Septembris anno reparatae hominum salutis millesimo octingentesimo septuagesimo secundo.

ROGERIVS ANTICI-MATTEI Patriarcha Constantinopol. S. Congregationis Consistorialis a Secretis.

L. ✠ S.

EPISTOLA

DILECTO FILIO ALBERTO CVCITO PRESBYTERO.

VENETIAS

PIVS PP. IX.

DILECTE FILI, SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Propositum a te, Dilecte Fili, primo Italorum catholico conventui libellum de *patronatu filiorum plebis* libentissime excepimus. Novimus enim quanto obiiciantur periculo infelices isti pueri sibi relict i, et per dies festos, aut etiam per subsecivas cessationis ferrialium horas ludo, maledictis, contentionibus, multuae corruptioni obiecti ; et quantam religiosae cívilique societati labem portendant ac minitentur. Scilicet nulla informati pia ac morali institutione, nullo exhibiti urbanitatis cultu, vitiati ut plurimum ab ipsis maiorum colloquiis et exemplis sive in officinis, sive domi, sive foris , adolescunt in propriam aliorumque perniciem. Nihil itaque christianaे caritati convenientius, nihil Ecclesiae et humano consortio utilius, nihil pueris ipsis magis necessarium, quam stu-

dia, curae, liberalitas, quibus miselli isti sponte inclinentur ad conveniendum in paratas aedes , ubi honestis oblectamentis praemiisque etiam illecti, libentes excipient a sacerdotibus probisque viris sanam piamque doctrinam, ad probitatem edacentur, necessariis imbuantur notionibus, utilesque praestentur sibi ac patriae. Quocirca cum tu, Dilecte Fili, non modo id faciendum suaseris, non modo totius agendae rei methodum scita, perspicua, venustaque lucubratione explicaveris, sed, quod magis est, exemplo praeluxeris, et magnum istorum puerorum numerum caritate, prudentia, constantia non satis laudanda exultum et ad meliorem frugem traductum omnibus ostenderis ; tibi gratulamur ex animo, totoque corde ominamur non solum ut pii et honesti coepio tuo ultroneas afferant opum et operis suspectias, sed alii quoque et alii successu invitati saluti animarum iisdem artibus prospicere studeant, et fructum a te iam perceptum propagare et amplificare nitantur. Deum Nos tibi tuoque operi propitium adprecamur ; eiusque favoris auspicem et paternae Nostrae benevolentiae pignus tibi, Dilecte Fili, atque iis, qui vel tibi suffragantur , vel idem opus sunt suscepturi, vel se eiusmodi piae institutioni commiserunt , et committent Apostolicam Benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die 19. Decembris Anno 1872. Pontificatus Nostri Anno Vice-simo septimo.

ALLOCVTIO

HABITA DIE XXIII DECEMBRIS MDCCCLXXII.

AD S. R. E. CARDINALES IN AEDIBUS VATICANIS.

VENERABILES FRATRES

Iustus et misericors Deus, cuius inscrutabilia iudicia et investigabiles viae sunt, sinit adhuc, Apostolicam hanc Sedem, totamque cum ipsa Ecclesiam ingemiscere, divexatam diurna saevaque insectatione. Non immutata sane est, sed praegravata quotidie magis conditio Nobis Vobisque facta, Venerabiles Fratres, ab occupatione Nostrarum provinciarum, et potissimum postquam ab annis iam plus duabus haec alma urbs Nostra subtracta fuit paterno regimini Nostro. Iugis autem experientia docuit, quam merito ab ipsis huius insectationis exordiis impiarum sectarum machinatione promotae, et ab earumdem alumnis rerum summa potitis patratae ac proiectae, saepe in Allocutionibus Litterisque Nostris Apostolicis asseruerimus aperte, non alia de causa suprema civilis Nostri principatus iura tanto nisu fuisse impetita, nisi ut ita via sterneretur ad

abolendum, si fieri posset, spiritualem principatum, quo fulgent Petri Successores, delendamque catholicam Ecclesiam, ipsumque Christi nomen in illa viventis et regnantis. Clarissime quidem id passim ostensum est ab infensis Subalpini Gubernii gestis; sed in primis ab iniquis illis legibus, quibus vel Clerici ab altaribus divulsi suaque privati immunitate ad militiam vocati sunt, vel Episcopi proprio destituti fuerunt iuventutis instituenda munere, suisque alicubi seminariis orbati: tamen lucidior adhuc eiusdem consilii demonstratio nunc Nobis exhibetur. Et sane: in hac ipsa urbe exturbatis ob oculos Nostros, aut etiam violenter depulsis e propria sede compluribus Religiosis Familiis, bonisque Ecclesiae gravissimo subiectis tributo, nutuique mancipatis civilis potestatis; iam nunc Coetui, ut aiunt, Legislativo proposita fuit lex illi non absimilis, quae, non obstantibus Nostris denunciationibus et gravissimis condemnationibus, exequutioni in reliquis Italiae partibus gradatim demandata, in hoc etiam Catholicae fidei centro Religiosas Familias extinguere debeat, bonaque Ecclesiae addicere fisco, et publicae obiicere licitationi. Porro lex istaec, si tamen legis nomine scitum honestare licet, ipsi naturali, divino et sociali iuri repugnans, multo iniquior et funestior Romae et circumpositis obtingit provinciis. Profundius enim et acerius iura vulnerat et possessiones universalis Ecclesiae, fonti ipsi insidiatur veri cultus socialis, quem Religiosae Familiae immani labore parique constantia et magnanimitate non in regionibus tantum nostris promoverunt et perfecerunt, sed ad exteras quoque gentes et efferatas,

posthabitis difficultibus, molestiis, aerumnis ipsaque vita, attulerunt et porro afferunt; ac demum propius refragatur Apostolatus Nostri debito et iuri. Siquidem, deletis Religiosis Familiis aut exinanitis, cleroque saeculari ad inopiam redacto et militaris conscriptionis causa rarescente, non solum hic, ut alibi, desiderabuntur qui panem verbi populo frangant, qui fidelibus sacramenta ministrent, qui adolescentiam instituant et muniант adversus innumeras insidias ei quotidie structas; sed Romano quoque Pontifici subducentur auxilia, quibus, uti universalis magister et pastor, ad totius Ecclesiae regimen tantopere indiget: spoliatio vero Romanae Ecclesiae ea occupabit bona, quae plusquam a nostratum donationibus, ab omnium catholicorum largitate congesta fuerunt, et in hoc unitatis centro constituta; atque ita quae Ecclesiae universalis usui et incrementis fuerant addicta, in extraneorum lucrum impie convertentur. Vix itaque didicimus, alterum e Subalpini Gubernii ministris significasse Legislativo Cœtui propositum ei subiiciendi legem huiusmodi, monstruosam eius indolem illico prodidimus per epistolam die 16 Iunii huius anni datam ad Cardinalem Nostrum a Publicois Negociis, ipsique mandavimus, ut novum hoc periculum Nobis impendens, sicuti cetera quae patimur, nuntiaret Legatis apud Sanctam Sedem exterorum Principum. Verum cum proposita iam fuerit comminata lex, exigit omnino munus Apostolatus Nostri, ut editas antea expostulationes coram Vobis, Venerabiles Fratres, et Ecclesia universa elata voce iteremus, uti reapse facimus. Nefarium prouinde hoc facinus in Iesu Chri-

sti nomine, cuius vice fungimur in terris, execrantes, auctoritate Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra illud damnamus una cum quolibet schemate legis, quae sibi potestatem arroget angendi, vexandi, minuendi, suppressendi Religiosas Familias Romae et in circumpositis provinciis, ibique Ecclesiam privandi suis bonis, eaque addicendi fisco aut aliter erogandi. Irritum propterea pronunciamus iam nunc quidquid fieri velit contra iura et patrimonium Ecclesiae; cassamque prorsus et nullam declaramus quamlibet praedatorum bonorum acquisitionem quocumque titulo factam, quorum alienationi Apostolica haec Sedes numquam reclamare cessabit. Auctores autem et fautores huius legis meminerint censurarum poenarumque spiritualium, quas ipso facto incurendas Apostolicae Constitutiones iurium Ecclesiae invasoribus infligunt; et animae suae, vinculis hisce spiritualibus obligatae, miserti desinant thesaurizare sibi iram in die irae et revelationis iusti iudicii Dei.

Verum acerrimus, quo perstringimur, dolor obistas aliasque passim illatas Ecclesiae iniurias in Italia, non leviter exacerbatur praeterea a saevis, quibus eadem obnoxia est alibi, persecutionibus; maxime vero in novo Germanico Imperio, ubi non occultis tantum machinationibus, sed aperta quoque vi illi funditus subvertendae adlaboratur. Siquidem viri, qui non modo non profitentur sanctissimam religionem nostram, sed nec ipsam norunt, potestatem sibi vindicant praefiniendi dogmata et iura catholicae Ecclesiae. Et dum eam praefracte divexant, impudenter asserere non dubitant, nullum illi a se inferri

detrimentum: imo calumniam ac irrisio nem addentes iniuriae, saevientem persequutionem vitio vertere non verentur catholicorum; scilicet, quod eorum Praesules et Clerus una cum fidi populo preferre renuant civilis Imperii leges et placita sanctissimis Dei et Ecclesiae legibus, et a religioso ofcio suo desciscere idcirco recusent. Utinam publicarum rerum moderatores diurna docti experientia sibi tandem suadeant, ex eorum subditis neminem accuratius catholicis reddere Caesari quae sunt Caesaris ideo praesertim, quod religiose reddere studeant quae sunt Dei Deo.

Eamdem, quam Germanicum Imperium, viam inisse videtur civilis auctoritas nonnullorum e pagis Helveticae Foederationis, sive decernendo de dogmatibus catholicae fidei, sive favendo apostatis, sive exercitium intercipiendo Episcopalis auctoritatis. Genvensis vero tractus Gubernium, licet solemni pacto adstrictum ad custodiendam tuendamque in suo territorio religionem catholicam, postquam per præteritos annos aliquot edidit leges infensas auctoritati libertatique Ecclesiae, recentius catholicas scholas suppressit, alias e religiosis familiis eiecit, alias docendi munere Instituti proprio privavit; nuperrime vero abolere contendit auctoritatem, quam pluribus iam ab hinc annis ibi legitime exercet Venerabilis Frater Gaspar Episcopus Hebronensis, eumque spoliare parochiali suo beneficio; imo eo etiam progressum est, ut, publica excitatione proposita, cives illos invitaret et alliceret ad ecclesiasticum regimen schismatice subvertendum.

Non levia etiam Ecclesia patitur in catholica

Hispania a Civili potestate. Siquidem didicimus, propositam nuper fuisse, et iam a Legislativo Coetu ratam habitam legem de Cleri dote, qua non modo solemnia franguntur pacta conventa, sed omnis prorsus recti iustique norma proculcatur. Quae lex, cum spectet ad exasperandam inopiam servitutemque Cleri, et ad irritanda augendaque mala illustri illi nationi illata per postremos hosce annos in perniciem fidei et ecclesiasticae disciplinae a deploranda actorum Gubernii serie; sicuti Venerabilium Fratrum in Hispanijs Episcoporum iustissimas, eorumque firmitate plane dignas, querelas iam excitavit, sic nostras nunc poscit solemnes expostulationes.

Tristiora quoque commemoranda forent de exigua illa sed impudentissima schismaticorum Armeniorum manu, quae, Constantinopi praesertim, per audaciam fraudis et violentiae suae opprimere nititur multo copiosiorem eorum numerum, qui constantes in officio et fide permanserunt. Ementito namque catholico nomine, perstant ipsi in perduellione sua adversus supremam Nostram auctoritatem ac legitimum suum Patriarcham, qui eorum arbitris electus exul ad Nos confugere debuit. Versutia vero sua eam apud civilem potestatem inierunt gratiam, ut non obstantibus Legati Nostri extraordinarii illuc ad res componendas missi studio et officiis, ac etiam Litteris Nostris ad serenissimum Turcarum Imperatorem datis, armorum adhibita vi, converterint in proprium usum aliquas e catholico rum Ecclesiis, coiverint in conciliabulum, sibique statuerint schismaticum Patriarcham; atque effe-

rint, ut catholici sua iam priventur immunitate, qua hactenus per publica pacta gavisi fuerunt.

De perstrictis tamen hactenus Ecclesiae vexationibus alias Nobis explicatius agendum erit fortasse, si aequissimae Nostrae denunciationes contemni pergent.

Sed tot inter moeroris causas gaudemus, Venerabiles Fratres, recreari vos posse, sicuti et Nos erigimur, ab admirabili constantia et operositate catholici Episcopatus commemoratarum regionum non minus quam ceterarum; quarum Antistites succincti lumbos in veritate et induit loricam iustitiae, et huic Petri cathedrae devinctissimi nullis territi periculis, nullis aerumnis deiecti, sive singillatim, sive coniunctim, voce, scripto, expostulationibus, pastorilibus litteris, Ecclesiae, Sanctae huius Sedis, suaque sacra iura fortiter alacriterque propugnant una cum Clero et populo suo fideli; ac iniustum vim cohibent, calumnias refellunt, insidias detegunt, frangunt impiorum audaciam, veritatis lucem omnibus ostendunt, confirmant honestos, compactaeque unitatis robur opponunt hostium undique irrumpentium incursum, Nobisque tot Ecclesiae malis afflictis iucundissimum solatium exhibent et potens auxilium. Quod certe validius etiam evadet, si vincula fidei et caritatis, quibus mentes iunguntur et affectus, arctiora quotidie et contentiora fieri curentur. Ei porro rei assequendae nemo peropportunum non censeat, ut qui Metropolitica auctoritate ecclesiasticis praesunt provinciis, cum Suffraganeis suis, meliori, qua per adiuncta temporum fieri possit, ra-

tione consilia conferant, per quae se invicem omnes in eadem mente eademque sententia obstringant et confirment, et ad difficile certamen contra impietatis ausus efficacius obeundum unanimi nisu se comparent.

Visitavit profecto Nos Dominus, Venerabiles Fratres, in gladio suo duro et grandi et forti; ascenditque fumus in ira eius et ignis a facie eius exarsit. Sed numquid in aeternum proiiciet Deus, aut non apponet ut complacitior sit adhuc? Absit: Non enim obliviscitur misereri Dominus, nec continent in ira misericordias suas; sed qui multus est ad ignoscendum, ac propitiatur invocantibus eum in veritate, effundet in nos divitias misericordiae suae. Divinam iram acceptabili hoc Dominici adventus tempore placare studeamus; Regique pacifico, qui proxime venturus est ut pacem annuntiet hominibus bonae voluntatis, in novitate vitae ambulantes humiliter occurramus. Iustus et misericors Deus, cuius arcana dispositione nati sumus videre contritionem populi nostri et contritionem civitatis sanctae, et sedere illic cum datur in manibus inimicorum, Ipse inclinet aurem suam et audiat, aperiat oculos suos et videat desolationem nostram et civitatem, super quam invocatum est nomen Eius.

EPISTOLA ENCYCLICA

**VENERABILIBVS FRATRIBVS ANTONIO PETRO IX PATRIARCHAE
 CILICIAE, ET ARCHIEPISCOPIS, EPISCOPIS, ET DILECTIS
 FILIIS CLERO AC POPVLO RITVS ARMENII GRATIAM ET
 COMMVNIONEM APOSTOLICAE SEDIS HABENTIBVS.**

PIVS PP. IX.

**VEN. FBATRES ET DILECTI FILII, SALVTEM
 ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.**

1. Quartus supra vigesimum elapsus iam annus est, cum Nos recurrentibus sacratissimis diebus, quibus novum sidus gentibus illuminandis in Oriente affulsa, apostolicas Nostras (1) litteras *ad Orientales* dedimus; ut catholicos in fide confirmaremus, eos vero, qui extra catholicam Ecclesiam misere versantur, ad unicum Christi ovile revocaremus. Non bisque laeta spes affulgebat, futurum ut, auxiliante Deo et Salvatore nostro Iesu Christo, christiana fidei puritas latius propagaretur, et ecclesiasticae disciplinae studium in Oriente refloresceret; cui componenda atque ad normam sacrorum canonum or-

(1) Quarum initium *In Suprema* datas die 6. Ianuarii 1848. (Vid. Acta Pii IX vol. 1 pag. 78).

dinandae Nostram auctoritatem adfore pollicebamur. Quantam vero ex eo tempore sollicitudinem gesserimus de Orientalibus, quove charitatis affectu eos prosequuti fuerimus, Deus scit: quae vero eum in finem praestiterimus, omnes neverunt, utinam et omnes rite intelligerent. Verum imperscrutabili Dei iudicio factum est, ut expectationi et curis Nostris res minime responderint; et modo non laetari, verum ob novam calamitatem, qua nonnullae premuntur Orientalium Ecclesiae, dolere potius atque ingemiscere debeamus.

2. Quod enim auctor fidei et consummator Christus Iesus iam ante praemonuerat (1), multos scilicet in eius nomine venturos qui dicerent, ego sum Christus, et multos seducerent, id vos in praesentia pati atque experiri coacti estis. Namque communis humani generis hostis et inimicus, excitato tribus abhinc annis in urbe Constantinopolitana novo schismate apud Armenos, totus in eo est, ut saeculari sapientia et haeretico sermone atque astutiae fraudis subtilitate, vi etiam, dum licet, adhibita, subvertat fidem, veritatem corrumpat, scindat unitatem. Cuius simulationes et dolos deplorans, unaque detegens S. Cyprianus aiebat (2): « Rapit de ipsa Ecclesia homines, et dum sibi appropinquaret iam lumini atque evasisse saeculi noctem videntur, alias nescientibus tenebras rursus infundit, ut cum evangelio Christi et cum observatione eius et lege non stantes, christianos se vocent, et ambulantes in tenebris habere se lu-

(1) Matth. XXIV. 5.

(2) Lib. de Unit. n. 3.

» men existiment, blandiente adversario atque fal-
 » lente; qui secundum Apostoli vocem transfigurat
 » se velut angelum lucis (2. Cor. XI. 14), et mi-
 » nistros suos subornat velut ministros iustitiae,
 » asserentes noctem pro die, interitum pro salute,
 » desperationem sub obtentu spei, persidiam sub
 » praetextu fidei, antichristum sub vocabulo Chri-
 » sti: ut dum verisimilia mentiuntur, veritatem
 » subtilitate frustrentur. »

3. Etsi autem novi huiusce schismatis initia, multis, uti assolet, involuta essent ambagibus, Nos tamen illius pravitatem et pericula praesentientes, statim pro Nostro debito obstitimus, datis apostolicis litteris, alteris die 24 Februarii 1870, quae incipiunt *Non sine gravissimo*, alteris die 20 Maii eiusdem anni, quarum initium est *Quo impensiore*. (1) Verum eo res processit, ut eiusdem schismatis auctores et asseclae, despectis Apostolicae huius Sedis hortationibus, monitis, et censuris, pseudopatriarcham sibi eligere non reformidaverint: quam electionem omnino irritam atque schismaticam esse, et electum una cum suis electoribus canonicas poenas incurrisse declaravimus Nostris litteris, quarum initium *Ubi prima*, datis die undecima Martii ann. 1871. (2) Porro catholicorum ecclesiis violenter usurpati, legitimo Patriarcha Ven. Fr. Antonio Petro IX finibus Imperii Othomanici exire compulso, ipsa patriarchali Ciliciensi sede, quae est in Libano, militari manu occupata, civili etiam praefectura potiti, catholicae

(1) Acta Pii IX. Vol. V. pag. 129 et 195.

(2) Ibid. pag. 290.

Armeniae genti incubarunt, eamque ab Apostolicae Sedis communione et obedientia una secum divellere omnimode connituntur. Id vero ut ex eorum sententia cedat, multum adlaborat alter e Neoschismaticis sacerdotibus Ioannes Kupelian, quem iam antea in civitate Diarbekirien. seu Amiden. turbas foventem et schisma excitantem Ven. Fr. Nicolaus Archiepiscopus Martianopolitanus, Apostolicus in Mesopotamia aliisque regionibus Delegatus, auctoritate Nostra publice ac nominaliter excommunicaverat, et ab Ecclesia catholica abscissum declaraverat. Ille enim postquam sacrilegam episcopalem consecrationem a Pseudopatriarcha recepit, et potestate potius est, catholicos Armenii ritus, qua suasionibus qua minis publice illatis, dominationi suae submittere praesumit atque contendit. Quod si umquam fieret, ad miserrimam illam conditionem catholici omnino reverterentur, quam ante quadraginta duos annos patiebantur, dum potestati veterum sui ritus schismaticorum erant obnoxii.

4. Evidem Nos nihil intentatum reliquimus, ut, more Praedecessorum Nostrorum, quorum auctoritatem, patrocinium et opem spectatissimi quique Ecclesiarum Orientalium Episcopi et Patres in similibus temporum et rerum adiunctis implorare consueverunt, a vobis tanta mala depelleremus. Quem etiam in finem extraordinarium Nostrum legatum istuc misimus; ipsumque celsissimum Othomanicum Imperatorem, ne in aliquo deesse videremur, singulari Nostra epistola nuper adivimus, rogantes, ut ad iustitiae tramitem illata catholicis Armeniis damna sarcirentur, et gregi suo Pastor exul redde-

retur. At quominus haec Nostris votis responderent, eorum obstiterunt artes, qui dum se catholicos dicunt, inimici sunt crucis Christi.

5. Eo itaque res devenisse patet, ut valde timendum sit, ne novi schismatis auctores et asseciae in peius proficiant, atque infirmiores in fide vel minus cautos tam ex Armeniis quam ex aliorum rituum catholicis, quod illis propositum est, seductos in viam perditionis possint abducere. Idecirco vos iterum alloqui, atque, discussis tenebris et multa caligine quibus veritatem circumfundi novimus, universos monere, ipsa apostolici Nostri munieris ratione compellimus; ut scilicet stantes confirmemus, labantes fulciamus, et eos etiam qui a veritate et unitate catholica miserrime defecerunt, si tamen quod a Deo enixe poscimus, audire voluerint, ad bonam frugem auxiliante Deo revocemus.

6. Potissima fraus, ad novum schisma obtegendum adhibita, est catholicum nomen, quod illius auctores et asseciae licet auctoritate Nostra, Nostroque iudicio condemnati usurpare praesumunt. Hoc enim solemne semper fuit haereticis atque schismaticis, ut se catholicos nuncuparent, multaque de se praecclare edicerent, ut populos simul et principes in errorem inducerent. Quod de iisdem inter ceteros testatus S. Hieronymus Presbyter (1) aiebat: « Solent haeretici regi suo vel Pharaoni dicere, filii sumus sapientum, qui ab initio doctrinam nobis Apostolicam tradiderunt; filii sumus regum antiquorum qui appellantur reges Philosophorum;

(1) Comment. in Isaiae caput XIX. vv. 12. 13.

» et habemus scientiam Scripturarum iunctam sapientiae saeculari. »

7. Ut autem se probent catholicos, provocant Neoschismatichi ad quamdam, ut aiunt, fidei declarationem ab eis editam die 6 Februarii ann. 1870, quam a catholica fide nullatenus dissentire dictitant. Verum nemini umquam licuit catholicum se probare, concinnatis pro arbitrio suo fidei formulis, in quibus ea reticeri solent, quae profiteri non placet; sed illis omnino subscribendum est quae ab Ecclesia proponuntur, uti omnium temporum ecclesiastica historia testatur.

8. Subdolam autem et captiosam fuisse fidei formulam ab eis editam ex eo etiam confirmatur, quod reiecerint declarationem seu professionem fidei auctoritate Nostra de more propositam; cui subscribere eos iusserat Ven. Fr. Antonius Josephus Archiepiscopus Thyanaeus, Apostolicus Constantinopoli Delegatus, monitoriis litteris ad eos datis die 29 Septembris eodem anno. Alienum quippe est, tam a divina Ecclesiae ordinatione, quam a perpetua et constanti eius traditione, posse quemquam catholicam fidem suam probare seque catholicum veraciter asserere, nisi Apostolicae huius Sedi satisfaciat. Ad hanc enim (1) propter potentiorem principalitatem, omnem Ecclesiam, hoc est eos qui sunt undique fideles oportet convenire: et qui (2) cathedram Petri, super quem fundata est Ecclesia, deserit, nonnisi mendaciter se in Ecclesia esse confidit;

(1) S. Irenaeus. Lib. 3. contr. haeres. cap. 3.

(2) S. Cyprian. Lib. de Unitate n. 4.

ut iam schismaticus (1) et peccator sit, qui alteram collocet contra singularem B. Petri cathedram, a qua (2) in omnes venerandae communionis iura di manant.

9. Id profecto non latuit Orientalium ecclesiarum praeclarissimos Episcopos; qua de re in synodo Constantinopoli celebrata anno 536, Mennas eiusdem urbis Episcopus (3) aperte declarabat probantibus Patribus, « Nos, sicut charitas vestra novit, » Apostolicam Sedem sequimur et obedimus; et » ipsius communicatores, communicatores habemus, » et condemnatos ab ipsa, et nos condemnamus. ¶ Luculentius etiam et expressius, S. Maximus (4) Abbas Chrysopolitanus et fidei confessor de Pyrrho Monothelita agens profitebatur: « Si vult haereticus » non esse neque audire, non isti aut illi satisfa ciat; superfluum quippe hoc et irrationabile est: » quia sicut uno contra eum scandalizato, omnes » scandalizati sunt, ita quoque uno satisfacto om nes procul dubio satisfiunt. Festinet pro omnibus » Sedi Romanae satisfacere. Hac enim satisfacta, » communiter ubique omnes pium hunc et ortho doxum praedicabunt. Nam frustra loquitur, qui » mihi similes suadendos ac surripiendos putat; et » non satisfacit et implorat sanctissimae Romano rum Ecclesiae beatissimum Papam, id est Apo stolicam Sedem, quae ab ipso incarnato Dei Ver-

(1) S. Optat. Milev. de schism. Donatist. lib. 2.

(2) Concil. Aquileien. et S. Ambros. ep. XI, ad Imperatores.

(3) Labb. Collect. Concil. Edit. Ven. T. VII. c. 1279.

(4) Epistol. ad Petrum illustrem. Coll. Conc. T. VI. col. 1520.

» bo, sed et omnibus sanctis synodis secundum sa-
 » cros canones et terminos, universarum quae in
 » toto terrarum orbe sunt sanctarum Dei Ecclesia-
 » rum, in omnibus et per omnia percepit et ha-
 » bet imperium, auctoritatem et potestatem ligandi
 » et solvendi. » Quare Ioannes Episcopus Constan-
 tinopolitanus, quod postea ab universa Oecumenica
 Synodo VIII factum est, solemniter protestabatur
 « sequestratos a communione Ecclesiae catholicae,
 » id est in omnibus non consentientes Sedi Apo-
 » stolicae, eorum nomina inter sacra non esse re-
 » citanda mysteria (1) » : quo palam significabant,
 se eos uti veraciter catholicos non agnoscere. Quae
 omnia tanti sunt ponderis, ut quisquis a Romano
 Pontifice schismaticus fuerit iudicatus, donec omnem
 eius potestatem expresse non admittat et revere-
 tur, ab usurpando catholico nomine cessare omni-
 no debeat.

10. Hoc vero cum minime iuvet Neoschismati-
 cos, idcirco recentiorum haereticorum vestigia se-
 etantes eo confugerunt, ut iniustum fuisse praedi-
 carent, ideoque nullius roboris ac momenti senten-
 tiā schismatis et excommunicationis in eos Nostro
 nomine latam a Ven. Fr. Archiepiscopo Thya-
 naeo, Apostolico Delegato in urbe Constantinopoli-
 tana: cui acquiescere vel ea de causa se non po-
 tuisse dixerunt, ne fideles ipsorum ministerio frau-
 dati ad haereticos transfugerent. Nova autem haec
 sunt et veteribus Ecclesiae Patribus ignota prorsus

(1) Libell. Ioannis Episc. Constantinopolitani ad S. Hor-
 misdam. — Concil. Oecum. VIII. Action. 1.

et inaudita. Etenim « cuncta per mundum novit » Ecclesia , quoniam quorumlibet sententiis ligata » Pontificum , Sedes B. Petri Apostoli ius habeat » resolvendi, utpote quae de omni ecclesia fas ha- » beat iudicandi, neque cuiquam de eius liceat iu- » dicio (1) ». Quare cum Ianseniani haeretici si- milia docere ausi fuissent (2), de contemnenda sci- licet praetextu iniustiae excommunicatione a legiti- mo Praelato inficta, deque implendo ea non ob- stante proprio, uti aiebant , cuiusque debito , Cle- mens XI fel. rec. praedecessor Noster huiusmodi propositiones , minime alienas a nonnullis articulis Ioannis Wicleff iampridem a Synodo Constantiensi et a Martino V condemnatis, proscriptis atque da- mnavit in Constitutione *Unigenitus* edita contra Que- snelli errores. Etsi enim propter humanam insirmi- tatem fieri quandoque posset, ut quis a suo Prae- lato censuris iniuste plecteretur , opus tamen est , uti monuit S. Gregorius Magnus praedecessor No- ster (3) « ut is, qui sub manu Pastoris est, ligari » timeat vel iniuste, nec Pastoris sui iudicium te- » mere reprehendat ; ne etsi iniuste ligatus est, ex » ipsa tumidae reprehensionis superbia, culpa, quae » non erat, fiat. » Quod si vel iniuste ligato a suo Pastore formidandum est, quid de iis dicendum, qui ideo ligati sunt, quod suo Pastori et Apostolicae huic Sedi rebelles inconsutilem Christi vestem, hoc est Ecclesiam, novo schismate lacerarunt et dilacerant ?

11. Charitas vero, qua praesertim sacerdotes te-

(1) S. Gelas. ad Episeopos Dardaniae, epist. 26. §. 5.

(2) Const. *Unigenitus* prop. 91. 92. 93.

(3) Hom. XXVI in Evangelia §. 6.

nentur prosequi fideles, sit oportet « *de corde puro et conscientia bona et fide non facta* » uti monuit Apostolus (1): qui etiam ea recensens, per quae debemus exhibere nosmetipsos sicut Dei ministros, addebat *in charitate non facta, in verbo veritatis* (2). Ipse autem Christus Deus, qui (3) *charitas est, aperite edixit*, sicut ethnicos et publicanos eos habendos, qui Ecclesiam non audierint (4). Ceterum Euphemio Constantinopolitano Episcopo similia oggerenti respondebat S. Gelasius praedecessor Noster (5): « *Pastorem sequi grex debet ad pascua salutaria re-vocantem, non per devia gregem pastor errantem.* » Etenim « *docendus est populus, non sequendus: nosque si nesciunt, eos quid liceat quidve non liceat, communere, non his consensum praebere debemus* (6). »

12. At enim non de dogmate actum fuisse aiunt Neoschismatici, verum de disciplina; hanc enim respicit Nostra Constitutio, quae incipit *Reversurus*, edita die 12 Iulii an. 1867 (7): proinde contradictoribus neque catholicorum nomen neque praerogativas negari posse; quod quidem effugium quam futile sit et inane, vos probe intelligere non dubitamus. Qui enim legitimis Ecclesiae Praelatis, praesertim vero summo omnium Pastori contumaciter resistunt, eorumque mandata exequi detrectant, ipsa

(1) 1. Tim. I. 5.

(2) 2. Cor. VI. 6.

(3) 1. Ioan. IV. 8.

(4) Matth. XVIII. 17.

(5) Epist. 3. ad Euphemium n. 15.

(6) S. Caelestin. PP. ad Episcop. Apul. et Calabr. n. 3.

(7) Vid. Acta Pii IX vol. IV pag. 304.

etiam eorum abnegata dignitate, eos uti schismatis
cos catholica Ecclesia semper habuit. Quae cum ab
Armenia Constantinopolitana factione acta fuerint,
nemo profecto immunes a reatu schismatis eos cen-
sere posset, etsi apostolica auctoritate uti tales con-
demnati nondum fuissent. Ecclesia enim, uti Patres
docuerunt (1), est plebs sacerdoti adunata, et pa-
stori suo grex adhaerens; proinde Episcopus in ec-
clesia est, et ecclesia in Episcopo; et si quis cum
Episcopo non sit, in ecclesia non est. Ceterum, si-
cut monebat praedecessor Noster Pius VI in apo-
stolicis litteris (2), quibus civilem cleri constitutio-
nem in Galliis condemnavit, saepe disciplina adeo
cohaeret dogmati et ad eius puritatis conservatio-
nen adeo influit, ut sacra concilia pluribus in ca-
sibus disciplinae violatores ab Ecclesiae communio-
ne per anathema separare non dubitaverint.

13. Verum Neoschismatici ulterius progressi sunt,
quandoquidem « nullum schisma (3) non sibi ali-
» quam configit haeresim, ut recte ab Ecclesia re-
» cessisse videatur. » Non enim et Apostolicam Se-
dem criminari veriti non sunt, quasi fines potesta-
tis Nostrae supergressi, in alienam messem falcem
iniicere praesumpserimus, cum quaedam disciplinae
capita in Armenio patriarchatu servanda ediceremus;
perinde ac si Orientalium ecclesiae solam Nobiscum
fidei communionem et unitatem servare deberent,
apostolicae autem B. Petri potestati in his quae perte-
nent ad disciplinam non essent obnoxiae. Porro huius-

(1) S. Cyprian. ep. 66. ad Florentium Pupianum. n. 8.

(2) *Quod aliquantum* 10 Martii 1791.

(3) S. Hieron. in ep. ad Tit. c. 3. vv. 10. 11.

modi doctrina non modo post editam ab Oecumenico Concilio Vaticano definitionem et declarationem de vi et ratione pontificii primatus haeretica est, verum eam uti talem semper habuit ac detestata est catholica Ecclesia. Hinc Oecumenici Concilii Chalcedonensis Episcopi supremam Apostolicae Sedis auctoritatem in actis suis perspicue professi, decretorum suorum, etiam disciplinam respicientium, confirmationem et firmitatem a S. Leone praedecessore Nostro humiliter flagitabant.

14. Et revera « B. Petri successor (1), hoc ipso quod in Petri locum succedit, assignatum sibi habet iure divino gregem Christi universum, ut simul cum Episcopatu potestatem accipiat universalis regiminis ; ceteris porro Episcopis suam cuique peculiarem gregis portionem non divino sed ecclesiastico iure, non Christi ore sed hierarchica ordinatione assignari opus est , ut ordinariam regiminis potestatem explicare in eam valeant. « Cuius assignationis summa auctoritas si B. Petro eiusdem successoribus abiudicaretur, ipsa nutarent maiorum imprimis Ecclesiarum fundamenta, earumque praerogative ; « si quid enim Christus (2) cum Petro commune ceteris voluit esse principibus , numquam nisi per ipsum dedit quidquid aliis non negavit. » » Et re quidem vera ipse (3) decoravit sedem (Alexandrinam) , in quam Evangelistam discipulum

(1) Pius VI. in Brev. *Super soliditate.* 28. Novembr. 1786.

(2) S. Leo serm. 3. in anniv. assump. suae.

(3) S. Gregorius M. lib. 7. ep. 40. ad Eulog. Ep. Alexandrin.

» misit : ipse firmavit sedem (Antiochenam), in qua
 » septem annis quamvis discessurus sedit. » His
 vero quae in Concilio Chalcedonen. de Constanti-
 nopolitana sede decreta fuere, Apostolicae Sedis ap-
 probationem et confirmationem necessariam omni-
 no fuisse, vel ipse Anatolius Episcopus Constantino-
 politanus (1), et ipse Imperator Marcianus (2) ma-
 nifeste confessi sunt.

16. Profecto igitur nisi recedatur omnino a con-
 stanti et perpetua Ecclesiae traditione, Patrum te-
 stimoniis luculentissime confirmata , Neoschismatici
 quamquam sese catholicos ore praedicent, tales ta-
 men se esse nullo modo sibi persuadere poterunt.
 Et nisi astuta haereticarum fallaciarum subtilitas
 satis nota et perspecta foret, intelligi non posset ,
 quomodo Othomanicum Guberniuu eos uti catholi-
 cos habere valeat, quos Nostro iudicio et auctorita-
 te ab Ecclesia catholica sequestratos esse novit.
 Ut enim catholica religio in Othomanica ditione tu-
 to ac libere consistat, quod celsissimi Imperatoris
 decretis cautum est, ea etiam admittantur oportet,
 quae ad essentiam eiusdem religionis pertinent, qua-
 lis est primatus iurisdictionis Rom. Pontificis : et
 huius iudicio, uti universalis et supremi eius Capiti-
 tis et Pastoris , decernendum relinquatur , quinam
 catholici sint an non : quod de qualibet humana
 prorsus et privata societate sentiendum esse, apud
 universos ubique gentium receptissimum est.

17. Ipsi autem Neoschismatici, se catholicae Ec-
 clesiae institutionibus minime contradicere asserunt;

(1) Anatolius ad S. Leonem epist. 132. n. 4.

(2) Marcian. ad S. Leonem epist. 100.

atque id unum se contendere, ut iura Ecclesiarnm suarum, suaequae nationis, quin et summi Imperantis iura defendant, quae a Nobis violata fuisse commiscuntur. Quo pacto omnem hodiernae perturbationis causam in Nos et hanc Apostolicam Sedem reiicere non verentur; uti olim factum est ab Acaianis schismaticis (1) in S. Gelasium praedecessorem Nostrum: et prius ab Arianis, qui Liberium item praedecessorem Nostrum apud Constantinum Imperatorem calumniabantur, eo quod renueret damnare S. Athanasium Alexandrinum Episcopum, et cum haereticis illis communicare (2). Quod quidem dolere quis poterit, non autem mirari. Ut enim idem sanctissimus Pontifex Gelasius ea de re ad Anastasium Imperatorem scribebat « habet hoc qualitas saepe languentium, ut accusent medicos congruis observationibus ad salubria revocantes, quam ut ipsi suos noxios appetitus deponere vel reprobare consentiant. » Itaque quoniam haec praecipua esse videntur capita, quibus et favorem sibi conciliant Neoschismatici, et causae licet deterimae potentum patrocinium aucupantur, necesse est, ne fideles in errorem inducantur, fusius agere, quam si dumtaxat de calunniis istis refellendis ageretur.

18. Nolumus certe hic recolere, quo devenissent res Ecclesiarum catholicarum, quae per Orientem constitutae erant, postquam schisma praevaluit, et ulciscente Deo discessam Ecclesiae suae unitatem Graecorum imperium eversum est. Neque item reco-

(1) S. Gelas. epist. 12 ad Anastasium Augustum n. 1.

(2) S. Athanas. in hist. Arianor. ad Monach. n. 35.

lere animus est, quantum adlaboraverint praedecessores Nostri, cum primum licuit, ut errantes oves ad unicum et verum Christi Domini gregem revo- carent. Etsi autem fructus labori cumulate non responderit, Deo tamen miserante, nonnullae diversorum rituum Ecclesiae ad veritatem et unitatem catholicam reversae sunt; quas uti infantes modo genitos ulnis suis excipiens Apostolica Sedes sollicita imprimis fuit, ut eas in vera catholica fide so- lidaret, et ab omni haeretica labe prorsus immu- nes servaret.

19. Hinc cum delatum fuisset, disseminari in Oriente prava dogmata sectae cuiusdam ab Apostolica Sede iam reprobatae, eo praesertim tendentia, ut deprimerent pontificium iurisdictionis primatum, fel. me. Pius PP. VII rei gravitate ac periculo ve- hementer commotus, statim providendum censuit, ne per vanas quaestionum ambages et pugnas sana quandocumque verborum forma a maioribus tradi- ta sensim efflueret ex animis christifidelium. Qua de causa Patriarchis et Antistitibus Orientalibus mitti iussit veterem formulam S. Hormisdae praedecesso- ris Nostri, unaque simul iisdem mandavit (1), ut qua late pateret sua cuiusque iurisdictio, Episcopos singulos, tum cleri utriusque saecularis et regularis viros animarum curam sustinentes professioni fidei ab Urbano VIII praescriptae pro Orientalibus sub- scribere iuberent, nisi antea forte iam id fecissent; idemque ab eis exigent, qui deinceps essent ec-

(1) Encycl. S. C. de Propag. Fide 6. Iulii 1803

clesiasticis ordinibus initiandi, aut ad sacra quaevis ministeria promovendi.

20. Verum haud multo post, scilicet anno 1806, apud monasterium Carcaphae, quod est in dioecesi Beryensi, coacta est Synodus Antiochena nuncupata, quae in multis ex iam damnata Pistoriensi synodo tacite fraudulenterque hausta fuerant, et aliquot propositiones eiusdem synodi Pistoriensis a S. Romana Sede damnatas partim ad litteram, partim amhigue insinuatas continebat; aliaque etiam Baianismum et Iansenismum redolentia, ecclesiasticae potestati adversa, Ecclesiae statum perturban-
tia, et contra sanam doctrinam et probatam Ecclesiae disciplinam. Quam Carcaphensem Synodum, in-
consulta apostolica Sede anno 1810 typis arabicis
editam, multis Episcoporum querelis exagitatam,
demum fel. rec. Gregorius XVI praedecessor Noster
datis apostolicis litteris (1) improbavit et condemna-
vit; et Episcopos iussit normam regiminis sui do-
ctrinaeque ab aliis veteribus synodis haurire iam-
diu ab Apostolica Sede probatis. Utinam vero da-
mnata synodo cessassent errores, quibus ea scate-
bat. Pravae enim huiusmodi doctrinae clanculum
serpere per Orientem non destiterunt, opportunam
expectantes occasionem, qua in omnium conspectum
prodire possent: quod frustra tentatum ante viginti
circiter annos, Armenii Neoschismatici efficere mo-
do ausi sunt.

21. Cum vero fidei retinaculum disciplina sit,

(1) Greg. XVI apost. litt. *Melchitarum catholicorum*
16. Septembbris 1835.

ut ad eam sacerdiendam incumberet Apostolica Sedes, pro suo officio opus erat. Cui officio sane gravissimo nunquam illa defuit, licet ob adversa temporum et locorum adiuncta nonnisi occurrentibus necessitatibus consulere potuerit, aequiora interim expectans tempora, quae miserante Deo tandem aliquando advenerunt. Siquidem praedecessoribus Nostris Leone XII et Pio VIII urgentibus, et catholice Austriae ac Galliarum summis principibus coadiuvantibus, celsissimus Othomanicus Imperator, agnito discrimine quod est catholicos inter et haereticos, illos ab horum civili potestate subduxit; eosque suum pro more regionis civile, uti aiunt, caput seu Praefectum habere decrevit. Licuit tum primum, Armenii ritus Episcopos ordinaria pollentes auctoritate Constantinopoli tuto constituere; licuit catholicas eiusdem ritus ecclesias excitare et catholicum cultum publice profiteri et exercere; ideoque fel. rec. Pius VIII praedecessor Noster primatialem et archiepiscopalem Armeniorum sedem Constantinopoli erexit (1), sollicitus quam maxime ut canonica disciplina apte et opportune in ea effloresceret.

22. Post nonnullos annos, ubi primum expedire visum est, episcopales sedes primatiali Constantinopolitanae subiectae a Nobis (2) erectae sunt, tum methodus in electione Episcoporum servanda fuit praefinita. Deinde ne civilis, uti aiunt, Praefecti potestas, quod ab Ecclesiae catholicae legibus abhor-

(1) Apostolicis litteris *Quod iamdiu* 6 Iulii 1830.

(2) Apostolicis litteris, *Universis Dominici gregis* die 30 Aprilis 1850.

ret omnino, in sacra ferretur, ipsa demum summi Imperantis in Othomanico Imperio auctoritate cautum est, dato ad Ven. Fr. Antonium Hassun tunc illius sedis Primatem imperiali diplomate die 7 Aprilis ann. 1857. Cum vero, ipsis Armeniis petentibus, Constantinopolitanam primatialem Ecclesiam, hoc eius titulo abrogato, patriarchali Ciliciensi sedi coniunximus apostolicis litteris, quarum initium est *Reversurus*, opportunum quin et necessarium visum est, ut praecipua quaedam disciplinae capita, eiusdem Constitutionis auctoritate, sancirentur; demandata synodo patriarchali, quam apostolicis litteris, quarum initium est *Commissum*, editis die 12 Iulii an. 1867 (1) quamprimum celebrari iussimus, cura et sollicitudine adlaborandi, ut in universo Armenio Patriarchatu accuratus disciplinae ordo recte constitueretur.

23. Verum inimicus homo in Armenia Constantinopolitana Ecclesia zizania superseminare aggressus est, excitata paulo post a nonnullis quaestione de civili Armeniae communitatis praefectura, quam subreptam a novo Patriarcha querebantur. Hanc vero controversiam subsecuta mox est gravis perturbatio; idemque Patriarcha de proditis nationalibus iuribus accusatus fuit, eo quod praedictam Constitutionem nostram, uti decebat catholicum Episcopum, excepisset; et sic demum in ipsam Constitutionem omnia dissidentium consilia, machinationes et dicteria conspirarunt.

24. Qua in re duo imprimis in crimen vocata

(1) Vid. Acta Pii IX. Vol. IV. pag. 318.

sunt, ea scilicet quae de sacrorum Antistitum electione, et de bonorum ecclesiasticorum administratione decreta fuerunt; haec enim refragari gentis suae, quin summi Imperantis iuribus calumniose assertum est. Quae vero de utroque illo capite definiverimus, licet notissima esse debeant, hic tamen repetere iuvat: multi enim semper fuere et sunt, qui (1) loquuntur in vanitate sensus sui per ignorantiam quae est in illis, alii autem (2) qui in similitudinem arioli et coniectoris aestimant quod ignorant.

25. Patriarcham eligi mandavimus a synodo Episcoporum, exclusis ab eo eligendo laicis, et etiam clericis quibusvis episcopali charactere non pollentibus: vetuimus autem, quominus electus in exercitium potestatis suae veniret, quod aiunt *enthronizari*, nisi receptis antea ab Apostolica Sede confirmationis suaे litteris. Episcopos vero ita eligi iussimus, ut omnes provinciae Episcopi synodaliter congregati, tres idoneos ecclesiasticos viros propellant Apostolicae Sedi. Si vero impossibile sit omnes Episcopos ad synodum accedere, fiat propositio a tribus saltem dioecesanis Episcopis in synodum cum Patriarcha convenientibus, absentibus vero praeditam ternariam propositionem scripto significantibus. Quo facto, Romanus Pontifex unum ex propositis eligit, quem vacanti Ecclesiae præficiet. Ediximus autem non dubitare Nos, quin Episcopi vere dignos et idoneos viros proponere studerent, ne umquam cogeremur Nos vel successores Nostri pro apo-

(1) Ephes. IV. 17. 18.

(2) Proverb. XXIII. 7.

stolici ministerii officio, alium licet non propositum eligere et vacanti Ecclesiae praeficere.

26. Haec vero, si animo a partium studiis alieno expendantur, omnia iuxta canonum fidem catholicam sancita fuisse deprehendentur. Quod pertinet ad exclusionem laicorum ab eligendis sacrorum Antistitibus, accurate distinguendum est, ne quid a catholicâ fide alienum efferatur, ius eligendi Episcopos, a facultate testimonii ferendi quoad eligendorum vitam et mores. Primum quidem ad falsas opiniones referendum esset Lutheri et Calvini, qui etiam asserebant iuris esse divini, ut Episcopi eligerentur a populo: et falsam huiusmodi doctrinam a catholicâ Ecclesia improbatam fuisse et improbari omnes noverunt: nulla enim neque divino neque ecclesiastico iure facta umquam fuit populo Episcopos vel alios sacrorum ministros eligendi potestas.

27. Ad testimonium plebis quod spectat de vita et moribus eorum qui ad episcopatum provehendi sunt, « postquam (1) per vim Arianorum, quibus imperator favebat Constantinus, exturbari a suis sedibus caeperunt catholici Praesules in easque sedes immitti illorum asseclae, ut S. Athanasius (*Hist. Arian. ad Monach. n. 4.*) deplorat, ipsa temporum coegit necessitas ut in Episcoporum electionibus populus adesset, unde incenderetur ad tuendum in sua sede Episcopum, quem coram se electum esse novisset. » Et quidem mos iste aliquandiu in Ec-

(1) Pius VI. Apost. litt. contr. civilem cleri constitutionem 10. Mart. 1791.

clesia viguit: verum « cum continuae excitarentur discordiae, tumultus, caeterique abusus, oportuit populum ab electionibus removere, eiusque testimonium et desiderium circa personam eligendam praeterire. Uti enim S. Hieronymus (1) advertit « non » numquam errat plebis vulgique iudicium, et in » sacerdotibus comprobandis unusquisque suis moribus favet, ut non tam bonum quam sui similem quaerat praepositum. »

28. Nihilo tamen minus Nos, in electionis methodo praestituenda, liberam reliquimus ipsi Episcoporum synodo facultatem de dotibus eligendorum ea qua magis vellent ratione exquirendi, provocato etiam si ita luberet plebis testimonio. Et re quidem vera etiam post editam nostram Constitutionem exquisitum illud fuisse ab Armeniis Praesulibus, cum ageretur de eligendo ante tres annos Episcopo pro regionibus Sebastena et Tokatensi, missa ad hanc S. Sedem acta testantur. Non ita vero statuendum censuimus, neque censemus de Patriarchae electione, tum propter dignitatis eius eminentiam, tum quod universis suae regionis Episcopis praepositus sit, tum demum, quia ex actis ad hanc Apostolicam Sedem allatis, patet Patriarcharum cuiusque Orientalis ritus electiones a solis Episcopis peractas fuisse; nisi forte cum peculiares atque extraordinariae circumstantiae aliud postularunt; scilicet ut catholici se a schismaticorum, queis suberant, potestate et vi tuerentur, et alio sibi Patriarcha quaesito, per hoc ipsum suum ab iisdem schismaticis recessum, veramque et sinceram ad catho-

(1) Lib. 1. advers. Iovinian. n. 34.

licam fidem conversionem veluti confirmarent; quod et in electione Abrahami Petri I factum est.

29. Quod vero Apostolicae huic Sedi asseruerimus ius et potestatem eligendi Episcopum in ternaria propositione vel extra eam; atque electum Patriarcham *intronizari* vetuerimus nisi antea a Rom. Pontifice confirmatum, illud est quod nonnulli acerbius ferunt, ac lamentantur; et Nobis Ecclesiarum suarum consuetudines et canones oggerunt, quasi a custodia sacrorum canonum recesserimus. Quibus quidem reponi posset illud S. Gelasii praedecessoris Nostri, (1) qui similem calumniam ab Aacianis schismaticis passus « Nobis, aiebat, opponunt » canones, dum nesciunt quid loquantur: contra » quos hoc ipso venire se produnt, quod primae » Sedi sana rectaque suadenti parere refugiunt. » Ipsi enim sunt canones, qui omnimodam B. Petri divinam auctoritatem in universam ecclesiam agnoscunt; eumque, ut in Ephesina Synodo (2) dictum est, ad hoc usque tempus et semper in suis successoribus vivere et iudicium exercere praedicant. Merito proinde Stephanus Episcopus Larissae his, qui reputabant de privilegiis Ecclesiarum regiae urbis Constantinopolitanae aliquid minui per interventionem Romani Pontificis, confidenter respondere potuit: « Auctoritas Sedis Apostolicae, quae a Deo » et Salvatore nostro summo Apostolorum data est, » omnibus sanctarum ecclesiarum privilegiis ante-

(1) In Commonit. ad Faustum n. 5.

(2) Oecumen. Syn. Ephesin. Act. 3.

» cellit, in cuius confessione omnes mundi requie-
» scunt ecclesiae (1). »

30. Profecto si historiam vestrarum regionum mente repetatis, exempla vobis occurrent Romanorum Pontificum hac utentium potestate, cum eius exercitium necessarium existimarunt ad incolumitatem ecclesiarum Orientalium. Idecirco Agapetus Rom. Pontifex Anthimum auctoritate sua a Constantinopolitana sede deturbavit; eique Mennam absque ulla synodo suffecit. Et Martinus I praedecessor Noster Ioanni Episcopo Philadelphiae vicem suam commisit in Orientis partibus (2), atque *ex apostolica auctoritate*, ipse ait, *quae data est nobis a Domino per Petrum sanctissimum et principem Apostolorum*, praecepit memorato Episcopo, ut constitueret per omnem civitatem earum, quae sedi tum Hierosolymitanac tum Antiochenae subsunt, Episcopos et presbyteros et diaconos. Et si ad recentiora tempora decurrere placeat, Mardensem Armeniorum Episcopum huius Apostolicae Sedis auctoritate electum et consecratum noscetis; quam demum curam Ciliciae Patriarchis praedecessores Nostri concesserunt, Mesopotamiae regionis administratione ad beneplacitum S. Sedis iisdem attributa. Et haec quidem omnia consentanea omnino sunt supremae Romanae Sedis potestati; quam Armeniorum Ecclesia, si luctuosa schismatis tempora excipientur, agnovit semper, praedicavit, et reverita est. Neque mirum, quandoqui-

(1) Steph. Lariss. Episcopus in Libell. oblat. Bonif. II, et Rom. Syn. an. 531.

(2) Epist. ad Ioan. Philadelph. Labbe Collect. Concil. ed. Venet. Tom. VII. col. 22.

dem etiam apud vestrates a catholica fide adhuc alienos, firma manet et viget antiqua traditio, magnum illum Episcopum et Martyrem, quo gentis vestrae Illuminatore merito gloriamini, quemque Chrysostomus (1) solem appellavit in partibus Orientalibus nascentem, cuius radiorum splendor usque ad Graecorum gentem pertigit, potestatem suam ab Apostolica Sede accepisse; ad quam longo atque difficiili itinere minime deterritus, coram accedere non dubitaverit.

31. Causae autem, gravissimae illae quidem, Deus testis est, diuque ante a Nobis et vetera et recentiora recolentibus mature perpensae, Nos impulerunt, ut ad hanc demum dispositionem, non ex alicuius suggestione, sed motu proprio et ex certa scientia deveniremus. Quisque enim facile intelligit, a recta Episcoporum electione pendere aeternam et cum ipsa quandoque temporalem populorum felicitatem; eique, attentis praesertim locorum ac temporum adiunctis, ea ratione consuli debuisse, ut ad Apostolicam Sedem, unde processit, instituendorum sacerorum Antistitum auctoritas omnis revocaretur. Cuius tamen potestatis exercitium ita temperare visum est, ut Episcoporum synodo maneret potestas Patriarcham eligendi; eiusque simul esset tres idoneos viros ad vacantes sedes Nobis proponere, ut in memorata Nostra Constitutione sancitum fuit.

32. Qua etiam in re, ut desides excitarentur, bene currentibus stimulus adderetur, sperare Nos edi-

(1) Encom. S. Greg. Armenior. Illumin. ex homil. Armen. in Oper. S. Io. Chrysost. Parisiis 1864. Tom. 12. col. 943.

ximus vere idoneos viros tantoque dignos munere propositum iri , ne unquam *cogeremur* alium licet non propositum vacanti sedi praeficere ; quod etiam in methodo (1) anno 1853 a Nobis constituta eodem prorsus consilio cautum fuerat. Accepimus , et ex his ceteroquin mitissimis verbis aliquos arripuisse occasionem suspicandi , ne illusoria futura sit nulliusque apud Nos momenti synodalnis Episcoporum propositio : alios autem ulterius progressos ex cogitavisse , latere in hisce verbis propositum committendi Armeniorum curam Latinis Episcopis. Equidem nullam ineptaे huiusmodi criminaciones respon sionem mererentur : has enim proferre iis tantum licet , qui evanuerunt in cogitationibus suis , et trepidaverunt timore , ubi non erat timor. De Nostro iure extra ternariam propositionem eligendi , silentum non esse duximus , ne quis umquam futuris quibusque temporibus Apostolicam Sedem adigeret ad eius usum exercendum. Hoc vero ius ac debitum , etiam tacentibus Nobis , B̄ni Petri cathedrae integrum mansisset ; quae enim ab ipso Christo Deo ei data sunt iura et privilegia , impeti quidem possunt , convelli non possunt ; neque in hominis potestate est divino iuri renunciare , quod aliquando ex ipsius Dei voluntate exercere adigeretur.

33. Certum etsi undeviginti iam abhinc annis haec Armeniis edicta fnerint et pluries de eligendis Episcopis actum sit , numquam hactenus contigit , ut Nos ea potestate usi fuerimus , ne tum quidem , cum recentiori tempore , post editam Constitutio-

(1) Instruct. *Licet* 20. August. 1853.

nem *Reversurus*, ternariam quamdam propositionem acciperemus , e qua Episcopum eligere non potuimus. Quam proinde a synodo Episcoporum iuxta praescriptas a Nobis leges innovandam ediximus, quin alium non propositum eligeremus : quominus vero id fieret, novum schisma quo Armeniorum ecclesia dilacerari coepit, hactenus impedimento fuit. Porro futurum confidimus, numquam calamitosa adeo tempora Armeniis catholicis ecclesiis fore ventura , ut Romani Pontifices compellantur viros iisdem praeficere ab Episcoporum synodo non propositos.

34. Pauca addere iuvat de vetita Patriarcharum *enthronizatione* ante apostolicam huius S. Sedis confirmationem. Patriarcharum electionem numquam firmam ratamque habitam fuisse absque Romani Pontificis assensu et confirmatione, veterum monumenta testantur ; quam proinde confirmationem ab electis ad patriarchales sedes expetitam fuisse , ipsis etiam imperatoribus deprecantibus, comptum est. Ita, ut in re notissima alios omittamus , Anatolius Constantinopolitanus Episcopus , vir certe de Apostolica Sede non optime meritus ; quin et ipse Photius primus Graeci schismatis auctor, ut electiones suae Romani Pontificis firmarentur assensu , flagitarunt, interventione quoque usi imperatorum Theodosii, Michaelis , et Basilii . Maximum vero Antiochenum Episcopum idcirco Patres Chalcedonenses (1) in sua sede consistere voluerunt , etsi latrocinalis Ephesinae synodi in qua Domno suffectus fuerat ,

(1) Concil. Chalcedon. Act. X.

acta omnia irrita declarassent, eo quod « sanctus » et beatissimus Papa qui episcopatum sancti ac venerabilis Maximi Episcopi Antiochenae Ecclesiae confirmavit, iusto satis iudicio eius meritum approbasse visus esset. »

35. Quod si de illarum ecclesiarum Patriarchis agatur, quae recentiori aevo ad catholicam unitatem eiurato schismate reversae sunt, neminem eorum invenietis, qui Rom. Pontificis confirmationem non expetierit; quos omnes iidem Romani Pontifices datis litteris ita confirmarunt, ut eos simul Ecclesiis suis instituentes praeficerent. Factum quidem est, ut Apostolica Sede tolerante proprie regionum longinquitatem, iterum pericula, et impendentia saepe saepius damna ab schismaticorum eiusdem ritus praepotentia, electi Patriarchae ante Summi Pontificis confirmationem potestate uterentur, quod etiam in Occidente propter necessitates Ecclesiarum et utilitates dispensative iis concessum est (1), qui essent valde remoti. At par est animadvertere, cessasse huiusmodi causas, sublatis iterum difficultibus, et erexit catholicis beneficio summi Ottomanici Imperatoris a civili schismaticorum potestate. Nemo autem non videt, ita tutius provideri catholicae fidei conservationi, quam perturbari pro lubitu posse ante receptam Apostolicam confirmationem qui tanto indignus officio in patriarchalem sedem insiliret; vel certe perturbationum occasiones praepediri, quae oriri possent, si quando electus Patriarcha a S. Sede Apostolica reiectus e suo loco cedere deberet.

(1) Concil. Later. IV. can. 26.

36. Profecto, si res attente introspectantur, apparebit, quaecumque in Nostra Constitutione sancita sunt, omnia ad catholicae fidei conservationem et incrementum, nec non ad veram Ecclesiae libertatem, auctoritatemque Episcoporum vindicandam conspirare; quorum iura et privilegia, quae in Apostolicae Sedis firmitate solidantur, roborantur, conquiescent, Romani Pontifices, supplicantibus Episcopis cuiusque dignitatis, gentis vel ritus, contra haereticos vel ambitiosos, strenue semper defendebant.

37. De nationalibus vero, uti aiunt, iuribus opus non est ut pluribus respondeamus. Si enim de civilibus tantum agatur, ea in potestate sunt supremi Principis; cuius est de illis rite diiudicare ac decernere, prout ad subditorum utilitatem expedire censuerit. Si forte autem de ecclesiasticis res intelligenda sit, nemo unus ignorare potest, nulla nationalia seu populorum iura in Ecclesiam eiusque hierarchiam et ordinationes, catholicos umquam novisse. Et si enim undique gentes ac nationes in Ecclesiam confluxerint, omnes tamen in unitate sui nominis ita Deus adunavit sub eo, quem universis praefecit, supremo Pastore B. Petro Apostolorum Principe, ut iam non sit, uti monebat Apostolus, Gentilis et Iudeus, Barbarus et Scytha, servus et liber, sed omnia et in omnibus Christus (1): ex quo totum corpus compactum et connexum per omnem iuncturam subministrationis, secundum operationem in mensuram uniuscuiusque membra augmen-

(1) Coloss. III. 11.

tum corporis facit in aedificationem sui in charitate (1). Dominus enim non modo nullam gentibus aut nationibus dedit potestatem in Ecclesiam , sed eas iniuncto debito credendi (2) docendas commisit Apostolis ; unde et Beatissimus Petrus (3), convenientibus Apostolis et senioribus palam edixit, elegitisse Deum , per os suum audire gentes verbum Evangelii et credere.

38. At etiam summi Imperantis iura a Nobis violata fuisse dicuntur. Vulgaris haec est longoque haereticorum usu detrita calumnia; quam primitus contra Christum Deum a Iudeis excogitatam, ethnici apud romanos imperatores, mox haeretici apud principes etiam catholicos saepissime adhibuerunt, atque utinam et in praesentia non adhiberent. Quare S: Hieronymus (4) scripsit « adulari haereticos regali fastigio, et hanc habere consuetudinem, ut superbiam suam regibus imputent, et quod ipsi faciunt rex fecisse videatur : sanctos viros ac praecones fidei accusare apud eum , et iubere doctoribus ne praedicent in Israel , ne contra regis faciant voluntatem, quia Bethel , hoc est *domus Dei* et falsa ecclesia sanctificatio regis sit et domus regni. » Has quidem impudentissimas calumnias contemptu ac silentio obterere satius esset , adeo a catholicae fidei doctrinis , Nostrisque moribus et institutis alienae sunt. Verum simplicibus et imperitis utilissimum est prvidere , ne damno afficiantur male et sinistre de No-

(1) Ephes. IV. 16.

(2) Matth. XXVIII. 19.

(3) Act. XV. 7.

(4) Comment. in Amos cap. VII. vv. 10. 11.

bis et Apostolica Sede existimantes, ob malignorum dicteria, « qui ex eo quod alios incessunt, vitiis suis opem ferre moliuntur (1), »

39. Ecclesiae igitur catholicae doctrina est ab ipso Christo Deo accepta, et a sanctis Apostolis tradita, reddenda esse Caesari quae sunt Caesaris, Deo autem quae Dei sunt; quapropter et praedecessores Nostri numquam omiserunt, cum opus fuit, debitam principibus fidem et obedientiam inculcare. Quo sit, ut imperatoris propria sit civilium rerum administration, res autem ecclesiasticae ad sacerdotes omnino pertineant. His autem rebus ea omnia sunt accensa quae ad exteriorem, uti aiunt, Ecclesiae disciplinam constituendam et sanciendam necessaria sunt: haereticum enim esset asserere, uti iam definitum fuit a recol. mem. Pio VI praedecessore Nostro (2) usum huius potestatis a Deo acceptae, abusum esse auctoritatis Ecclesiae. Haec autem distinctio potestatum ut plane integra servaretur, Apostolica Sedes plurimum semper adlaboravit; et saecularium principum in rebus ecclesiasticis immixtionem, quae *spectaculum novum* et *Arianae haeresis inventum* a S. Athanasio (3) dicta fuit, sanctissimi quique Praesules aperte improbarunt; quos inter ineminiisse sufficiat Basilius Caesariensem, Gregorium Theologum, Ioannem Chrysostomum et Ioannem Damascenum. Qui postremus aperte affirmabat (4) « neminem sibi persuasurum Imperatoris

(1) Greg. Naziaz. orat. 43. in laud. S. Basil. n. 68.

(2) Const. *Auctorem fidei* propos. 4.

(3) Hist. Arianor. ad Monach. n. 52.

(4) Orat. 2. de sacr. imaginib. n. 16.

edictis Ecclesiam administrari; sed Patrum institutis regitur, sive ea scripta sint, sive non scripta. » Quapropter et oecumenici Concilii Chalcedonensis Patres (1) in causa Photii Episcopi Tyri aperte proclamarunt, ipsis assentientibus Imperatoris administris « contra regulas nihil pragmaticum cum (hoc est imperiale decretum) valebit; canones Patrum teneant » Et sciscitantibus iisdem administris « num haec de universis pragmaticis decerni sancta Synodus vellet, quae in detrimentum canonum facta sunt, Episcopi omnes responderunt: Universa pragmatica cessabunt: canones teneant, et hoc a vobis fiat. »

40. Duo autem sunt in quibus laesa a Nobis imperialia iura dicuntur, videlicet quod modum in sacerorum Antistitum electione et institutione servandum definiverimus, atque ecclesiastica bona, inconsulta Apostolica Sede, a Patriarcha alienari vetuerimus.

41. Iamvero quid magis ad ecclesiasticarum rerum ordinem pertinere dicendum est, quam Episcoporum electiones? Quas nullibi legimus in sacris litteris, principum aut populi arbitrio permisimas, quas Ecclesiae Patres, oecumenica Concilia, apostolicae constitutiones ad potestatem ecclesiasticam pertinere semper et agnoverunt et sanxerunt? Si itaque cum agitur de Pastore ecclesiastico constituendo Apostolica Sedes modum definit in iisdem electionibus peragendis servandum, qua ratione dici poterit summi Imperantis iura violasse, cum non

(1) Concil. Chalced. Action. IV.

alienae, sed sibi propriae potestatis iura exerceat? Est quidem eximia et venerabilis in populum sibi commissum Episcopi auctoritas; nil tamen est quod inde timeat civilis potestas, quoniam in Episcopo non inimicum sed assertorem habebit legitimorum iurium eiusdem Principis. Quod si propter humanam infirmitatem secus fieret, ipsa Apostolica Sedes in talem Episcopum a debita legitimo Principi fide et subiectione vere desciscentem animadvertere minime negligeret. Neque verendum, ne quis inimicum erga legitimum Principem gerens animum ad episcopalem dignitatem subrepat: multa enim iuxta Ecclesiae leges in iis, de quorum promotione agitur, antea inquiri solent, ut virtutibus praediti dignosantur, quas in eis Apostolus requirit. His vero certe non polleret, qui deprehenderetur non servare praeceptum B. Petri Principis Apostolorum (1)

« Subiecti estote omni humanae creaturae propter Deum : sive regi quasi praecellenti, sive ducibus tamquam ab eo missis ad vindictam malefactorum, laudem vero bonorum; quia sic est voluntas Dei, ut benefacientes obmutescere faciatis imprudentium hominum ignorantiam ; quasi liberi et non quasi velamen habentes malitiae libertatem, sed sicut servi Dei. »

42. Si autem, quod utile visum est primo Ottomanorum in Constantinopolitana urbe dominatori eiusque successoribus, placet civile quoque officium atque administrationem Episcopis aliisque e clero tribuere, non idcirco plena atque integra Ecclesiae

(1) 1. Petr. II. 13.

potestas in eorumdem electione potest imminui. Absconum enim foret, ut caelestia terrenis, spiritualia civilibus posthaberentur et inservirent. Ceterum integrum semper esset summo Imperanti civilem personam et potestatem alteri tribuere , si quandoque ita expedire iudicaret , pleno tamen et libero manente catholicis Episcopis ecclesiasticae potestatis exercitio. Id autem alias evenisse quin etiam speciali diplomate celsissimi Imperatoris Othomanici anno 1857 factum fuisse, satis compertum est.

43. Quae quidem omnia cum iam Nostro nomine et mandato significata aperte fuerint Othomanicae Aulae a Ven. Fr. Archiepiscopo Thessalonicensi, cum legatione Nostra extraordinaria Constantinopoli fungeretur ; a calumniosis hisce et obsoletis diceris refricandis cessandum omnino esse liquet , nisi qui ex adverso sunt invidiosi , et magis studiosi partium quam veritatis velint reputari.

44. Vehementissime autem admirati sumus, cum Nos impetri audivimus ob innovatam et confirmatam a Nobis legem circa bonorum ecclesiasticorum alienationem , quasi nedum imperialia iura invadere , verum et ipsa Ecclesiarum Armeniarum bona Nobis vindicare vellemus. Ecclesiastica bona ad ecclesias pertinere non minus certe quam civium bona ad cives, earumque sub potestate esse, non tam canones sanxerunt , quam ipsa naturalis ratio cuique suasit. Eorundem vero bonorum administrationem primis Ecclesiae saeculis Episcoporum arbitrio et conscientiae commissam , subsequentium Conciliorum decreta moderari non praetermisserunt , editis legibus, quibus desiniretur, qua ratione et quas ob

causas administratio gerenda foret , alienatio permitienda : qua in re circumscripta est vetus illa Episcoporum potestas ; et synodorum vel quandoque maiorum Praesulum prudenti arbitrio permissa. Cum vero satis adhuc consultum non videretur ecclesiasticorum bonorum indemnitati sive ob synodorum infrequentem celebrationem , sive alias ob causas, Apostolicæ Sedis intercedere auctoritas debuit ; qua cautum est ne ecclesiarum bona, inconsulto Romano Pontifice, alienarentur.

45. Quod quidem ad earumdem utilitatem tam grave et necessarium visum est , ut ad eius legis observantiam, interposita iurisiurandi religione, electos ad cathedrales , metropoliticas , vel etiam patriarchales Ecclesias obstringere sese debere multo ab hinc tempore statutum sit. Et hoc quidem iuramentum ab Orientalis etiam ritus Patriarchis quoad bona mensae suae praestitum fuisse, ex quo primum ad catholicam veritatem et unitatem eorumdem Ecclesiae reversae sunt , acta testantur quae sunt in apostolicis Nostris archivis ; et nemo unus ex eis est, qui legis praedictae observantiam iuramento non promiserit. Idipsum factum est et fit quotidie ab Episcopis latini ritus cuiuslibet gentis , regni vel republicae , quin umquam civiles potestates conquestae fuerint sua idecirco iura violari. Et merito : his enim legibus Romanus Pontifex nihil prae sumit, nihil sibi arrogat ; sed totus in eo est, ut spectata ecclesiarum utilitate vel in singulis casibus quid ab Episcopo fieri expediat, collatis consiliis definiat , vel ipsi Episcopo definiendi faciat potestatem; non dissimili ratione ac pater familias

cum filiis suis agendum putaret. Quod autem, subiectis iam Patriarchis ea lege qua inconsulta Apostolica Sede, bona mensae suae alienare vetantur, hoc ipsum in Nostra Constitutione decernendum duxerimus de aliis ecclesiasticis bonis, id non sine gravissimis causis, de quibus optime novimus Deo a Nobis reddendam rationem, factum fuisse, nemus unus qui recte iudicare velit poterit suspicari. Novisse sufficiat, quod profecto quisque sapiens intelliget, Ecclesiarum indemnitati, et bonorum ecclesiasticorum conservationi eo pacto tutius et efficacius consultum esse, quin legitimis cuiusque iuribus praeiudicium fuerit illatum per memoratam nostram Constitutionem.

46. Quomodo vero hisce Nostris decretis summi Imperantis iura uti aiunt laesa fuerint, ingenue fatemur Nos nullo pacto intelligere; tantum abest ut hoc vel voluerimus, aut fieri posse existimaverimus. Nam si dici non potest, iisdem iuribus repugnare eam potestatem, qua pollut in ipso Othomanico imperio Patriarchae et Episcopi circa bonorum ecclesiasticorum prociationem, neque iisdem repugnare dicenda illa est, quam Apostolica Sedes pro suo debito et iure exerit, cum modum praefinit, sua etiam auctoritate interveniente, quo sacerorum Antistites ea uti debeant, ut sit in aedificationem non in destructionem. Quo pacto provisum a Nobis fuisse patet bonorum ipsorum incolumitati, remque utillem quam maxime futuram ecclesiis catholicis quae per Orientem constitutae sunt: quod ubi contentiones deferbuerint, omnes agnoscent; posteri autem, si tamen hac leges religiose custodiantur, procul

dubio experientur. Cum vero libertatem illarum summus Imperans Othomanicus decretis suis asseruerit, earumque patrocinium se gerere humanissime Nobis significaverit, non dubitamus, quin re inspecta qualis revera est, et disiectis superstructis adversantium calumniis, laetari potius debeat quam dolere de his, quae in evidentem illarum utilitatem cessa-
sura sunt.

47. Neque minus calumniosum est commentum illud a recentioribus quibusdam excogitatum, et ab Orientalibus dissidentibus percupide exceptum, qui Romanum Pontificem, qua Christi Vicarius est, traducere non erubuerunt uti *externam* quamdam auctoritatem, quae interiori regnorum et nationum regimini sese inserat: quod omnino prohibendum aiunt ut sarta tecta summo Imperanti sua iura maneant, et omnis occludatur via, ne alii principes ad similia audenda incitentur.

48. Iamvero quantum haec falsa sint, quantum a recta ratione aberrent, et a catholicae Ecclesiae divina ordinatione facile est intelligere. Falsum enim imprimis est Romanos Pontifices a limitibus suae potestatis recessisse, vel in regnorum civilem administrationem sese inseruisse, et iura Principum usurpasse. Quod si idcirco ea calumnia Romani Pontifices notantur, quod de Episcoporum et sacrorum Ecclesiae ministrorum electionibus, vel causis, aut de aliis quibuslibet ad ecclesiasticam disciplinam, etiam quam exteriorem vocant, pertinentibus aliquid decernant, alterutrum est admittendum vel ignorari scilicet vel reiici divinam ideoque immutabilem catholicae Ecclesiae ordinationem. Haec quidem sta-

bilis semper mansit et manebit: neque ullo pacto exigi potest, ut mutationibus sit obnoxia, iis praesertim in locis, in quibus propria catholicae religioni libertas atque securitas imperialibus etiam summi Principis decretis asserta fuit. Cum enim catholicae fidei dogma sit, unam esse Ecclesiam, et Romanum Pontificem esse eiusdem caput, et omnium christianorum patrem ac doctorem existere, is certe nulli ex Christianis, nulli ex peculiaribus Christianorum Ecclesiis extraneus dici poterit, nisi forte quis contendere vellet, membris extraneum esse caput, filiis patrem, discipulis magistrum, gregi pastorem.

49. Caeterum qui *extraneam auctoritatem* appellare non dubitant Apostolicam Sedem, Ecclesiae unitatem ea loquendi ratione discindunt, vel eius discindendae occasionem praebent, quoniam B. Petri successori et titulum et iura universalis Pastoris eo ipso denegant; deficientes idcirco vel a debita catholicae Ecclesiae fide, si eiusdem filiis ipsi accenseantur, vel debitam eidem libertatem impentes, si foris sint. Christus enim Dominus aperte tradidit (1), et scire et audire oves vocem pastoris, eumque sequi; ab *alieno* autem fugere, *quia non noverunt vocem alienorum*. Si itaque extraneus, hoc est alienus alicui peculiari Ecclesiae dicatur Summus Pontifex, aliena proinde et ipsa erit ab Apostolica Sede, hoc est ab Ecclesia catholica; quae una et sola est super Petrum voce Domini fundata. A quo fundamento qui eam seiungunt, non iam

(1) Ioan. X. 5.

divinam et catholicam servant, sed *humanam conantur ecclesiam facere* (1); quae utpote humanis tantum nationalitatis uti aiunt vinculis colligata, neque sacerdotum cathedrae B. Petri firmiter adhaerentium glutino copularetur, neque in eiusdem solidaretur firmitate, neque esset iuxta connexam et ubique coniunctam Ecclesiae catholicae unitatem.

50. Haec omnia Ven. Fratres ac dilecti Filii, in praesenti rerum discrimine vobis scribenda duximus, qui coaequalem sortiti estis Nobiscum fidem in iustitia Dei et Salvatoris nostri Iesu Christi, ut vestram excitaremus in commissione sinceram mentem. Videlis enim apud vos etiam impleri quod sancti Dei Apostoli dudum praedixerant, venturos scilicet in novissimis diebus in deceptione illusores iuxta proprias concupiscentias ambulantes. Studete igitur, ne transferamini ab eo qui vos vocavit in gratiam Christi in aliud evangelium; quod non est aliud nisi sunt aliqui qui vos conturbant, et volunt convertere evangelium Christi. Vere enim evangelium Christi convertere volunt, qui positum ab eodem Christo Deo Ecclesiae suae fundamentum submovere conantur; et universalem curam pascendi oves et agnos B. Petro in evangelio commissam vel negant vel evacuant. Evidem « fieri haec Dominus minus permittit et patitur (2), manente propriae libertatis arbitrio, ut dum corda vestra et mentes vestras veritatis discrimen examinat, probatorum fides integra manifesta luce clarescat. » Eos tamen in peius quotidie proficientes vos devi-

(1) S. Cyprian. epist. ad Antonian. n. 24.

(2) S. Cyprian. Lib. de Unit. Eccles. n. 10.

tare opus est iuxta praeceptum Apostoli; et neminem talibus communicantem ad vestrum recipere qualibet subreptione consortium, uti hactenus praeclare constanterque fecistis, ut catholicam fidem in cordibus vestris intemeratam servetis.

51. « Sed neque vos quisquam circumvenire pertinet, uti a veteribus schismaticis factum est (1), quod dicant *non de religione sed de moribus esse certamen*, vel Apostolicam Sedem non causam communionis catholicae siveque tractare, sed iniuriam dolere, cur videatur ab (eis) fuisse contempta; quoniam haec et huiusmodi, quatenus simplices quosque decipiunt, hi qui in errore sunt positi spargere non quiescunt. » Manifestum enim iam est ex eorum declarationibus, et scriptis quoque in vulgus editis, aperte impugnari primatum iurisdictionis a Christo Domino in persona B. Petri Apostolicae huic Sedi tributum, dum illius exercendi in Ecclesias ritus Orientalis ius impetratur: cuius proferendi erroris turbulentis aut imperitis mentibus occasio seu praetextus, non autem causa esse potuit aut potest memorata Constitutio Nostra. « Sedes autem Apostolica (2) in tantum non contumeliam dolet, sed fidem defendit, communionem sinceram, ut hodie cuncti qui in eius visi sunt prorupisse despectum, si ad integratatem sivei communionisque catholicae - vere et ex animo poenitentes - revertantur, secundum regularum trahitem paternarum toto cordis affectu venientes

(1) S. Gelasius epist. 18 ad Episc. Dardan. n. 6.

(2) S. Gelasius loc. cit.

» et plena charitate suscipiet. » Quod ut piissimus Deus indulgere dignetur et Nos in humilitate cordis Nostri iamdiu enixe flagitamus , atque ut vos etiam idem faciatis, et desideramus et volumus.

52. De cetero, Ven. Fratres et dilecti Filii, confortamini in Domino et in potentia virtutis eius : accipite armaturam Dei ut possitis stare in die malo , sumentes in omnibus scutum fidei ; neque animam vestram faciatis pretiosiorem quam vos. Mementote Maiorum vestrorum, qui exilia et carceres et ipsam mortem perpeti non timuerunt , ut praeclarissimum verae et catholicae fidei donum et sibi et vobis conservarent: probe enim sciebant , non illos timendos esse qui occidunt corpus , sed eum qui potest et animam et corpus perdere in gehennam. Omnem proinde sollicitudinem vestram proicie in Deum ; ipsi enim cura est de vobis, et non patietur vos tentari supra id quod potestis, sed faciet cum tentatione proventum, ut possitis sustinere. In quo exultabitis modicum nunc si oportet contristari in variis temptationibus , ut probatio vestræ fidei multo pretiosior auro , quod per ignem probatur , inveniatur ad laudem et gloriam et honorem in revelatione Iesu Christi. Obsecramus denique vos per nomen eiusdem Dei et Salvatoris nostri, ut idipsum et dicatis et faciatis omnes, et sitis perfecti in eodem sensu et in eadem sententia, solliciti servare unitatem fidei in vinculo pacis. Et pax Dei quae exuperat omnem sensum custodiat corda vestræ et intelligentias vestræ in Christo Iesu Domino nostro: cuius nomine et auctoritate Apostolicam Benedictionem Vobis, Ven. Fratres ac di-

lecti filii, in communione et obedientia Apostolicae
Sedis perseverantibus peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die sexta Ianua-
rii anno MDCCCLXXIII Pontificatus Nostri anno vi-
gesimoseptimo.

PIUS PP. IX.

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS DIOECESIS ANTIOQVIENSIS, QVAE PER DECRETVM CONSISTORIALE DIEI 4 FEBRVARII 1868 CVM DIOECEST MEDELENSI CONIVNCTA FVERAT, AB ISTA SEIVNGITVR, ET IN NOVVM EPISCOPATVM ERIGITVR.

PIVS EPISCOPVS SERVVS SERVORVM DEI

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Super oecumenica Agri Dominici procuraione a Domino et Redemptore Nostro Iesu Christo Nobis tanto honori imparibus commissa vigilantes, sacra-tissimoque mandato huiusmodi fideliter respondere satagentes, ea interdum, quae alias a Nobis peculiari quidem consilio fuerunt constituta, ob supervenientes circumstantias moderari, vel etiam plane immutare tenemur, prout, singulis rerum adiunctis quam diligentissime perpensis, ad animarum Christifidelium salutem utilitatemque aptius comparandam magis magisque in Domino conspicimus profutura. Nos siquidem Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Rebus Consistorialibus praepositae Decreto diei quartae Februarii Anni Domini millesimi octingentesimi sexagesimi octavi Cathedram dignitatem nec non Cathe-

dralem Episcopatus Antioquiensis in Ditione Reipublicae Neogranaten. quae in Civitate Antioquiae a fel. record. Pio Papa Septimo Praedecessore Nostro erectae fuerunt, ob illorum temporum circumstantias in eadem Civitate Antioquien. penitus suppressi, illasque in alteram eiusdem Episcopatus Dioecesis interius consitam Civitatem Medellen. nuncupatam una cum suis Capitulo et Canonicis, nec non Episcopali Cancellaria, quemadmodum tunc expedire dignoscebatur, transferri, ibique erigi et institui Apostolica Nostra Autoritate concessimus, novae huic Ecclesiae eiusque in tempore Antistiti titulum ac denominationem Episcopatus et Episcopi Medellen. et Antioquien. tribuendo. Et quoniam iam Nobis innotescebat ipsius Dioecesis territorium tam late protentum esse, adeoque magno iugiter increbescientium incolarum numero esse confertum, ut unus Episcopus ad occurendum spiritualibus eorum necessitatibus sufficere minime valeret, eodem Decreto Nobis Sanctaeque huic Sedi Apostolicae liberam facultatem ineundi aptiorem super ea Dioecesi circumscriptionem reservavimus, prout praemissa omnia effato Decreto debitae exequutioni demandato plenius continentur (1). Cum itaque regionum seu locorum a praefata Episcopali Ecclesia longe distantium Incolae et praecipue Dilecti Filii Clerus et Populus dictae Civitatis Antioquien. Sedem et Ecclesiam Episcopales cum propria particulari et separata Dioecesi inibi per Nos eamdemque Sedem instaurari vehementius in votis habeant, idque a Nobis et Sede praefata enixis precibus impetrare studuerint,

(1) Vid. Acta vol. v. pag. 359.

cumque pro illorum Christifidelium bono et commendo etiam spirituali ex requisita Venerabilis Fratris Nostri Valerii Antonii Ximenes Medellen. et Antioquien. Episcopi. relatione apprime perspecta fuerit huiusmodi rei efficiendae opportunitas atque utilitas ; Nos qui, nullis suffragantibus meritis, sed summa Divina bonitate universalis Ecclesiae praesidentes quae iuxta occurrentes circumstantias felici et expeditiori populorum regimini magis apta comperiuntur, libenter concedimus, quique facultatis ineundi novam huiusce Dioecesis Medellen. et Antioquien. memorato Decreto Nobis dictaeque Sedi consulto factam reservationem in Apostolicis Litteris provisionum Ecclesiae predictae Medellen. et Antioquien. renovavimus ; supplicationes et vota praemissa obsecundare, benignoque favore prosequi volentes, omnesque et singulos, quibus hae Litterae favent, a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existant, ad effectum praesentium tantum consequendum harum serie respective absolventes et absolutos fore centes, nec non predicti Valerii Antonii Episcopi assensum quoad propositam eius Dioecesis circumscriptionem ultiro libentiusque praestitum ratum acceptatumque habentes, et aliorum omnium in huiusmodi negocio interesse habentium, sive quomodolibet habere putantium seu praesumentium consensui ex supra in singulas Ecclesias auctoritate Apostolica quam plenius harum serie supplentes, cunctisque, quae animadvertisenda erant, matura deliberatione perpensis, Motu proprio, et ex

certa scientia deque Apostolicae potestatis plenitudine
 ipsi Ecclesiae Medellensi, eiusque pro tempore Anti-
 stiti adnexam denominationem seu titulum Antioquien.
 perpetuo auferimus atque abrogamus, et a moder-
 na eius quam late protenta Dioecesi binas illas pro-
 vincias, quae sitae ad Orientem Reipublicae Neogran-
 tensis Antioquiae et ad Sopetran appellantur, una cum
 singulis earum locis, incolis, rebus, iuribus et quibus-
 cumque adnexis, connexis et de necessitate conco-
 mitantibus accessoriis Apostolica auctoritate etiam
 perpetuo disiungimus et dismembramus, ac ab ordi-
 naria iurisdictione ac spirituali dominatione atque ad-
 ministratione pro tempore existentis Medellen. An-
 tistitis perpetuo quoque eximimus et dissolvimus.
 Et quia ratio postulat, ut desuper memorata An-
 tioquiae Civitas titulum et gradum sibi rursus vin-
 dicet episcopales, illam ad Civitatis etiam Episcopalis
 fastigium fruiturae posthac omnibus et singulis ho-
 noribus, iuribus, privilegiis, praerogativis, gratiis et
 favoribus, quibus iam antea potiebatur, ac modo cae-
 terae Episcopales in Ditione Neogranatensi Civitates
 de communi iure legitimoque usu insigniri et frui
 solent, Apostolica auctoritate praefata etiam perpetuo
 attollimus, seu de novo evehimus, atque adeo in Epi-
 scopatus noviter constituendi Antioquien. eiusque in
 tempore Antistitis residentiam statuimus atque de-
 cernimus. Praeterea eam ipsam Ecclesiam, quae antea
 in dicta Antioquien. Civitate Cathedralitatis gradu
 gavisa fuit, in Cathedram Ecclesiam sub eadem uti-
 que pristina invocatione, eamdemque servaturam Pa-
 rochialitatem cum cura animarum ut antea exercenda
 dicta Apostolica auctoritate perpetuo pariter denuo

erigimus atque restituimus, praciendo ut in Cathedrali sic erecta, seu denuo instituta Sede, Cathedra et Dignitas Episcopales reintegrentur pro uno in posterum Antioquiense nuncupando Antistite, qui ipsi Cathedrali Civitati universaeque Dioecesi, uti inferius, adiudicandae praesit, ut par est, iuxta Sacrorum Canonum praescripta pro spirituali regimine atque libera Ecclesiarum administratione. Porro Episcopali huic Ecclesiae Antioquensi sic erectae seu restituae praefatas binas Provincias Antioquien. videlicet, et Sopetran. a Dioecesi Medellen. ut supra disiunctas et dismembratas in propriam Dioecesim pari Apostolica auctoritate perpetuo quoque adiudicamus, atque adeo illas una cum omnibus et singulis inibis sitis Civitatibus, Oppidis, Pagis, Paroeciis, Collegiatis, si quae sint, aliisque Ecclesiis, Oratoriis, et si quae sint Monasteriis, Coenobiis, aliisque piis Locis, nec non Incolis cuiuscumque generis et conditionis, terris, rebus ecclesiasticis, caeterisque demum consuetis accessoriis ordinariae pro tempore existentis Antioquien. iurisdictioni, administrationi, ac regimini eadem auctoritate perpetuo item subiicimus, iubentes propterea ut omnia Instrumenta et quaevis scripta, quae huius noviter institutae Antioquien. Dioecesis incolas, Ecclesiastica bona, loca, res, iura, causas, privilegia, gratias et favores respiciunt, ab Episcopali Cancellaria Medellen. secernantur ac restituantur, ut deinde in pristina Antioquien. Episcopali Cancellaria possint ad posteram quamcumque opportunitatem fideliter adservari. Iam vero ad hunc reficiendum Episcopatum, sicuti ius et opportunitatis ratio requirit, maximopere curandum est, ut efficaci ex cure

Apostolici exequutoris ut infra deputandi, vel etiam cuiusque Antistitis Antioquien. plane recuperentur ea omnia et singula, quae ad hoc opus tunc per sponsonem solemniter irrogatam fuerunt prorsus reservata, quum evenit ut Sedes Episcopalis ab Antioquia in Medellen. Civitatem translata fuerit. Hinc volumus atque mandamus ut pro residentiali Episcopi praefati habitatione eiusque Curia et Cancelaria ipsaemet aedes, quae perhibentur fuisse antea in hosce usus attributae, satisque convenienter adhibitae restituantur, illiusque mensae adiudicentur. Praeterea ad Capitulum Cathedrale quod attinet, Nos habita ratione peculiarium circumstantiarum interim eadem Apostolica auctoritate iniungimus atque mandamus, ut quamprimum in dicta Cathedrali Ecclesia Antioquien. iuxta Sacrorum Canonum praescripta erigatur Capitulum, quod Dioecesano Praesuli operam debitam et reverentiam praestare debeat, ac usque dum maiores decimarum redditus numerum Canonicorum et Beneficiariorum seu Capellanorum pro necessitate adaugere non sinant, pro nunc quatuor constabit Canonicis, quorum primus Thesaurarii dignitate polleat, nec non binis Capellani de Choro nuncupandis, ac altero secundi Cantoris gerat munia et vices, qui omnes divino cultui ex more institutoque inservire, et ecclesiastica officia sedulo absolvere, cunctisque honoribus, iuribus, facultatibus praerogativis, gratiis, favoribus et privilegiis, quibus de iure communi caetera in Neogranatensi Ditione Cathedralium Capitula fruuntur, potiri debeant et valeant. Cum autem Dilecti etiam Filii Valerius Martinez, et Linus Giano Presbyteri a primaevō Antio-

quiensi Capitulo ad Cathedralis Medellen. Capitulum translati fuerint, eisdem facultatem facimus ad noviter erigendum Capitulum Antioquien. redeundi, ut Ipsi ibi absque ulla Bullarum expeditione huic Capitulo rursus addicantur. Opportunum insuper et necessarium duximus annuere, ut propter hunc novum rerum ordinem et subsequentem decimalium reddituum *restrictionem* aliquantulum *restringatur* interea Capitulum ipsius Ecclesiae Medellen. Hinc Antistiti Medellen. veniam et potestatem tribuimus ita reformandi suae Cathedralis Capitulum, ut ea interea praesto habeat saltem binos Canonicos Dignitarios, Decanum videlicet et Thesaurarium, binosque alios Canonicos non Dignitarios, et duos Capellanos de Choro nuncupatos, superaddito altero, qui secundi Cantoris vices et munia sustineat. Caeterum mandamus et summopere commendamus, ut quamprimum id fieri potuerit, tam exiguum utrumque Capitulum (etiamsi paulatim) augeatur ad magis congruum usque Canonicorum numerum, comprehensis utique Canonicis Theologali, atque Poenitentiario. Cui quidem mox reficiendo Antioquiensi Capitulo, ut omnes et singuli eius Dignitarius, Canonici, et Capellani in Choralibus et Capitularibus functionibus indumenta et insignia, quae Dignitariis, Canonicis, et Capellanis finitimae Medellen. Cathedralis concessa et praescripta comperiuntur, licite libereque deferre, adhibere, et induere valeant ac debeant, simili Apostolica auctoritate etiam perpetuo concedimus atque mandamus. Ipsique Capitulo, ubi fuerit constitutum, ex nunc veniam et facultatem tribuimus et impertimur reficiendi aut funditus condendi Capitularia Statuta, Ordinationes, et Decreta

sacris porro Canonibus et Constitutionibus .et Oecumenicae praesertim Synodo Tridentinae minime adversantia, sed penitus consentanea, quae ab Episcopo eius Antistite perpendenda et approbanda sint, priusquam robur et efficacem legis vim obtinere valeant. Quod autem ad singularum Praebendarum Ecclesiasticarum in Dioecesi universa collationes pertinet, quisque pro tempore Antioquiensis Antistes observanter satagat adhibere methodum a Sacris Canonibus et Apostolicis Constitutionibus praescriptam, expressius ipsius Antistitem monemus et hortamur, ut nedum Parochiales Ecclesiae aliaque Beneficia curam animarum annexam habentia, verum etiam Canonicatus Theologalis ac Poenitentiarius, statim ac erecti fuerint, non nisi per concursum, et praestantiorum requisitorum a praedictis Constitutionibus statutorum uniuscuiusque competitoris experimentum probe diligenterque exploratum conferantur. Verumtamen ut frequenter succrescat bonorum Presbyterorum copia, nedum ad augendum, ut praefertur, Capitularium numerum, verum etiam ad eam satis latam Christi Domini vineam fructuosius excolendam, eadem Apostolica auctoritate statuimus, ut Clericorum Seminarium restitui debeat ad praefati Concilii Tridentini normam, sive magnificum illud aedificium, in quo iam constitutum erat, quodque, ut accepimus, in civicum Collegium nuper conversum fuit, recuperando, sive aliud satis idoneum, rebusque necessariis instructum comparando, eique una cum omnibus et singulis pristinis illius bonis, rebus, et quibuscumque redditibus adnexis congruam dotem efformando. Sartum insuper tectumque sit, ut illud ab Ordinario loci iuxta

sacrorum Canonum et memoratae Tridentinae Synodi praescripta dependeat. Porro usque dum tot bona stabilia (uti praestat, enixeque successu temporis satagendum est) fuerint comparata, quot congrue valeant satisfacere singulis huiusce Episcopatus Antioquien. fundandis dotationibus, necesse est, ut ipsae interim decimarum Ecclesiasticarum proventibus nitantur. Quapropter statuimus, ut ex omnibus decimis per diligentem probumque mandatarium ab Episcopo deputandum colligendis fideliterque cumulandis fieri debeat massa communis, quae tribus aut quatuor aut sex quibusque anni mensibus in decem dividatur aequales partes, quarum tres pro Episcopali mensa, quinque pro Capitulo universo, reliquae demum duae pro fabrica et Sacrario Ecclesiae Cathedralis libere tradantur. Prudenti vero iudicio Apostolici exequitoris infra deputandi designetur et statuatur, quota dein per subdivisionem pars vide-licet Canonico dignitario, quota unicuique Canonico non dignitario, quota demum unicuique Capellano seu Mansionario attribuenda sit. Toto autem tempore, quo Sedes Episcopalis vacare contingat, prae-cipimus, quod ipsius mensae redditus fideliter partiantur, et alterum dimidium Vicario Capitulari seu Administratori ipsiusmet Ecclesiae in sui honorarium adiudicetur, alterum dein futuro Episcopo ad susti-nenda impendia tum pro Canonica Bullarum expe-ditione ad vacantis Ecclesiae Cathedralis provisio-nem, tum pro caeteris in suo praesertim primo ad-ventu accurate reservetur.

Sartum vero tectumque sit ius favore mensae Episcopalis et Ecclesiae Cathedralis, illiusque Ca-

pituli et Seminarii, nec non aliarum minorum Ecclesiarum et quorumvis Piorum Locorum seu Institorum, quandocumque in ea Dioecesi ea tantum bona stabilia libere liciteque legandi, acquirendi, plenoque et absoluto cum dominio possidendi, administrandi, et vindicandi, quin ea vel cetera bona et pia quaecumque instituta cum aliis coniungi, vel commutari vel aere alieno gravari, multoque minus distrahi, aut alienari possint, nisi prius Apostolica auctoritas intercesserit, salvis tamen facultatibus a memorato Concilio Tridentino Episcopis ad id consulto attributis, ac firmis Ecclesiae doctrinis et disciplina ab eadem Sancta Sede approbata. Tandem memoratam Antioquien. Episcopalem Ecclesiam, uti fuerit restituta, in Metropolitanae Ecclesiae Sanctae Fidei de Bogota suffraganeam cum omnibus et singulis iuribus, honoribus, praerogativis, favoribus, privilegiis, cunctisque, quae aliae ipsius Sanctae Fidei de Bogota Ecclesiae suffraganeae de communi iure habere et tueri solent, dicta Apostolica auctoritate subiicimus, illiusque canonicam taxam in singulis Litterarum Apostolicarum sub plumbo provisionibus, quotiescumque novus illi Ecclesiae Pastor praeficiendus erit, in Aureis Florenis de Camera triginta tribus cum tertia ipsius Floreni parte statuimus, sique in libris Camerae Apostolicae inscribi et observari iubemus. Denique volumus ut infrascriptus Exequutor confestim satagat eligere ac deputare quem eius prudenti lubitu censuerit in Vicarium Capitularem, seu illius Ecclesiae Antioquien. Administratorem porro continuaturum usque dum Episcopus ei praefectus fuerit. Praesentes vero litteras de subreptionis vel obreptionis,

aut nullitatis aliove, quocumque vitio intentionis nostra, aut quolibet alio defectu, quantumvis iuridico et substantiali, etiam ex eo quod quicumque praemissis interesse habentes, vel habere putantes, seu praetendentes cuiuscumque conditionis, qualitatis, status, gradus et dignitatis existant ad id vocati citati et auditii non fuerint, eisdemque praesentibus non consenserint, et causae, propter quas praemissa omnia et singula emanaverint, minime vel minus sufficienter examinatae fuerint, et ex quacumque alia causa quantumvis legitima, pia, privilegiata ac speciali nota digna impugnari, retardari, invalidari, infringi aut irritari, seu ad viam et terminos iuris reduci, atque adversus illas oris aperitionem, aut aliud quocumque iuris vel facti remedium, etiam ex capite laesionis quantumvis enormis et enormissimae, vel cuiuscumque praeiudicij impetrari, ac etiam motu scientia et potestatis plenitudine similibus per quoscumque Romanos Pontifices Praedecessores Nostros quomodolibet contra praemissa concessum acceptari, ac in iudicio et extra illud allegari, deduci aut alias illo quocumque uti non posse, quin imo omnia et singula praemissa semper et perpetuo firma, valida et efficacia existere, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illaque sub quibuscumque similium vel dissimilium gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, derogationibus, aut aliis contrariis dispositionibus etiam Consistorialibus minime comprehendi, nec comprehensa aliquo modo censeri, sed semper ab illis excipi, et quoties illa emanabunt, toties in pristinum et vali-

dissimum statum restituta, reposita, et plenarie reintegrata ac de novo etiam sub quacumque posteriori data quandocumque eligenda concessa esse et fore, sicque et non alias per quoscumque Iudices ordinarios vel delegatos quavis auctoritate fungentes, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales etiam de Latere Legatos, Vice Legatos, dictaeque Sedis Nuncios, ac alios quoscumque quavis auctoritate, potestate, praerogativa, honore et praeeminentia fulgentes, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari, et definiri debere, et quidquid super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attenti irritum et inane decernimus.

Quocirca memorato Antonio Valerio Episcopo per easdem praesentes committimus et mandamus, ut ipse ad praemissorum omnium exequutionem procedat, necessarias et oportunas ei impariendo facultates, quibus ad hoc perficiendum negocium alteram quoque idoneam personam in ecclesiastica tamen dignitate constitutam subdelegare queat, ita tamen ut idem Valerius Antonius Episcopus per se, vel ipsam subdelegandam personam valeat ea cuncta ordinare, facere, declarare, ac etiam definitive omni appellatione, si qua forsan inciderit penitus remota, decernere quae magis ad praemissa omnia probe fideliterque perficienda opportuna atque utilia iudicaverit.

Non obstantibus memorato Decreto in ea parte, quae eisdem praesentibus adversari posset, ac Nostra

et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, nec non Lateranensis Concilii novissime celebrati, dismembrationes perpetuas nisi in casibus a iure permissis fieri prohibentibus, aliisque etiam in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, vel edendis, specialibus vel generalibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, dictaeque Medellen. Ecclesiae, etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Litteris Apostolicis quibusvis superioribus et personis in genere, vel in specie, aut alias cum quibusvis etiam derogatoriарum derogatoriis, aliisque efficacioribus et efficacissimis, ac insolitis clausulis irritantibusque, et aliis Decretis etiam motu scientia et potestatis plenitudine paribus itemque consistorialiter, seu alias in contrarium facientibus, quomodolibet concessis, approbatis, confirmatis et innovatis, quibus omnibus et singulis etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa et individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio habenda, aut alia aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum, nil penitus omissio, et forma in illis tradita observata, inserti forent, eisdem praesentibus pro plene et suffcienter expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris latissime et plenissime ac specialiter et expresse ad effectum praesentium, et validitatis omnium et singulorum praemissorum hac

vice dumtaxat mctu, scientia, et potestatis plenitude similibus harum quoque serie derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem quod effatus Valerius Antonius Episcopus sive eius subdelegatus infra annum ab expleta ei demandata exequutione diligenter ad hanc Apostolicam Sedem transmittere teneatur authenticum exemplar Decretorum omnium in exequutione ferendorum, in quibus declarantur non solum confinia huius novae Dioecesis Antioquien., verum etiam Civitates Oppida et Paroeciae intra confinia huiusmodi comprehensa nominatim recenseantur, ad hoc ut eadem etiam in Archivio praefatae Congregationis perpetuo ad opportunitatem conserventur.

Volumus etiam quod praesentium Litterarum transumptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo alicuius personae in dignitate ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio et extra illud adhibetur, quae eisdem Litteris adhiberetur, si forent exhibitae vel ostensae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae absolutionis, abrogationis, dismembrationis, separationis, exemptionis, restitutionis, adiudicationis, evectionis, subiectionis, institutionis praecepti, statuti, mandati, commissio-
nis, decreti, derogationis et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicae millesimo octingentesimo septuagesimo secundo, quarto Kalendas Februarii, Pontificatus Nostri Anno Vigesimo Septimo. (1)

G. GORI SUBDATARIUS

N. CARD. PARACCIANI-CLARELLI

Visa de Curia

Dominicus Bruti Abbreviator

Loco Plumbi

I. Cugnonius.

(1) Id est in more positum penes Cancellarium Apostolicam, ut novus annus a festivitate Annuntiationis Deiparae Virg. Imm. exordiatur, et menses ianuarius et februarius diesque martii usque ad memoratum festum ad praecedentem annum pertineant; siccirco praesentes Literae wense ianuario vulgatae, licet annum referant 1872, iuxta communem computandi rationem ad 1873 spectant.

EPISTOLA

DILECTIS FILIIS NOBILI VIRO FELICI LIBERO
BARONI DE LOE PRAESIDI TOTIQUE SOCIETATI
GERMANO-CATHOLICAE.

MOGVNTIAM

PIVS PP. IX.

DILECTI FILII, SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Dum insectationem Ecclesiae ubique ferme invalescere moerentissimi cernimus, Dilecti Filii, periculum fuit Nobis, vos non modo non fuisse deiectos aut desicere, sed ab hostili impetu veluti confirmatos, posthabitis obstaculis undique obversis, et licet favore careatis alicuius etiam ex iis, qui coepito vestro prae ceteris suffragari deberent, societatem catholicae constituisse quae ad universam protendatur Germaniam et unitas valeat opponere vires inimicorum incursi. Propositum tamen societati vestrae praestitutum tuendi Ecclesiae doctrinam, iura, liberumque eorum exercitium in totius vitae publicae usu, assequi profecto nequiretis in praesentiarum, nisi arctos

sacrarum rerum limites praetergressi, per eas omnes rationes, quae vobis a publicae rei constitutione conceduntur, praepotenti quoque libito obsisteretis, et inquis legibus passim in eamdem Ecclesiam latis. Et sane dum iura omnia ecclesiasticae potestatis invaduntur libertas comprimitur exercitii sacri ministerii, sacerdotii os obstruitur: nisi catholicus populus proprio iure fretus ad tuendam suam religionem exurgat; nemo iam erit qui iuxta leges efficaciter oppugnatoribus eius resistere possit ipsamque vindicare ab eorum arbitrio. Teterima certe haec rerum conditio satis esse per se deberet ad expoldendum nefarium illud commentum, toties reiectum et damnum, quod omnis iuris fontem in laica auctoritate constituit, cuius propterea omnipotentiae ipsam subiicit Ecclesiam; dum christianis omnibus est exploratum, Christum Dominum ipsi contulisse potestatem sibi datam in caelo et in terra, eique idcirco demandasse, ut doceret omnes gentes, quia late patet orbis, inconsulis plane atque etiam obnientibus earum principibus, atque eos condemnasse, regibus non exceptis qui ipsam audire eique credere noluissent. Quem quidem exitialem errorem non a solis hodie propugnari heterodoxis dolentes audimus, sed a nonnullis quoque recipi e catholicis. Vos itaque, qui in tanta rerum omnium perturbatione vocamini a divina providentia ad Ecclesiae catholicaeque religionis tutelam in auxilium oppressi Cleri, partes certe vobis creditas non exceditis, si, eo duce, in prima aciei fronte pugnetis; imo ipsi compedibus impedito debitum reapse exhibetis obsequium et filialem opem. Per hanc vero pugnam non uni religiosae

libertati vestrae prospicitis, aut solis sacris iuribus, sed ipsi patriae vestrae, ipsi humanae societati, quae, sacra auctoritate subducta et religionis fundamento, necessario compellitur ad dissolutionem et exitium. Itaque dum Deo gratias agimus, qui laboranti et undique impetitiae Sponsae suae per vos aliosque per orbem fideles ita prospicit, Societati vestrae toto corde bene precamur, eique valida ominamur auxilia caelestia et cumulata gratiae munera, ne vel a recto tramite deflectat vel detrectet debitum ecclesiasticae auctoritati obsequium, vel acerbitate et diurnitate pugnae territa languescat. Interim vero divini favoris auspicem et paternae Nostrae benevolentiae pignus Apostolicam Benedictionem vobis omnibus et coepto vestro peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die 10 Februarii Anno 1873. Pontificatus Nostri Anno Vicesimoctavo.

PIVS PP. IX.

DECRETUM S. CONGREG. RITUUM

BAROLEN.

Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa IX per Decretum Sacrae Congregationis Consistorialis diei 22 Iulii 1872 quoad usum Pontificalium favore Archipresbyteri, primae nempe dignitatis Capituli Cathedralis Barolensis, declaravit et indulsit huiusmodi privilegio uti licite posse ad normam Protonotariorum Apostolicorum Urbis de numero Participantum in iis tantum circumstantiis, in quibus Archipresbyter Canonicus Missam solemnem pontificare debet praesente Capitulo. Cum vero IV Kalendas Septembbris eiusdem anni expeditae fuerint Litterae Apostolicae sub plumbo quae incipiunt *Apostolicae Sedis*, quibusque Protonotariis Apostolicis ad instar participantium restrictus et declaratus fuit usus pontificalium; simulque in Art. XXII earumdem Litterarum Apostolicarum reservatum fuerit ius Praelatis et Praelatorum Collegiis, ut si amplioribus hac in re praerogativis se aucta fuisse arbitrarentur peculiaria sua iura in Sacrorum Rituum Congregationem deducrent, ut quod e Canonicarum sanctionum praescripto visum fuerit, opportunum decernatur; Capitulum Barolense huic parens praescriptioni ad Sacrorum Rituum Congregationem deducere sategit Decretum Sa-

erae Congregationis Consistorialis, in quo declaratum fuerat suum Archipresbyterum Protonotariorum Apostolicorum de numero Participantium privilegiis uti posse.

Quae omnia cum eidem SS^{mo} D. N. fideliter relata fuerint a subscripto Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, Sanctitas Sua ut firmiter permaneant et robur teneant ea quae sancita fuere in praefata Constitutione Apostolicae Sedis tum quoad Protonotarios Apostolicos de numero participantium, tum quoad alios qui nuncupantur ad instar participantium, ex singulari favore erga Capitulum Barolensis Cathedralis qb ipsius devotionem ac pium studium erga Sedem Apostolicam, benigne indulgere dignata est ut eiusdem Capituli Archipresbyter privilegiis coherestetur Abbatum, minime vero eorum qui *Nullius* dicuntur.

Ideo sacra solemnia Pontificalia peragens, praesente Capitulo, in faldistorio sedere poterit, simulque uti caligis et sandalis sericis, Dalmatica, Tunicella, annulo cum unica gemma, Cruce pectorali sine gemmis, Chirothecis, Mitra aurofrigiata pariter sine gemmis, palmatoria, Canone ac pileolo nigri coloris, excluso omnino baculo pastorali; poterit tamen salutare populo per verba *Pax vobis* et triuam benedictionem eidem impertire. Quod si Archiepiscopus vel Ordinarius alias a Sancta Sede designatus et Episcopali charactere insignitus Sacris Solemniiis adstiterit, tunc serventur ea quae a Caeremoniali Episcoporum praescripta sunt.

R^{mo} autem Ordinario pro-tempore praefatae Archidioeceseos committitur, ut caute vigilet ne Ar-

chipresbyter vel in minimo limites in superiori Decreto eidem statutos in exercitio Pontificalium transgrediatur: ac si semel vel bis ab eodem Ordinario monitus non paruerit, eo ipso omnibus ac singulis privilegiis supra concessis privatum se sciatur. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 27 Februarii 1873.

Dominicus Bartolini S. Congregationis Rituum
a Secretis.

L. S.

LITTERAE APOSTOLICAE

PIVS PP. IX.

AD FVTVRAM REI MEMORIAM.

Expositum Nobis est nomine dilecti filii Ioannis Baptistae Etienne Summi Magistri Congregationis Missionis saepe contingere, ut in nonnullis regionibus Seminariorum cura et regimen Sodalibus eiusdem Congregationis suae demandetur; hinc ad incommoda in iisdem regendis evitanda supplicatum est Nobis, ut veniam de auctoritate Nostra impertiri velimus, cuius vi supradicta Missionis Congregatio memoratum munus moderandi nempe praedicta Seminaria ab Ordinariis suscipere, quin recursus in singulis casibus ad Sanctam Sedem habeatur, uti in Apostolicis sanctionibus cautum est, itemque eadem Seminaria eiusdem Congregationis regimini concredita in spiritualibus ac temporalibus, sine curatorum seu deputatorum (quorum esset iuxta Concilium Tridentinum Sess. XXIII. cap. XVIII. de Reform. eorumdem Seminariorum disciplinae, bonorumque advigilare procurationi) administrare possit. Nos igitur re mature perpensa, de consilio etiam Venerabilium

Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis propagandae fidei praepositorum omnes et singulos quibus hae Litterae Nostrae favent peculiari beneficentia prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, quovis modo et quamcumque de causa latis, si quas forte incurrerint, huius tantum rei gratia absolventes et absolutos fore censemtes Apostolica auctoritate Nostra tenore praesentium concedimus, ut supradicta Missionis Congregatio, quin Sanctam Sedem Apostolicam ad impetrandum in singulis casibus veniam adeat, Seminariorum regimen ab Ordinariis excipere, eademque Seminaria absque deputatorum interventu in spiritualibus ac temporalibus administrare libere ac licite possit, et valeat, ea tamen lege, ut in omnibus tam Superior generalis, quam Sodales a respectivo Ordinario dependere, et quotannis reddituum rationem sub anni exitum reddere teneantur praesentibus duobus de Capitulo, ut etiam nonnullis Regularium institutis concessum est. Non obstantibus quamvis speciali atque individua mentione ac derogatione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die XXVIII Februarii Anno MDCCCLXXIII Pontificatus Nostri Anno XXVII.

F. CARD. ASQVINIVS.

Loco Annuli Piscatoris

EPISTOLA

DILECTIS FILIIS PRAESIDI ET SODALIBVS CIRCVL^I
SANCTI AMBROSII.

MEDIOLANVM

PIVS PP. IX.

DILECTI FILII, SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Per tristissima haec Ecclesiae tempora allevat certe dolorem Nostrum catholicorum zelus, qui propriae religionis insectatione et proximorum periculo commoti simul coeunt, ut apertius propriam fidem profiteantur, impensius incumbunt retrahendis fratribus a periculo, studiosius se devotent misericordiae operibus, ac in eo praesertim gloriam suam ponunt, ut se Nobis addictissimos praebeant obsequentissimosque documentis huius Cathedrae veritatis, ac unitatis catholicae centri. Observantia enim haec industria est tessera filiorum Ecclesiae; et ipsa constituit inexpugnabilem vim illam unitatis, quae sola retundere potest osorum illius furorem, dolum, audaciam. Et sane qui indolem consideret conflati adversus Ecclesiam belli facile intelliget omnes hostium ma-

chinationes eo spectare , ut deleant illius constitutionem, et vincula frangant, quae populos Episcopis, Episcopos devinciunt Christi Vicario. Hunc autem ideo ditione sua spoliatum fuisse, ut alienae subditus potestati necessaria regendae catholicae familiae libertate privaretur, et ideo p[ro]ae ceteris impeti, ut percuesso pastore dispergantur oves. Sed quamquam filii saeculi prudentiores sint filiis lucis, eorum tamen fraudes et violentia minus fortasse proficerent nisi multi, qui catholicorum nomine censentur, amicam eis manum porrigerent. Non desunt enim, qui, veluti iugum cum illis ducturi , societatem nectere conantur inter lucem et tenebras ac participationem inter iustitiam et iniquitatem per doctrinas , quas dicunt *catholico-liberales* , quaeque perniciosissimis fretae principiis, laicae potestati spiritualia invadenti blandiuntur , animosque in obsequium , aut saltem tolerantiam iniquissimarum legum perinde inclinant, ac si scriptum non esset *nemo potest duobus Dominis servire*. Hi vero periculosiores omnino sunt et exstiosiores apertis hostibus, tum quia inobservati, et fortasse etiam necopinantes, illorum conatibus obsecundant ; tum quia intra certos improbatarum opinionum limites consistentes, speciem quamdam probitatis inculpabilis doctrinae p[re]ferunt , quae imprudentes alliciat conciliationis amatores, et decipiat honestos, qui apertum adversarentur errorem : atque ita dissociant animos, unitatem discerpunt, viresque coniunctim opponendas adversariis infirmant. Eorum tamen insidias facile vos vitare poteritis , si p[re]oculis habeatis divinum monitum *ex fructibus eorum cognoscetis eos* ; si animadvertatis ipsos stomachari

quidquid paratam , plenam , absolutamque devotionem sapit placitis ac monitis huius Sanctae Sedis ; vix aliter de ipsa loqui quam de Romana Curia ; imprudentiae passim vel inopportunitatis insimulare eius acta ; Ultramontanorum aut Iesuitarum appellationem affingere studiosioribus et obsequentioribus eius filiis ; inflatosque superbiae vento prudentiores se illa censere, cui peculiare et perenne promissum fuit divinum auxilium. Vos itaque, Dilecti Filii, memineritis, ad Romanum quoque Pontificem, qui divina vice fungitur in terris, pertinere quoad ea quae fidem, mores Ecclesiae regimen spectant, illud quod de se ipso Christus affirmavit, *qui mecum non colligit spargit* ; sapientiam idcirco vestram omnem constituite in absoluto obsequio libertique et constante adhaesione huic Petri Cathedrae, nam habentes eundem spiritum fidei sic perfecti eritis omnes in eodem sensu et in eadem sententia, sic unitatem illam confirmabis , quae Ecclesiae hostibus est opponenda , sic charitatis opera, quae suscepistis, acceptissima Deo facietis et utilissima proximis, sic afflito ab Ecclesiae malis animo Nostro verum offeretis solatum. Efficax caeleste auxilium et copiosa supernae gratiae munera vobis ad hoc adprecamur ; eorumque auspicem et paternae Nostrae benevolentiae pignus vobis, Dilecti Filii, Benedictionem Apostolicam peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die 6 Martii Anno 1873. Pontificatus Nostri Anno Vicesimoseptimo.

PIVS PP. IX.

EPISTOLA

DILECTO FILIO ALOISIO GASTONI DE SEGVR CANONICO PRIMI
ORDINIS S. DIONYSII PRAESIDI VNIONIS SOCIETATVM CA-
THOLICARVM PRO OPERARIIS (LVTETIAM PARISIORVM).

PIVS PP. IX.

DILECTE FILI SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Et si calcanda semper duxerimus, Dilecte Fili, divini Magistri nostri vestigia, qui cum populo et plebe praesertim versabatur, ac discipulos suos mittebat in pagos et castella ; in hac tamen aetate, quae praecipuas machinationes suas et artes in proletariorum corruptionem intendit, multo graviore eorum sollicitudine premimur. Non sine magno propterea moerentis animi nostri solatio discimus, tot egregios sacerdotes ac laicos sedulam operam, solertiam, sumptus impendere retrahendae populi proli ab insidiis ac periculis, eique cogendae in coetus, ubi sana imbuatur doctrina, religiosis exercitationibus excolatur, informetur ad virtutes, necessariis instituatur litterarum rudimentis, instruatur ad artes et probis credita opificibus tutum inveniat patronatum et ductum, ac illecebris innocui oblectamenti invitata sancte dies

festos exigat et utiliter horas subsecivas. Salutare enim hoc opus non modo parat ordinis subversi restitutionem, sed efficacissime simul occurrit mali progressui, multisque consulit familiis, quibus nequeunt irrita contingere probitatis filiorum exempla. Gratulamur igitur iis omnibus qui Pictavium convenerunt consilia collaturi ad egregium hoc coeptum explicandum, promovendum, proficiendum; gratulamur tibi, qui eidem coepio praepositus non modo curas ei tuas impendis, sed iugi prudentum, piorum, et huiusmodi adolescentium conditioni accommodatissimorum scriptorum serie perpetuus ipsis monitor ades ac totius vitae moderator; vosque omnes hortamur, ut impigre labori pro Dei gloria et animarum salute suscepto instetis, ac dilectissimam hanc Christi gregis partem a luporum incursu tueri, eique fidelem et addictam servare conemini, ac utilem praestare contendatis religioni simul et patriae. Omnia ad hoc vobis auxilia caelestia necessariaque et opportuna divinae gratiae munera adprecamur; eorumque auspicem et paternae nostrae benevolentiae pignus tibi, Dilekte Fili, rectoribus omnibus, magistris, suffragatoribus piarum horumce institutionum, puerisque et adolescentibus universis, qui eisdem se tradunt excolendos, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die 20 Martii Anno 1873. Pontificatus Nostri Anno Vicesimoseptimo.

LITTERAE APOSTOLICAE

PIVS PP. IX.

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Vigore rescripti manu Nostra exarati sub die XXVIII. mensis Octobris anni proxime elapsi MDCCCLXXII. quod exhibitum fuit Secretariae S. Congregationis Indulgentiarum, piis obsecundantes votis Venerabilis Fratris Paulli Archiepiscopi Dublinensis, partiam centum dierum Indulgentiam impertivimus semel in die adipiscendam Christifidelibus parvum Sacri Cordis Iesu Scapulare, quod inferius describemus, gestantibus, et Orationem Dominicam, Salutationem Angelicam et Gloria Patri etc. recitantibus. Post haec die XXII. Martii volventis anni MDCCCLXXIII. accesserunt etiam supplicationes Venerabilis Fratris Ignatii Episcopi Ratisbonensis, qui erga Sacratissimum Cor Iesu fidelium pietatem excitaturus, pro gestantibus supradictum Scapulare aliquam a Nobis

Indulgentiam enixe implorabat. Nos ut piis etiam supplicationibus, quas Venerabilis Frater Episcopus Ratisbonensis Nobis porrexit, faveamus, memoratum Rescriptum omnino confirmamus, ac, ut infra indulgere statuimus. Itaque de Omnipotentis Dei misericordia, ac BB. Petri, et Pauli Apostolorum eius auctoritate confisi, omnibus, et singulis utriusque sexus Christifidelibus, qui parvum Scapulare lanuum albi coloris imaginem S. Cordis Iesu in medio referens gestaverint, et corde saltem contriti Orationem Dominicam, Salutationem Angelicam, et Gloria Patri etc. quolibet anni die recitaverint, centum dumtaxat dies semel in die lucrificiendos de iniunctis eis, seu alias quomodolibet debitiss poenitentiis in forma Ecclesiae consueta relaxamus. Quas poenitentiarum relaxationes etiam Animabus Christifidelium, quae Deo in charitate coniunctae ab hac luce migraverint, per modum suffragii applicari posse impertimus. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem ut praesentium Litterarum transumptis, set exemplis etiam impressis, manu alicuius Notari publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis eadem prorsus fides adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhibetur, si forent exhibitae, vel ostensae: insuper praecipimus, ut earumdem Litterarum (quod nis fiat, nullas eas volumus) exemplar ad Secretarian Congregationis Indulgentiarum, Sacrisque Reliquii praepositae deferatur iuxta Decretum ab eaden S. Congregatione sub die XIX. Ianuarii MDCCLVI

168

latum, et a S. M. Benedicto PP. XIV. Praedeces-
sore Nostro die XXVIII. dicti mensis adprobatum.

Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Pi-
scatoris die XXVIII. Martii MDCCCLXXIII.

Pontificatus Nostri Anno XXVII.

F. CARD. ASQVINIVS.

Loco Annuli Piscatoris

CAPITVLO ET CANONICIS SANCTI IACOBI DE CVBA
IN REGNO IISPLANICO.

DECRETVM

SACRAE CONGREGATIONIS CONCILII
AVCTORANTE SVMMO PONTIFICE PIO PAPA IX. LATVM.

Inter damna gravissima nec unquam satis lugenda, quibus iamdiu catholicum Hispaniarum Regnum angitur, et miserandum in modum affligitur nedum in rebus civilibus, sed etiam in negotiis ecclesiasticis studio et malitia filiorum huius saeculi, illud ultimum haud tenet locum, quod superiori anno incepit, et nuperime maximo omnium bonorum dolore consummatum est.

Porro vix anno praeterito per publicas ephemerides rumor incessit, alterum ex istis Canonicis, idest Petrum Llorente, fuisse a laica potestate nominatum ad Metropolitanam Ecclesiam S. Iacobi de Cuba, atque insuper ex publica fama, facto comprobata, erat timendum, ne talis vir, iis animi dotibus ad Episcopale munus rite recteque obeundum minime praeditus, regia nominatione ad suam explendam ambitionem abuteretur, illico SS̄mus D.N. Piüs PP. IX. ex commissi sibi coelitus pastoralis officii debito medium aliquod adhibendum iudicavit. Quamobrem

iussu tanti Pontificis die 13 Augusti 1872 per Em̄um D. Card. Antonelli suum a Secretis Status datae fuerunt Literae D. Iosepho Orbera ab isto Capitulo canonice in Vicarium Capitularem post obitum postremi Archiepiscopi electo, ac suo munere laudabiliter fungenti, quae eumdem hortabantur, ut si vera essent ea, quae narrabantur, omni cura studeret, ne nominatus sub quovis titulo, colore, et arte sese immisceret in gubernio et administratione Archiepiscopalis Ecclesiae Cubensis.

Attamen quod olim Gregorius XVI. sa. me. de Gubernio Hispanico in sua Allocutione die 1. Martii 1841 merito gravissimis verbis querebatur de pluribus excessibus et usurpationibus a laica potestate perpetratis circa Vicarios Capitulares a demandata sibi procreatione suarum Ecclesiarum saepius prohibitos, nec non circa Canonicos vacantium Ecclesiarum temere inductos, aut etiam aperta vi adactos, ut munus Vicarii Capitularis viro a Gubernio in Episcopum nominato deferrent, contra sanctiones Concilii Lugdunensis secundi (cap. Avaritiae 5. de electione in 6.), aliis subinde Constitutionibus, et notissimis, Pii VII. Literis 5. Novembris 1810. ad Card. Mau-ry, 2. Decembris 1810. ad Averardum Corboli Ecclesiae Florentinae Vicarium Capitularem, et 18. Decembris 1810 ad Paulum d'Atros Vicarium Capitularem Ecclesiae Parisiensis confirmatas, id ipsum hodiernis quoque diebus lugendum et graviter improbandum conspicitur.

Etenim Vicarius Capitularis animo prospiciens periculum calamitatum, quae tum Capitulo tum universae Dioecesi imminebant, quamdam doctam Pa-

storalem paraverat, eamque manuscriptam prius Capitulo misit, postea Vicariis Foraneis patefecerat ad evitandum schisma, quod certe timendum foret, si nominatus ad vacantem Archiepiscopalem Ecclesiam, eius gubernium ad administrationem assumeret, antequam a Romano Pontifice in Consistorio fieret provisio, et provisus Apostolicas Bullas obtineret, easque Capitulo authentica forma exaratas exhiberet. Cumque Vicarius eamdem Pastoralem typis mandare coepisset, Ministri illam Gubernium adversus iudicantes, evulgari prohibuere, opus inceptum persici impediuerunt, eiusque auctorem in iuridicum Senatum detulerunt, ut processum in eumdem Vicarium instrueret, ac sententiam ferret.

Dum haec agebantur, Can. Llorente in Insulam Cubae rediit, et alter ex Ministris regiam Cedulam ad Capitulum misit instanter petens, ut regimen Dioecesis advocaret, ac in eumdem Llorente transferret, donec interim eius favore expedirentur Bullae Apostolicae. At Canonici ad unum omnes in Comitiis coactis die 11 Octobris 1872 responsum dederunt, sibi omnino impossibile esse adhaerere huic petitioni propterea quod suo tempore in electum Vicarium Capitularem iura omnia translata fuerunt ad tramites sacerorum canonum. Petiit insuper idem regius Minister, ut Vicarius Capitularis supra memoratam Pastoralem ad Capitulum missam, et encyclicas Literas ad Vicarios Foraneos datas ad se advo- caret, et Gubernio civili traderet, cui petitioni Vicarius Capitularis Litteris diei 8 Decembris 1872 libenter annuit, gaudens potius eadem documenta esse sub potestate Gubernii. Die autem 8 Ianuarii huius an-

ni citatus ad comparendum coram Tribunali Iustitiae noluit se sistere, allegans incompetentiam Tribunalis laici ob suum characterem Sacerdotalem, ac propter suam qualitatem Vicarii Capitularis, qua praeditus est a die sua canonicae electionis. Quare idem Tribunal Vicarium Capitularem suspendendum censuit, et Gubernator civilis die 31 praedicti Ianuarii ei notificavit statutam contra ipsum poenam suspensionis a iuribus et facultatibus hactenus exercitis, idque ob praefatam Pastoralem Capitulo comunicatam, et Literas circulares ad Clerum Insulae transmissas, contra quam suspensionis poenam Vicarius Capitularis contestando denunciavit ea mente ut opportuno tempore dispositiones canonicae suum sortiantur effectum.

Interea Decanus Capituli habitu nuncio huius suspensionis tum a regio Ministro, tum a Vicario Capitulari die 1 Februarii huius anni extraordinaria Comitia convocavit, et Canonicorum votis post acrem disputationem in duas aequales partes scissis, Decanus contra consuetudinem duplex suffragium dedit, quo factum est, ut idem Decanus huiusmodi pluralitate innixus potuerit evulgare, quod Capitulum sibi assumpserit iurisdictionem et regimen Dioecesis, simulque Vicario indixit, ut signa, quibus, Sede vacante, Literae muniuntur, Capituli Secretario tradaret. Pluribus ex capitibus hanc capitularem resolutionem impugnandam adnitus est Vicarius Capitularis, ac eam praesertim ob causam, quam Capitulares unanimiter confessi sunt in Comitiis habitis die 11 Octobris 1872, ac sibi deesse potestatem cedendi nominato Llorente, cum iura omnia in Vi-

carium Capitularem canonice electum translata fuerint ad formam sacrorum canonum, ac nulla subsit causa eum invitum nunc ab officio removendi, et si qua forte adesset, ea iudicanda et approbanda foret non a Capitulo sed ab Apostolica Sede iuxta responsa Sacrarum Congregationum. Post hanc gravissimam Vicarii Capitularis obtestationem et declarationem siluit Capitulum, vel saltem non constat ullam dedisse responcionem. Nec mirum, nam post supra memoratam extraordinariam sessionem, qua decretum est spolium legitimi Vicarii Capitularis, Decanus Emmanuel Miura, et alii eidem adhaerentes regimen vacantis Ecclesiae in famosum Petrum Llorente transtulerunt, qui saeculari potestate fretus die 3 Februarii possessionem apprehendere non erubuit, et ecclesiasticam iurisdictionem statim nefario ausu exercere incepit, Secretariam Vicariatus, reliquasque ecclesiastici gubernii officinas vi civica et coactioe occupavit, nominationes ad Beneficia curata fecit, Parochos sibi adversos amovit, ipsum Vicarium Capitularem expoliatum obstringere tentavit ad rationem ei reddendam de iis omnibus quae in munere Vicarii exercendo fecerat, eumque hoc recusantem in sua domo ad modum careeris detinuit, auxilio ad hunc finem a saeculari potestate implorato. Hisce non obstantibus suum esse duxit Vicarius per encyclicas Literas de completa invasione et usurpatione certiores reddere Vicarios Foraneos, aliasque quorum interesse poterat.

In hoc infando ac detestabili rerum statu, quo Clerus et populus catholicus in Cubensi Metropoli-

tana Ecclesia misere versatur, SS̄m̄us Dominus No-
ster Pius divina providentia PP. IX. pro ea , qua
divinitus pollet in universam Ecclesiam supra-
potestate, gravissima considerans mala ex tristi huius-
modi factorum enarratione scatentia , ac p̄ae sua
omnium Ecclesiarum sollicitudine cupiens quo citius
fieri potest , efficax adhiberi remedium , quo boni
subleventur, et mali corripiantur, ac illuminentur,
iussit ut ab hac S. Congregatione Concilii iuxta men-
tem a Sanctitate Sua eidem panditam opportunum
in id decretum ederetur.

Quare haec S. Congregatio Concilii p̄ae oculis
habita praefata factorum serie, ac perpensis iis, quae
statuit Concilium Lugdunense II. , Bonifacius VIII.
in Constitutione *Iniunctae nobis* de elect. inter comm.,
Clemens XI. Const. *In supremo* diei 24 Aug. 1707,
aliisque Summorum Pontificum Constitutionibus, ac
praeterea notissimis Pii VII. Literis supra allatis, ac
etiam Literis Leonis PP. XII. datis die 3 Martii 1826
ad Patriarcham Lisbonensem, statuit atque decernit
ac respective declarat, nempe

I. Petrum Llorente a Gubernio Hispanico ad
Archiepiscopalem Ecclesiam S. Iacobi de Cuba no-
minatum, licet huius nominationis seu praesentatio-
nis nullum apud S. Sedem extet authenticum do-
cumentum , in censuras ecclesiasticas, ac etiam in
maiorem excommunicationem ipso iure incidisse, alias-
que poenas ecclesiasticas contraxisse, eo quod nulla
ab Apostolica Sede obtenta Consistoriali provisione,
neque propterea Apostolicis Bullis expeditis multo-
que minus Capitulo S. Iacobi de Cuba exhibitis, te-

merario ausu, et a civili potestate protectus, adhibitis etiam militibus, et expoliato legitimo Vicario Capitulari, administrationem et regimen Dioecesis S. Iacobi de Cuba invasit, atque usurpavit: item S. Congr. eundem Llorente tam Canonicatu, quo gaudebat in Ecclesia Metropolitana Cubensi, quam alio quolibet beneficio ecclesiastico expoliatum, et insuper inhabilem ad alia quaecumque beneficia in futurum obtainenda declarat atque decernit.

II. In easdem censuras et excommunicationem maiorem, et poenas ecclesiasticas incidisse etiam tam praedictum Emmanuelem Miura Decanum Capituli, quam alios viros ecclesiasticos et laicos, qui fuerunt auctores, vel auxilium quovis modo activum praebeuerunt ad perpetrandam invasionem et usurpationem praefatam.

III. Item actus omnes iurisdictionales post invasionem et usurpationem praedictam exercitos, prorsus nullos et irritos eadem S. C. declarat, ac pro irritis ab omnibus haberi decernit. Attamen acta omnia per ipsum invasorem gesta, quaeque alio canonico vito, praeter legitimae auctoritatis defectum non laborant. S. Congr. ex indulgentia erga non culpabiles sanare in radice intendit, atque per hoc decretum sanat.

IV. Tandem praelaudatum Sac. D. Iosephum Orbera legitimum Vicarium Capitularem S. Iacobi de Cuba iniquo modo et malitia hominum a suo munere expulsum et expoliatum, S. Congr. in integrum restituit, et ab omnibus tamquam Vicarium Capitularem haberi decernit cum omnibus iuribus et facul-

176

tatibus perinde ac si nunquam fuerit expulsus et
expoliatus.

Datum Romae ex Secretaria S. Congregationis
Concilii hac die 30 Aprilis 1873.

L. ✠ S.

P. CARD. CATERINI PRAEF.

Petrus Archiep. Sardianus Secretarius.

EPISTOLA

DILECTIS FILIIS SENATORI DE CANNART D'HAMALE PRAESIDI
TOTIQVE FOEDERATIONI CIRCVLORVM CATHOLICORVM IN
BELGIO.

LEODIVM.

PIVS PP. IX.

DILECTI FILII SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Quo durior quotidie fit Ecclesiae conditio, quo impudentius proculatur eius auctoritas, quo praefractius unitati catholicae disgregandae adlaboratur et avellendis a Nobis filiis nostris ; eo quoque luculentius fulget fides vestra, religionis amor, et obsequium in hanc Petri Cathedram, Dilecti Filii, qui consilia, vires, opes vestras coniungitis non solum ut irritos faciatis impios hosce conatus, sed ut arctiore semper vinculo nobis obstringatis fideles. Et in hoc quidem religiosissimo coepio vestro illud maxime commendamus, quod, uti fertur, aversemuni prorsus principia *catholico-liberalia*, eaque pro viribus e mentibus eradere conemini. Qui enim iis sunt imbuti , licet

amorem praeferant et observantiam in Ecclesiam , licet ei tuendae ingenium operamque impendere videantur ; doctrinam tamen eius et sensum perversare nituntur et, pro diversa animoru*w* cuiusque comparatione, inclinare in obsequium vel Caesaris, vel assertorum falsae libertatis iurium ; rati hanc omnino ineundam esse rationem ad auferendam discordiarum causam, ad conciliandum cum evangelio praesentis societatis progressum, ad ordinem tranquillitatemque restituendam ; perinde ac si lux cum tenebris copulari valeret, et veritas natura sua non privaretur vix ac violenter inflexa nativo vigore suo exuatur. Profecto si oppugnare nitamini insidiosum hunc errorem eo periculosiorem aperta simultate, quo speciosiore zeli caritatisque velo obducitur, et simplices ab eo retrahere sedulo curetis, funestam extirpabitis dissidiorum radicem, efficacemque dabitis operam compingendae fovendaeque animorum coniunctioni. Hisce profecto monitis vos non indigetis, qui adeo obsequenter et absolute adhaeretis documentis omnibus huius Apostolicae Sedis , a qua liberalia principia toties reprobata vidistis ; sed ipsum desiderium expeditioris et uberioris proventus laborum vestrorum nos compulit ad refricandam vobis rei adeo gravis memoriam. Ceterum bonum certamen susceptum alacriter certare pergit, et quotidie magis bene mereri contendite de Ecclesia Dei ; coronam spectantes ab Ipso vobis reddendam. Nos interim officiis vestris gratissimum profitemur animum, novaque semper incrementa et copiosiora munera caelestia adpreciamur societati vestrae ; eorum autem auspiciem esse cupimus Apostolicam Benedictionem,

quam paternæ nostræ benevolentiae pignus vobis
Dilecti Filii peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die 8 Maii Anno 1873. Pontificatus Nostri Anno Vicesimoseptimo.

PIVS PP. IX.

LITTERAE APOSTOLICAE

VENERABILI FRATRI EVGENIO LACHAT EPISCOPO BASILEENSI.

— — —

PIVS PP. IX.

VENERABILIS FRATER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Oblatae Nobis tuo nomine preces fixam animo cu-
ram moeroremque , quo luctuosissimo hoc tempore
conficimur , vehementer auxerunt. Etenim prae se
ferebant gliscente in dies per loca ista profligatissimo-
rum hominum adversus Dominum et adversus Chri-
stum eius odio atque audacia, eo rem misere esse de-
ductam, ut timendum sit ne Iurae Bernensis Parochis,
qui quamlibet iacturam pati , quam fidei et officio
deesse maluerunt, Parochialibus muneribus interdi-
catur , atque in Ecclesiis Oratoriisque publicis , et
operari Sacris et Sacraenta ministrare vetitum sit.
Quod quidem cum catholico nomini atque aeternae
animatorum saluti sit perniciosissimum, Nos enixis pre-
cibus rogavisti, ut huic difficultati mature occurrere,
Apostolica Nostra Auctoritate velimus. Nos igitur

dum ex humilitate cordis Nostri numquam desistimus Deum orare ut tandem aliquando tantos ab Ecclesia sua fluctus depellat, eique pacem reddat auspiciatissimam, te, Venerabilis Frater, ac ceteros omnes quibus Nostrae hae Litterae favent, a quibusvis excommunicationis et interdicti aliisque ecclesiasticis censuris sententiis et poenis, quovis modo et quacumque de causa latis si quas forte incurrerint huius tantum rei gratia absolventes et absolutos fore censemtes, tibi singulas quasque facultates necessarias et oportunas tenore praesentium Apostolica Nostra Auctoritate impertimus, quarum vi quo usque adeo nefarium bellum contra Nos, et hanc Beatissimi Petri Cathedram per ista loca saevierit, pro re ac tempore necessitatibus ita consulas, quemadmodum in Domino maxime expedire existimaveris. Volumus autem ut quotiescumque facultatibus huiusmodi usus fueris delegato tibi ad id Apostolicae potestatis conceptis verbis mentionem facias. Non obstantibus speciali licet atque individua mentione dignis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die XXIII. Maii MDCCCLXXIII. Pontificatus Nostri Anno XXVII.

F. CARD. ASQVINIVS.

Loco Annuli Piscatoris

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI VITALI MARIAE EPISCOPO OLINDENSI
 (RECIFE IN BRASILIA)

PIVS PP. IX.

VENERABILIS FRATER,
 SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Quamquam dolores nostros exacerbavit quae tu, Venerabilis Frater, Nobis esposuisti de *Massonismi* viru istic adeo late diffuso, ut pias ipsas sodalitates invaserit et nonnullas ex iis plane corruperit; nequimus tamen non commendare fiduciam, qua gravem a te conceptum hac de causa moerorem in eorum nostrum effudisti, et zelum quo tanto malo studuisti et studes occurrere. Vetus est haec pestis ac cito confixa ab Ecclesia designataque, licet incassum, populis et eorum moderatoribus, qui in disserimen vocabantur. Iam ab anno 1728. Clemens XII. recolendae memoriae encyclicis litteris *In eminenti* datis die 28 Aprilis querebatur « longe lateque progredi » nonnullas societas, vulgo *des Francs Macons* nun-

» cupatas, in quibus cuiuscumque religionis et sectae
 » homines, affectata quadam contenti honestatis spe-
 » cie, arcto ac impervio foedere invicem consocian-
 » tur » et sedulo vigilandum esse ducens « ne huius-
 » modi hominum genus veluti fures domum perfo-
 » diant, atque instar vulpium vineam demoliri ni-
 » tantur » conventicula haec, quocumque nomine
 appellata proscribebat, unicuique e fidelibus man-
 dans; ut ab iis « prorsus abstinere se debeat sub
 » poena excommunicationis ipso facto, absque ulla
 » declaratione incurrienda » a qua nonnisi a Roma-
 no Pontifice, praeterquam in mortis articulo, absolvi
 possit. Eam constitutionem deinde Benedictus XIV.
 eius successor inseruit fusiusque explicavit suis en-
 cyclicis litteris *Providas* diei 16 Martii 1751, quibus
 decreta et poenas a suo Decessore statutas confir-
 mavit. Nefaria tamen societas occulta semper incre-
 buit in varias divisa sectas variis distinctas nomini-
 bus, sed sententiarum facinorumque communione et
 foedere coniunctas, donec latissime propagata ma-
 gnisque aucta viribus erumpens ex antris suis se
 prodere potuit, ac prudentibus omnibus demonstra-
 re, quam merito a speculatoribus Israel damnata
 fuisset. Patuit enim e catechismis eius, e consti-
 tutionibus, e conventuum actis typorum ope vulga-
 tis, et clarius etiam e publicis machinationibus et
 gestis, propositum ei esse catholicam delere religio-
 nem, Romanamque idecirco Cathedram, unitatis cen-
 trum insectari, legitimam quamlibet humanam aucto-
 ritatem avertere, hominem autonomum constituere,
 prorsus exlegem, ab ipsis sanguinis vinculis solu-
 tum, solisque suis mancipatum cupiditatibus. Sata-

nicum hunc societatis spiritum in primis ostenderant, exeunte praeterito saeculo, truculentae Galliarum vicissitudines, quae totum commoverunt orbem; ac docuerunt plenam humanae dissolutionem esse expectandam, nisi scelestissimae sectae vires frangerentur. Quocirca Pius VII. sa. me. encyclicis litteris *Ecclesiam* datis die 12 Septembris anni 1826 non solum obvertit iterum omnium oculis indolem, malitiam, periculum istarum societatum, sed gravius etiam iteravit damnationem et poenas spirituales earum sodalibus inflictas a decessoribus suis: eaque omnia postea confirmata fuerunt tum a Leone XII. recolendae memoriae per Litteras Apostolicas *Quo graviora* diei 13 Martii anni 1826, tum a Nobis ipsis per encyclicas litteras *Qui pluribus* dici 9 Novembris 1846 (1) Itaque post repetita toties Ecclesiae mandata gravissimis munita sanctionibus, post vulgata impiarum societatum acta, quae vera earum consilia patefecerunt, post perturbationes, calamitates, caedes innumeræ ab illis ubique invectas, quibus ipsæ publicis scriptis insolenter gloriari non erubescunt; nulla sane excusatio suppetere videtur illis, qui nomina sua eisdem dederunt. Nos tamen considerantes, nefarias hasce sectas non aliis sua prodere mysteria quam illis, qui per impietatem se iisdem excipientis paratos exhibent; ab adeptis suis propterea severissimum postulare iuramentum quo spondeant, se nullo unquam tempore nullove casu patefacturos hominibus in societatem non adscriptis quidquam quod eam societatem respiciat, vel

(1) Vid. Acta Pii IX vol. 1 pag 4.

communicaturos cum iis, qui in gradibus inferioribus versantur, aliquid quod ad gradus pertineat superiores : obducere se passim beneficentiae et mutui auxilii velo : et incautos atque imperitos facile decipi specie fictae honestatis : misericordiae rationem cum prodigiis istis filiis, quorum perniciem deploras, Venerabilis Frater, ineunda esse censemus, ut eius suavitate illecti a pessimis viis suis pedem referant, et ad matrem suam Ecclesiam, a qua seiuncti vivunt, revertantur. Itaque memores, Nos Eius vice fungi qui non venit vocare iustos sed peccatores, sequenda censemus vestigia laudatidecessoris nostri Leonis XII. et suspendimus idcirco ad integrum anni spatium, postquam hae Nostrae litterae innotuerint, reservationem censurarum, in quas sectis illis nomenclantes inciderunt, eosque, absolvit ab iis censuris posse concedimus a quocumque confessario, modo sit ex eorum numero, qui a locorum, in quibus degunt, Ordinariis approbati sunt. Quod si neque hoc clementiae remedium sontes a nefario coepio deterrent et a gravissimo suo crimine retrahat ; volumus ut, dicto unius anni spatio elapso, illico reviviscat reservatio censurarum, quas Apostolica Nostra auctoritate denuo confirmamus, diserte declarantes neminem prorsus ex harumce societatum adeptis immunem esse ab istis poenis spiritualibus quocumque obtentu, sive assertae suaे bonae fidei, sive exstirseciae speciei probitatis, quam eaedem sectae proferre videantur, ac propterea omnes omnino in eodem versari aeternae damnationis periculo, donec huiusmodi societatibus adhaereant, Praeterea vero plenam tibi potestatem facimus procedendi iuxta can-

nicarum legum severitatem in ea spiritualia sodalitia, quae per hanc impietatem indolem suam tam foede vitiarunt, illaque prorsus dissolvendi, aliaque consociandi, quae nativae suae institutioni respondeant. Utinam consideratio perversitatis societatum quibus se adscribere non sunt veriti tot homines , qui christiano nomine decorantur, memoria anathematum, quibus iterum iterumque ipsae confixae fuerunt ab Ecclesia, notitiaque clementiae huius Sanctae Sedis erga deceptos ab hisce litteris ad errantes perlata, eos in viam salutis reducat, praeverat plurimarum animarum exitium , omnemque a te amoliatur severitatis adhibendae necessitatem. Id nos incensa a Deo prece poscimus, id ominamur pastorali zelo tuo , id deprecamur deceptis hisce omnibus filiis nostris. Et quoniam eadem vota ad alias quoque istius Imperii dioeceses extendimus, in quibus eadem mala grassantur ; cupimus, hasce litteras a te communicari cum Venerabilibus Fratribus tuis, ut unusquisque eorum sibi populoque suo dicta arbitretur quae tibi scribimus. Dum vero divinam obsecramus clementiam , ut desiderio Nostro curisque obsecundet , caelestis auxilii supernorumque omnium munerum auspicem, ac simul praecipuae Nostrae benevolentiae pignus tibi , Venerabilis Frater, universaeque Dioecesi tuae Benedictionem Apostolicam, peremanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die 29 Maii
Anno 1873. Pontificatus Nostri Anno Vigesimoseptimo.

LITTERAE APOSTOLICAE

DILECTO FILIO NOSTRO PAVLO S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI
 CVLLEN NVNCVPATO EX CONCESSIONE AC DISPENSATIONE
 APOSTOLICA ARCHIEPISCOPO DVBLINENSI ATQVE HIBER-
 NIAE PRIMATI.

PIVS PP. IX.

DILECTE FILI NOSTER
 SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Ex Apostolici officii munere, quod Humilitati Nostrae commisit Altissimus, nihil Nobis est potius, quam ut ea quacumque ope possumus, procuremus, quae catholicae rei fauste, feliciter ac prospere eveniant. Itaque simul ac relatum est Nobis, Venerabiles Fratres Episcopos Hibernenses consilium iniisse celebrandi consueta Synodali forma plenarium totius istius nationis Praesulum conventum, quo gravioribus ecclesiasticis negotiis, et catholicae prae-
 sertim institutioni opportune provideatur; Nos sa-
 lubre ac frugiferum huiusmodi consilium ex animo
 commendantes et summopere approbantes, cum Ve-

nerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis rem communicare maturavimus, omnibusque rei momentis attente consideratis, seduloque perpensis, de eorumdem consilio in eam sententiam devenimus, ut istius Synodi convocandae et regendae munus Tibi, dilecte Fili Noster, demandaremus, pro certo habentes, te, prae ea, qua in exemplis commendaris, prudentia, gravitate, doctrina, consilio et catholicae Religionis provehendae studio in obeundis huius muneris partibus expectationi Nostrae cumulatissime responsurum. Quo autem praedictum munus, navius, nitidiusque fungaris, de memoratorum Venerabilium Fratrum Nostrorum consilio, te hisce Litteris Delegatum Apostolicum Synodi convocationi ac celebrationi perficiendae Apostolica Nostra auctoritate eligimus, constituius ac renunciamus; Tibique idcirco singulas, universasque facultates necessarias atque oportunas deferimus, tribuimus atque impertimus. Quae cum ita sint tuum erit potissimum tum instructiones a praefotorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Congregatione pro Synodi celebratione traditas aequa ac Decreta et Rescripta ab hac S. Sede Apostolica, vel a dicta Congregatione alias edita, praesertim pro gravioribus negotiis istius regionis, exequenda curare; tum studere ut disciplina eiusmodi in praxi servanda admittatur, quae sit et suprascriptis decretis consentanea, et uniformitatem per omnes provincias ac dioeceses inducat. Porro volumus ut Synodi acta et statuta ad Sanctam hanc Sedem Apostolicam transmittenda cures, ut examini subiiciantur, ac si visum fuerit opportunum, Nostra, aut Suc-

cessorum Nostrorum auctoritate confirmentur. Hoc volumus, statuimus, praecipimus, decernentes praesentes Nostras Litteras firmas validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab iis ad quos spectat inviolabiliter observari; siveque in praemissis per quoscumque Iudices ordinarios, et delegatos etiam causarum Palatii Apostolici Auditores iudicari, et definiri debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate fungente scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus, quantum opus sit, Nostra, et Cancelleriae Apostolicae Regula de iure quaesito non tollendo, Benedicti XIV. Praedecessoris Nostri rec. mem. super Divisione Materialium, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die XXX. Maii MDCCCLXXIII. Pontificatus Nostri Anno XXVII.

F. CARD. ASQVINIVS.

Loco Annuli Piscatoris

LITTERAE APOSTOLICAE

VENERABILIBVS FRATRIBVS
 ARCHIEPISCOPI ATQVE EPISCOPIS HIBERNIAE
 GRATIAM ET COMMVNIONEM APOSTOLICAE SEDIS HABENTIBVS.

— — — — —

PIVS PP. IX.

VENERABILES FRATRES
 SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Si quid est quod luctuosissimo atque acerbissimo Romanae Ecclesiae tempore animum recreet reficiatque Nostrum, illud sane est incredibilis ac veluti unici exempli catholicorum omnium Antistitum consensus, qui quidquid pati potius quam officio deesse non dubitantes constanter veluti acies contra Religionis Nostrae Sanctissimae atque huius Beatissimi Petri Cathedrae hostes praelia Domini praeliaturi ubique gentium concurrunt. Ac Vos, Venerabiles Fratres, salubri frugiferoque inito consilio de plenaria Synodo habenda, quo potius et opportunius gravioribus nobilissimae istius dominici gregis partis negotiis, collatis sententiis, conspiratisque viribus oc-

curratis, magnum quoque attulisti moerori Nostro levamentum. De quo quidem consilio simul ac Nobis relatum est, Nos illud ex animo commendavimus, vehementerque probavimus, ac mature cum Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus Negotiis propagandae fidei praepositis re communicata, de ipsorum consilio, dilecto Filio Nostro Paulo S.R.E. Cardinali Cullen nuncupato Archiepiscopo Dublinensi eas partes Apostolica Nostra auctoritate commisimus, ut, attentis etiam peculiaribus temporis adjunctis, tamquam Delegatus Apostolicus Synodum convocet, eique cum facultatibus praesit necessariis atque opportunis, pro certoque habemus, illum se talem in hoc obeundo munere praestitum, qualem summa eius prudentiae ac doctrinae laus egregia pietate cumulata fore pollicetur. Quae cum ita sint, dum in humilitate Nostra ferventissimis precibus Datorem luminum Deum oramus, ut Vobis in suo nomine coniunctis ea suggerat, quae fidelibus curae vestrae commissis prospere ac feliciter eveniant, Vos, Venerabiles Fratres, bortamur, ut nominato Dublensi Antistiti tali aucto munere quantum in Vobis situm est obsequamini, factaque ab eodem Synodi convocatione, omnes adsitis ad tramitem Sacrorum Canonum, nisi legitimo impedimento detineamini. Quamquam vero praefecto Antistiti Delegato Apostolico peculiares a Nobis instructiones idcirco traditae sint, (1) tamen Vos, Venerabiles Fratres, etiam atque etiam monemus, ut non modo responsis datis pro gravioribus nonnullis negotiis quo par est studio inhae-

(1) Vid. Apostolicas Litteras proxime precedentes.

reatis, sed etiam illam curam potissimum in Synodo geratis, ut disciplinam supradictis rescriptis consentaneam, atque uniformem per omnes Provincias, singulasque vestras dioeceses, collatis consiliis, constitutatis. Porro volumus ac proponimus ut Synodi acta et decreta ad Sanctam hanc Apostolicam Sedem transmittantur, ut instituto de more examine, de illis iudicium feratur, eaque, si ex re visum fuerit Nostrae vel Successorum Nostrorum Supremae Auctoritati, confirmentur ac roborentur. Haec statuimus, volumus, mandamus, decernentes praesentes Nostras Litteras firmas, validas, et efficaces existere, ac fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis ad quos spectant in omnibus, et per omnia plenissime suffragari; siveque in praemissis per quoscumque Iudices ordinarios, et delegatos etiam causarum Palatii Apostolici Auditores iudicari, et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate fungente, scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, approbatis, et innovatis, quibus omnibus et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut praesentium Litterarum transumptis etiam impressis manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis

eadem prorsus fides adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die XXX. Maii MDCCCLXXIII., Pontificatus Nostri Anno XXVII.

F. CARD. ASQVINIVS.

Loco Annuli Piscatoris

LITTERAE APOSTOLICAE

DILECTO FILIO EQVITI FRIDERICO PVSTET
DIOECESIS RATISBONEN. ETC.

PIVS PP. IX.

DILECTE FILI SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Qui choricis Catholicae Ecclesiae Libris imprimendis operam navarunt, in eamque rem typographicae artis, qua praestabant, industriam contulerunt, eos de catholica Religione benemeruisse existimamus, ac dignos propterea fuisse quos et Sacrorum Antistites, et vel ipsi Romani Pontifices suis laudibus prosequerentur. Hos inter, paeclarum tu quidem, dilecte fili, locum obtines, qui egregiis Ecclesiasticorum librorum editionibus, ac praesertim magna cura editis Libris Cantus Gregoriani, Typographi Pontificii et Sacrorum Rituum Congregationis titulo insignitis, nunquam destitisti catholicam rem, quantum tua arte

potes, luctuosis hisce, quibus versamur, temporibus iuvare. Gratissimum vero Nobis accidit, quod nuper audivimus, te Gradualis, quod vocant, Romani editionem sane pulchram, et magnificam, quam editionis instar Mediceae, et iuxta normas a Sacrorum Rituum Congregatione tibi praescriptas adornaveras, ad exitum perduxisse. Qua re facere non possumus, quin collocatam a te in ea operam, atque industriam vehementer probemus; ex qua multum et decoris, et utilitatis sacris Ecclesiae ritibus orietur. Atque adeo hanc ipsam dicti Gradualis Romani editionem, tuis sumptibus ac laboribus exaratam, Reverendissimis Locorum Ordinariis, iisque omnibus, quibus Musices sacrae cura est, magno opere commendamus; eo vel magis quod sit Nobis maxime in votis, ut cum in caeteris, quae ad Sacram Liturgiam pertinent, tum etiam in cantu, una cunctis in locis ac Dioecesis eademque ratio servetur, qua Romana utitur Ecclesia. Interea dum te, dilekte fili, etiam atque etiam in Domino hortamur, ut pergas tenere istam viam, quam instituisti, et laudum tuarum vestigiis insistere, aliud hoc tuae operositatis argumentum expectamus, ut quae adhuc edenda tibi supersunt de Gregoriano cantu volumina, quibus inchoata olim a fel. me. Paulo Papa V. Praedecessore Nostro perficietur editio, tandem in lucem proferas. Quae ut alacrius praestare velis, iura omnia et privilegia, quae ob Ecclesiasticorum librorum a te perfectas editiones ab hac Sancta Sede per Sacrorum Rituum Congregationem concessa Tibi fuerunt, hisce nostris Litteris confirmamus, iterumque, si opus fuerit, elargimur; ac simul benevolentiae Nostrae cer-

196

**tissimum pignus, Apostolicam Benedictionem tibi ac
tuis omnibus ex animo impertimur.**

**Datum Romae apud Sanctum Petrum sub an-
nulo Piscatoris die XXX. Maii MDCCCLXXIII. Pon-
tificatus Nostri anno vicesimo septimo.**

FABIUS CARD. ASQVINIVS.

Loco ✕ Annuli Piscatoris

LITTERAE APOSTOLICAE

PIVS EPISCOPVS

SERVVS SERVORVM DEI

AD PERPETVAM REI MEMORIAM.

Paterna sollicitudine studioque vehementer adducti
tum spiritualem tum civilem utilitatem Senogallien-
sis civitatis Patriae Nobis dilectissimae procurandi,
ac promovendi, ac benigne prospicere cupientes pau-
peribus utriusque sexus diuturno morbo laborantibus
vulgo *Cronici*, tum puellis vel in orbitate versan-
tibus, vel parentum paupertate aut incuria omni edu-
cationis praesidio destitutis, ex Nostro peculiari pa-
trimonio Nostrisque omnino sumptibus per Nostras
Apostolicas Litteras sub plumbo datas XII Kal. Maii
Anno Inarnationis Dominieae Millesimo Octingen-
tesimo Quinquagesimo Septimo - Pontificatus Nostri
Anno XI. quarum initium « *Gravissimas inter* » : (1)
in eadem natali Nostra civitate Pium Institutum seu
domum vulgo *di Ricovero* fundavimus, in quam prae-

(1) Vid. Acta vol. II. pag. 576.

dicti utriusque sexus pauperes et derelictae puellae excipi, ac congruis vitae subsidiis adiuvari possent. Similiter per alias Nostras Apostolicas Litteras sub plumbo datas Kalendis Septembris Anno Incarnationis Dominicae Millesimo Octingentesimo Quinquagesimo Tertio - Pont. Nostri Anno VIII, quarum initium « *Senogalliae Urbis* » (1) Gymnasium in eadem civitate Nostra impensa excitavimus et constituimus, maxime in votis habentes ut christiana ac litteraria adolescentium tum Senogalliae tum illius dioecesis institutio opportunis adiumentis comparatis in dies magis prospere floresceret.

Quo vero Nos finem assequi plene possemus quem Nobis in huiusmodi institutionibus et liberalitatis Nostrae operibus proposueramus, per Nostras Apostolicas litteras die 20 Aprilis editas et supra memoratas, rite et accurate ea constituenda curavimus, quae administrationem praedicti Pii Instituti seu domus vulgo *di Ricovero* et commissionem eidem praeposita respicerent, quacque ad illius regimen ordinandum, ad praefiniendam aetatem puellarum admittendarum, ad tempus earum commorationis in praedicta domo, ad eos designandos qui nominandi et admittendi forent, referrentur, Nobis expresse reservantes alia in posterum decernere ac praescribere quae ad maiorem eiusdem Pii Instituti prosperitatem tum civilem tum moralem pertinere posse iudicassemus.

Eadem praeterea sollicitudine permoti erga Senogalliense Gymnasium per Apostolicas Nostras litteras sub plumbo datas die 1. Septembris pariter su-

(1) Vid. Act. vol. I. pag. 523.

pra memoratas accurate statuimus de docendi ratione et de studiorum methodo quam in eodem Gymnasio vigere oporteat in Scholis in eo habendis, de administratione quae eidem praesesse debet et coetum docentium nominare, tum in casu quo Religiosi viri e Societate Iesu prourationem et regimen quod Nos eis commisimus habere pergent, tum in casu quo ipsi discesserint, ea insuper conditione et lege addita quam huius generis institutorum natura omnino postulat, ut nempe idem Gymnasium in perpetuum immediatae Sedis Apostolicae auctoritati subiiciatur.

Novus autem et inopinatus rerum ordo effecerat ut Nobis timendum esset ne praedictum utrumque Institutum, Pia scilicet domus vulgo *di Ricovero*, et Gymnasium seu Patrimonium studiorum a fine illo quem in Nostra liberalitate respeximus avocaretur, atque administrationibus e laicis ecclesiasticisque viris coalescentibus quas institueramus, aliae diversi generis et e laicis unice conflatae sufficerentur. Quapropter Nos usi facultate et potestate quae etiam privatis donatoribus iure civili patebant et patent, nec non alio quocumque meliori modo per alias Apostolicas litteras sub plumbo datas Kalendis Decembris Anno Incarnationis Dominicae millesimo octingentesimo sexagesimo secundo - Pontifical. Nostri An. XVII quarum initium « *Maiori Senogallensis* » (1) supradictas Nostras Apostolicas litteras et omnia in illis statuta revocavimus, ac expresse Nos velle declaravimus, ut omnes cuiusque generis redditus et bona immobilia tum memorato Pio Instituto, tum Gymnasio a Nobis assignata, ad privatum Nostrum Patri-

(1) Vid. Act. vol. III. pag. 533.

monium omni ex parte redirent et ad idem plene pertinerent.

Verumtamen cum ad Nos perlatum fuerit nihil huicunque quoad praedictum Gymnasium fuisse innovatum, et illius administrationem, ac nominationem Magistrorum pro singulis disciplinis quas expresse et nominatim in eodem Gymnasio tradi voluimus, usque ad hanc diem iuxta fundationis Nostrae litteras et praescripta fideliter servatam fuisse et executioni mandatam cura Senogalliensis pro tempore Episcopi, aliorumque spectabilium virorum illius curae ex Nostra praeescriptione consortium, idcirco ex Nostra benignitate et indulgentia toleravimus, ut praedicta institutio, nihil obstante revocatione Nostra, iuxta suae fundationis normam consisteret et vigeret.

Iamvero cum illud contingere possit ut praesens rerum status perturbetur; Nosque propterea cipientes ut ex Nostro in hac re silentio nulla quomodolibet in quodvis futurum tempus causa praeheri possit interpretationibus, iudiciis et applicacionibus a Nostra voluntate circa utramque praedictam fundationem vel discrepantibus vel eidem adversantibus, idcirco hisce Nostris litteris constituenda et decernenda iudicavimus stabilem in modum haec quae infra sequuntur.

Videlicet: Pium Institutum seu domus vulgo *Ricovero* pro pauperibus assidua aegritudine laborantibus vulgo *Cronici* et pro egentibus puellis educationis subsidio destitutis a Nobis fundatum et peculiari ac privata Nostra pecunia ac sumptibus dotatum, nec non a Nobis iam precario modo erectum debet semper esse et haberi uti fundatio, quae

administrationem nostram privatam et familiarem pertinet, atque in omnibus omnino administrari et regi ab iis et ad eum modum, de quibus in respectivis nostris Apostolicis litteris singillatim et expresse praescripsimus atque statuimus, exceptis tamen iis mutationibus ordinationibus et normis, quas pro Nostro iudicio magis expedire ad pii operis bonum putaverimus.

Ipsum item Gymnasium iuxta praescriptam in Apostolicis nostris litteris de fundatione eius datis rationem, veluti Patrimonium studiorum civitatis Senogalliensis manebit ac vigebit, pariterque in omnibus administrari ac regi debebit per ministerium eorum et ad eum modum, de quibus in praedictis nostris litteris cautum est.

Quod si quacumque ratione aut causa quocumque auctore exorta, vel etiam alieno facto aut vi maiori eveniat, ut regimen, administratio, et officium personarum vel auctoritatum ecclesiastici ordinis in praedicta domo vulgo *di Ricovero* reputetur aut censatur cum novis ac divisis rerum publicarum ordinationibus cohaerere et conciliari non posse, aut ut sub quolibet praetextu ac nomine aliae auctoritates aut personae introduci vel adiungi velint diversae ab iis quas constituimus, aut ut ipsius piae institutionis finis vel regulae seu ex parte seu omnino immutentur, aut ut manus admoveatur ad eius bona et redditus vel intervertendos vel minuendos; in omni et quolibet casu qui contra institutionis rationem contraque praesentes has litteras umquam contingat, Nos praedictam institutionem sublatam et abolitam esse iam nunc intendimus, volumus ac

decernimus, veluti si nunquam ipsa locum habuisset: quia statutarum legum et conditionum debita ac perfecta observantia remota, nunquam ad praedicti pii operis institutionem faciendam animum adiecissemus. Praeterea eo in casu et casibus commemoratis volumus et statuimus, ut omnes redditus et omnia bona in dotem piis operis assignata, nullo excepto, maneant in re privata et familiari Nostra, et quatenus opus sit ad privatum et familiare Nostrum patrimonium revocentur ac redeant, eaque ipsa simul cedant et pertineant ipso facto et ipso iure absque ullius iudicii aut sententiae ope ad Aloisium Mastai Comitem, Nostrum ex Fratre Nepotem, et eo deficiente ad haeredes et successores eius, cuius quorumque honestati et rectitudini onus imponimus sublevandi pauperes utriusque sexus continuis morbis affectos et puellas derelictas ea ratione et modo, quem pro sua conscientia magis congruum et tempori aptum iudicaverint.

Simili modo praeterea si contigerit ut pia fundatio Gymnasii seu Patrimonii studiorum quolibet futuro tempore ab indole suae institutionis avocetur, aut ut illius administratio qualibet praetensa causa et ratione, etiam quod cum novis ordinationibns publicis conciliari non possit sive ullo factō alieno, a consilio seu Commissione ex ecclesiasticis laicisque viris composita et a Nobis constituta abduci et removeri velit, aut ut ad aliquam ex Cathedris per Nostras Apostolicas litteras praescriptis vel suppri mendam vel *immutandam* deveniatur, aut ut aliquis ex coetu docentium a praedicta Commissione vel a Nobis nominatus absque ulla eius culpa ac merito

ab officio removeatur : his et quibuscumque aliis casibus contra praedictam institutionem et praesentes has Nostras litteras intervenientibus superiorem renovationem iam nunc confirmare intendimus, sicut reipsa per praesentes has litteras confirmamus et quatenus opus sit renovamus : itemque volumus et decernimus ut pecuniae aliaque omnia bona ac redditus a Nobis in dotem praedicti Gymnasii seu Patrimonii studiorum attributi ipso facto et ipso iure absque ullius iudicii vel sententiae ope in privato Nostro patrimonio remaneant atque ad ipsum reventur et redeant, veluti si praedicta institutio nunquam a Nobis facta fuisset, quia nunquam omnino, statutarum legum et conditionum perfecta observantia sublata, Nos de illa perficienda consilium iniissemus. Ipsae autem memoratae pecuniae bona omnia ac redditus omni ex parte cedere et pertinere debebunt ad supra vocatum Aloisium Mastai Comitem, Nostrum ex Fratre Nepotem et eo deficiente ad haeredes et successores eius , cuius quorumque honestati ac rectitudini etiam in hoc casu obligationem adiicimus subveniendi ac prospiciendi christianaee et litterariae studiosae iuventutis utilitati ea ratione ac forma, quam pro sua conscientia ad hunc finem assequendum opportunam magis iuxta temporum adiuncta censuerint.

Quo autem huius Nostrae dispositionis et voluntatis nulla unquam ignoratio allegari possit volumus et mandamus, ut ea illi cuius interest et cui de iure oportet Nostrarum harum litterarum transmissione plene ac integre innotescat.

Haec volumus statuimus atque mandamus, decer-

nentes has Nostras litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet interesse habentes vel habere praetendentes vocati et auditи non fuerint, ac praemissis non consenserint nullo umquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio seu intentionis Nostrae aut alio quolibet substantiali defectu notari, impugnari, aut alias infringi, suspendi, restringi, limitari, vel in ius aut controversiam vocari, seu adversus illas restitutionis in integrum aperitionis oris, aut aliud quocumque iuris vel facti aut iustitiae remedium impetrari posse, sed semper et perpetuo validas et efficaces existere ac fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri ac obtinere, et ab omnibus ad quos spectat et spectabit quomodolibet in futurum inviolabiliter observari, et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum et inane esse ac fore volumus et declaramus.

Non obstantibus praedictis Nostris litteris Apostolicis sub plumbo datis, de quibus specialis mentio supra facta est, nec non de iure quaesito non tollendo aliisque Nostris et Cancellariae Nostrae Apostolicae regulis, aliisque quibusque Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, etiam speciali et individua mentione ac derogatione dignis. Quibus omnibus et singulis illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes illis in suo robore alias permanuris ad praemissorum effectum dumtaxat latissime plenissime ac specialiter et expresse derogamus, ceterisque etiam expressa specifica et individua mentione ac derogatione dignis contrariis quibuscumque.

Volumus autem ut earumdem praesentium Litterarum transumptis sive exemplis etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio et extra adhibetur, quae ipsis praesentibus adhiberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrarum ordinationis abrogationis revocationis statuti decreti ac voluntatis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit indignationem Omnipotentis Dei ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Romae apud S. Petrum Anno Incarnationis Dominicae Millesimo Octingentesimo Septuagesimotertio Kalendis Iuniis. Pontificatus Nostri Anno Vigesimo septimo.

A. CARD. VANNICELLI PRO-DATARIUS

F. CARD. ASQUINIUS

VISA DE CURIA
J. DE AQUILA E VICECOMITIBUS

Loco ♫ Plumbi

I. CUENONIUS

Reg. in Secretaria Brevium.

EPISTOLA

DILECTIS FILIIS NOBILI VIRO VICECOMITI DE MOROGVES PRAESIDI
TOTIQVE CONSILIO SOCIETATIS CATHOLICAE AVRELIANENSIS.

AVRELIAM

PIVS PP. IX.

DILECTE FILI NOBILIS VIR,
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Gaudemus, Dilecti Filii, coivisse et vos in societatem pugnaturos cum impietate moliente cuiusvis ordinis subversionem; et laeti videmus fausta suscipiendo certaminis auspicia vos quaerere in ope ac benedictione huius Sanctae Sedis, cui sola promissa fuit perpetua de potestatibus tenebrarum victoria. Verum etsi lucta vobis ineunda sit reapse cum impietate, tamen levius fortasse discrimen ab ea vobis imminet, quam ab amico foedere hominum ancipiti illa doctrina imbitorum, quae dum ab extremis errorum consectariis abhorret, prima eorum semina mordicus retinet ac fovet, quaeque dum veritatem nec totam amplecti vult, nec totam audet reiicere,

sic ea quae Ecclesia tradit ac docet interpretari nititur, ut non plane discrepent a propria sententia. Non desunt enim et hodie qui mero voluntatis nisu veritatibus recenter definitis adhaeserint, vitaturi scilicet schismatis notam ipsamque suam decepturi conscientiam; at minime deposuerint altitudinem extollentem se aduersus scientiam Dei, nec in captivitatem redegerint intellectum in obsequium Christi. Si latenter huiusmodi opiniones menti vestrae subreperent eiusque potirentur, speranda certe vobis non esset illa firmitas et virtus, quae a perfecta dumtaxat adhaesione spiritui et doctrinis huius Petri Cathedrae in vos derivari potest; atque idcirco propositum praelium non solum utiliter gerere nequiritis, sed graviora fortasse detrimenta induceretis in causam, quam tuendam suscepistis. Cavete itaque a latente hoc hoste, perniciosaque eius suppetias reiicie; ac immobili Petrae a Christo constitutae insistentes, obsequentesque illustris Pastoris vestri nutui alacriter incurrite in divinae atque humanae auctoritatis osores. Deus vobis vires ac victoriam concedet; quam toto corde vestris curis ominamur, dum superni favoris auspicem et paternae nostrae benevolentiae testem Apostolicam Benedictionem vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die 9 Iunii 1873.
Pontificatus Nostri Anno Vicesimoseptimo.

gibus iisdem poscentibus, Sancta haec Sedes exemit ab Ordinariorum iurisdictione, eam committeret Supremis singulorum Ordinum Magistris, qui propterea ex utriusque potestatis concessione ecclesiasticam simul et civilem iurisdictionem ibi exercerent.

Serius autem, utilitate publica id postulante, Sancta eadem Sedes temporariam in Castellae Legionisque Reges transiit administrationem Supremi Magisterii eorum Ordinum, donec Hadrianus VI, instantे Carolo V Imperatore, quod ad tempus datum fuerat, perpetuo nece iuxit solio Castellae et Legionis per Bullam « *Dum intra Nostrae mentis arcana* » diei 5 maii 1521, unde factum est, ut ad extrema usque tempora Reges Hispaniarum ecclesiasticam in ea territoria administrationem exeruerint per peculiare tribunal ex equitibus conflatum singulorum Ordinum et ab Ordinibus Militibus nuncupatum.

Anno tamen 1851 dum actum est, ut diximus, de religiosis rebus componendis, considerata conditione iurisdictionis ecclesiasticae in territoriis hic illic per totum Hispaniarum Regnum ad praedictos Ordines spectantibus, expedire visum fuit, ut, cum perducenda foret ad actum proposita diocesiscum nova circumscripsiō, eadem territoria proximis dioecesisibus aggregarentur. Verum ne per hoc membraria delectetur: « *Instituti tantopere de Ecclesia et re publica meriti* » nationique servaretur nobilis huiusce suae gloriae monumentum, placuit, ut « *de-* » finitus quidam assignaretur locorum numerus in-

» *tra certum radium seu circulum consistentium
que formen coto redondo, ubi Magnus praedicta-
rum Militiarum Magister ecclesiasticam iurisdictio-
nem exercere perget ad omnimodam eorum nor-
mam, quae in Pontificiis constitutionibus pree-
scribuntur.* »

Dum autem opportunitas rei perficiendae ex-
pectabatur Hispaniarum Gubernium, pro suo lubitu,
suppressit praedictos quatuor Ordines, et necessario
propterea cum ipsis peculiare illud tribunal, quod
in eorum territoriis administrationem ecclesiasticam
exercebat; atque ita dum e medio plane sustulit
memoriam alterius e praeclarissimis Hispaniarum
institutionibus, tot territoria omni prorsus eccl-
esiastico regimine privavit, Nosque coegerit ad consu-
lendum illico tot fidelibus eo destitutis. Cum autem
per huiusmodi Militarium Ordinum suppressionem
quaelibet novi territorii iisdem Ordinibus addicen-
di constitutio interim exclusa fuerit; non aliud No-
bis de animarum salute sollicitis relictum est, nisi
ut, iuxta pacta conventa, peculiari qualibet eccl-
esiastica iurisdictione suppressa, territoria praedicta
iungamus proximis dioecesibus, ipsaque earumdem
Episcoporum iurisdictioni subiiciamus.

Itaque cum mali gravitas huiusmodi remedium
differri non sinat, Nos, exquisito antea VV. FF. NN.
S. R. E. Cardinalium et nonnullorum etiam Dilec-
torum Filiorum Romanae Curiae Antistitum con-
silio, motu proprio, certa scientia, deque Aposto-
licae Nostrae potestatis plenitudine Conventionem
exequuturi, hisce Litteris decernimus suppressionem
et abolitionem ecclesiasticae iurisdictionis territo-

riorum ad praedictos Ordines Militares spectantium una cum omnibus indultis, privilegiis et facultatibus, etiam in Apostolicis Litteris contentis et speciali mentione designandis, eaque de facto e medio tollimus, extinguimus, cassamus ac delemus, et suppressa penitus et abolita ab omnibus habenda esse mandamus.

Eadem vero Apostolica auctoritate omnia et singula praedictorum Militarium Ordinum territoria et loca ad eadem quoquo modo spectantia iuxta articulum 9. commemoratae Conventionis proximis dioecesibus iungimus, aggregamus et incorporamus: videlicet territoria aut loca ad ipsa spectantia quae alicuius dioecesis limitibus undique includuntur eidem dioecesi aggregamus et incorporamus. Quae vero uni vel pluribus dioecesibus finitima sunt, priore in casu proximae dioecesi aggregamus, et incorporamus, sive de territoriis agatur, sive de seiunctis locis ad illa spectantibus: altero in casu illi dioecesi aggregamus et incorporamus, cuius ecclesiam cathedralem propiorem habent. Singulas propterea civitates, oppida, pagos, qui in praedictis territoriis existunt, eorumque incolas et quasvis ecclesias, sive collegiatas, sive parochiales et succursales, oratoria, pia quaelibet et cuiusvis nominis Instituta, beneficia ecclesiastica, aut capellanias, si quae sint, nec non monasteria sacrarum virginum ordinariae, sive a iure vel ab Apostolica Sede specialiter delegatae iurisdictionis, regimini et administrationi committimus et subiicimus Episcoporum pro tempore sedentium in iis dioecesibus, quibus eadem territoria, aut loca seiuncta

ad illa spectantia vigore praesentium Litterarum Apostolicarum aggregantur et incorporantur: ita ut iidem sacrorum Antistites in iisdem territoriis omnes et singulas facultates tam ordinarias quam extraordinarias atque etiam, ut supra, delegatas exercere valeant, quemadmodum eas exercent in propriis dioecesibus.

Ne autem huius aggregationis occasione ullum disperdatur aut pereat monumentum ad ecclesiasticum regimen necessarium et opportunum, volumus et mandamus, ut singula instrumenta, sive testamenta ad pias causas, sive demum quaecumque scripta respicientia personas, res, iura, rationesque ecclesiasticas in incorporatis territoriis existentia, sedulo exquisita et collecta ad Cancellarium transferatur singulorum Antistitum, quibus eadem territoria subiecta sunt, servanda ad perpetuam memoriam et posterorum utilitatem.

Ceterum diserte declaramus, aggregationem et incorporationem territoriorum quatuor Ordinum militarium proximis dioecesibus hisce Nostris Litteris decretam minime obfuturam sive novae dioecesium circumscriptioni, sive etiam peculiaris territorii constitutioni in Conventione propositis, si utrumque vel alterutrum ex adiunctorum mutatione quandocumque fuerit ad rem adducendum. Ad ista vero in casu perficienda, sicuti et ad constituendum, iuxta eadem pacta conventa, Titularem Episcopum in partibus infidelium, cui illius territorii ecclesiastica iurisdictio committatur, iura omnia sua huic Sanctae Sedi expresse reservamus.

Porro ut cuncta a Nobis, ut supra, disposita rite, feliciter, ac celeriter ad optatum exitum perducantur **Dilectum Filium nostrum Ioannem Ignatium S. R. E. Presbyterum Cardinalem Moreno Archiepiscopum Vallisoletanum**, de cuius prudentia, doctrina, atque integritate plurimam in Domino fiduciam habemus, praesentium Nostrarum Litterarum executorum nominamus, constituimus et depulamus: eique omnes et singulas ad huiusmodi effectum necessarias et oportunas concedimus facultates, ut omnia superius ordinata, quo citius fieri possit, peragere, atque statuere delegata sibi Apostolica auctoritate libere ac licite possit et valeat; eidemque facultatem pariter tribamus, ut ad plenam rerum omnium in locis praesertim ab eius residentia remotis executionem unam, vel plures personas in dignitate ecclesiastica constitutas subdelegare, et tam ipse, quam personae ab eo sic subdelegandae super quacumque oppositione in actu executionis huiusmodi quomodolibet forsitan occitura agnoscere, ac definitive pronunciare libere item ac licite possint ac valeant. Volumus insuper, ut praesentium Litterarum Executor omnium et singulorum actorum in ipsarum Litterarum executione confidendorum exempla in authentica forma exarata ad S. Congregationem rebus Consistorialibus praepositalam in eiusdem Congregationis archiviis asservanda intra quatuor menses ab haruna Litterarum receptione, si fieri possit, transmittere teneatur.

Haec volamus, statuimus, praecipimus, atque mandamus, decernentes, has praesentes Litteras, et

omnia in eis contenta, ac decreta quaecumque nullo unquam tempore de obreptionis, subreptionis, aut nullitatis vitio, ex quacumque causa, etiam privilegiatissima, vel ex consuetudine, licet immemorabili, vel ex quovis alio capite, etiam in corpore iuris clauso, a nemine cuiuslibet conditionis et dignitatis, etiam Regiae et Imperialis notari, impugnari, aut alias infringi, suspendi, limitari, vel in controversiam vocari posse, sed semper firmas, validas et efficaces existere et fore, non obstantibus Apostolicis, generalibus, vel specialibus constitutis et ordinationibus, ac Nostris et Cancellariae Apostolicae regulis, praesertim *de iure quaesito non tollendo*, caeterisque etiam speciali mentione dignis contrariis quibuscumque. Quibus omnibus et singularis illorum tenores pro expressis et ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris ad praemissorum effectum dumtaxat specialiter et expresse derogamus. Volumus insuper, ut praesentium Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis eadem prorsus fides ubique adhibetur, quae eisdem praesentibus adhiberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrarum extinctionis, abolitionis, rescissionis, cassationis, deletionis, reyocationis, abrogationis, mandati, interdictionis, declarationis et voluntatis infringere, vel ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit indignationem

Omnipotentis Dei , ac Beatorum Petri e Pauli Apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo octingentesimo septuagesimo tertio pridie Idus Iulii Pontificatus Nostri anno vicesimo octavo.

F. CARD. ASQUINIUS.

C. GORI SUBDATARIUS

VISA DE CURIA
J. DE AQUILA E VICECOMITIBUS

Loco ✠ Plumbi

I. CUGNONIUS.

Reg. in Secretaria Brevium.

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS ABOLENTVR PRIVILEGIATAE OMNES IURISDICTIONES
ECCLESIASTICAE IN HISPANIIS; IISQVE HACTENVS SUBIE-
CTA TERRITORIA, LOCA, MONASTERIA PROXIMIS DIOECE-
SIBVS IVNGVNTVR.

PIVS EPISCOPVS

SERVVS SERVORVM DEI

AD PERPETVAM REI MEMORIAM.

Quae diversa civilis societatis indoles diversaeque leges concedenda suaserant privilegia in fidelium utilitatem et Ecclesiae decus; ea fecit mutata serius temporum et morum ratio non solum inopportuna sed plerumque noxia. Hinc obiecta per haec libero et expedito iurisdictionis ecclesiasticae exercitio impedimenta, crebrae inter Ordinariam iurisdictionem et exemptam offensiones aliaque huiusmodi incommoda, et manans ex hisce perturbatio disciplinae scandalumque et neglectio fidelium, necessariam prorsus ostenderant componendis in Hispania religiosis rebus abolitionem cuiusvis privilegiae iurisdictionis: opportunam autem decretae rei

perficiendae occasionem suppeditatam esse putatum fuit novam, quae proponebatur, dioecesum circumscriptionem. Verum inopinata suppressio quatuor Militarium Ordinum Sancti Iacobi, Alcantarae, Calatravae, et Montesiae ab Hispanico Gubernio nuper peracta Nos compulit ad consulendum illico catholicis territoriorum ad eos Ordines spectantium incolis per huiusmodi suppressionem omni ecclesiastica administratione privatis; idque fecimus per Apostolicas Litteras « Quo gravius » hac ipsa die datas, (1) quibus quae conventa fuerant cum Hispaniarum Gubernio die 5 septembris anni 1851 exequutioni mandavimus. Illa tamen Conventione constitui praeterea placuit, eidem omnium privilegiatarum iurisdictionum incommodo per idem remedium et eodem tempore occurrendum esse: visum enim fuit absonum alicubi supprimere, alibi sovere quod aequa inopportunum ubique et periculosum evaserat. Cautum idecirco fuit disertis verbis (art. 11). « Omnes etiam iurisdictiones privilegiatae, cuiuscumque speciei sint et quomodo cumque nuclei penitus cessabunt, ea non exelusa, quae ad Sancti Ioannis Hierosolymitani Ordinem spectant. Subdita autem nunc iisdem iurisdictionibus territoria propriis, seu finitimis dioecesibus adiungentur in nova harum circumscriptione, prout articulo septimo statutum est, perficienda; salvis tanten, ac in suo robore mansuris quae compentunt.

» 1.º Pro-Cappellano Maiori Catholicæ Majoratis Suæ.

(1) Vid. Lit. Apost. proxime antecedentes.

» 2.º Vicario Generali Castrensi.

» 3.º Quatuor Miltiis Sancti Iacobi, Calatratæ
vae, Alcantarae et Montesiae ad sensum eorum,
» quae nono huius Conventionis articulo praedispõ-
» sita sunt » (*Id est quoad novum territorium iis
» constituentum*).

» 4.º Praelatis Regularibus.

» 5.º Nuntio Apostolico pro tempore circa Ec-
clesiam et Xenodochium Italorum in hac ipsa
» urbe (*Matriti*) erectum.

» Vigebunt item speciales facultates, quae Com-
missario Generali Cruciate in rebus officium suum
» respicientibus iuxta delegationis Litteras aliasque
» Apostolicas concessiones respondent. »

Nos itaque spiritui et proposito Conventionis
inherentes, in qua malum quotidie invalescens a
tota Natione simul et eodem tempore amoliendam
vistum est, cum coacti fuerimus omnem a remedio
dilatationem submoveare quoad quatuor Militares Or-
dines, opportunum omnino censemus esse, idem si-
mul adhibere remedium ceteris quoque partibus His-
paniarum eodem incommode laborantibus.

Quocirca, exquisito antea VV. FF. NN. S.
R. E. Cardinalium et nonnullorum etiam Dilectorum
Filiorum Romanae Curiae Antistitum consilio, mo-
tu proprio, certa scientia, deque Apostolicae No-
straee potestatis plenitudine hisce Litteris decerni-
mus et exequutioni mandamus pactam iam et con-
ventam suppressionem et abolitionem universarum
iurisdictionum privilegiatarum, cuiuscumque speciei
sint et quomodocumque appellantur, nisi non exclu-
sig, quæ vel ad Sancti Ioannis Hierosolymitanæ Op-

dinem spectant, vel ad quodcumque cuiuslibet nominis et instituti Monasterium Monialium, licet extraordinariis, et specialissimis privilegiis ab Apostolica Sede donatum, vel ad inferiores Praelatos saeculares huic Sanctae Sedi immediate subiectos, sive ex iis sint, qui cum propria ecclesia clericisque eius et administris, quibus praesunt, exempti sunt ab Episcopi iurisdictione, sive ex iis qui exemptam exercent iurisdictionem in Clerum et populum civitatis aut loci alicuius dioecesis ambitu conclusi, sive demum ex iis, qui in proprio et seiuncto territorio Ordinaria iurisdictione potiuntur et *Praelati Nullius* proprie nuncupantur, cum omnibus indultis, privilegiis et facultatibus, etiam in Apostolicis Litteris contentis et speciali mentione designandis; eaque de facto e medio tollimus, extinguimus, cassamus ac delemus, et suppressa penitus et abolita ab omnibus habenda esse decernimus: excepta et in suo robore manente dumtaxat privilegiata eorum iurisdictione, qui nominatim designati fuerunt in 11.º Conventionis articulo mox relato.

Quapropter eadem Nostra Apostolica auctoritate omnia et singula praedicta privilegiata territoria, iuxta articulum 11 commemoratae Conventionis, aut loca ad ipsa spectantia quae alicuius dioecesis limitibus undique includuntur eidem dioecesi aggregamus et incorporamus. Quae vero uni vel pluribus dioecesibus finitima sunt, priore in casu proximae dioecesi aggregamus et incorporamus, sive de territoriis agatur, sive de seiunctis locis ad illa spectantibus; altero in casu illi dioecesi aggrega-

mus et incorporamus, cuius ecclesiam cathedralem propiorem habent. Singulas propterea civitates oppida, pagos qui in praedictis territoriis existunt eorumque incolas et quasvis ecclesias, sive Collegiatas, sive Parochiales aut Succursales, Oratoria, pia quaelibet et cuiusvis nominis Instituta, beneficia ecclesiastica, aut capellanias, si quae sint, nec non monasteria sacrarum Virginum ordinariae sive a iure vel ab Apostolica Sede specialiter delegatae iurisdictioni, regimini et administrationi committimus et subiicimus Episcoporum pro tempore sedentium in iis dioecesibus, quibus eadem territoria aut loca seiuneta ad illa spectantia vigore praesentium Litterarum Apostolicarum aggregantur et incorporantur: ita ut iidem sacrorum Antistites in iisdem territoriis omnes et singulas facultates tam ordinarias, quam extraordinarias atque etiam, uti supra, delegatas exercere valeant, quaemadmodum eas exercent in propriis dioecesibus.

Ne autem huius aggregationis occasione ullum disperdatur aut pereat monumentum ad ecclesiasticum regimen necessarium aut opportunum, volumus et mandamus, ut singula instrumenta, sive libri, sive testamenta ad pias causas, sive demum quaecumque scripta respicientia personas, res, iura, rationesque ecclesiasticas in incorporatis territoriis existentia, sedulo exquisita et collecta ad Cancellariam transferantur singulorum Antistitum, quibus eadem territoria subiecta sunt, servanda ad perpetuam memoriam et posterorum utilitatem.

Ceterum diserte declaramus, quae hisce Nostris Litteris statuta, ac decreta sunt, minime obfutura

novae dioecesium circumscriptioni quandocumque fuerit ad rem adducenda.

Porro ut cuncta a Nobis , ut supra disposita rite, feliciter, ac celeriter ad optatum exitum perducantur Dilectum Filium nostrum Ioannem Ignatium S. R. E. Presbyterum Cardinalem Moreno Archiepiscopum Vallisoletanum , de cuius prudentia doctrina, atque integritate plurimam in Domino fiduciam habemus, praesentium Nostrarum Litterarum executorem nominamus, constituimus et deputamus; eique omnes et singulas ad huiusmodi effectum necessarias, et oportunas concedimus facultates, ut omnia superius ordinata, quo citius fieri possit, peragere, atque statuere delegata sibi Apostolica auctoritate libere, ac licite possit et valeat ; eidemque facultatem pariter tribuimus, ut ad plenam rerum omnium in locis praesertim ab eius residentia remotis executionem unam, vel plures personas in dignitate ecclesiastica constitutas subdelegare, et tam ipse, quam persona vel personae ab eo sic subdelegandae super quacumque oppositione in actu executionis huiusmodi quomodolibet forsitan oritura agnoscere, ac definitive pronuntiare libere item alicet possint ac valeant. Volumus insuper ut praesentium Litterarum Executor omnium et singulorum actorum in ipsarum Litterarum executione consipientium exempla in authentica forma exarata ad S. Congregationem rebus Consistorialibus praeposita in eiusdem Congregationis archivo asservanda intra quatuor menses ab harum Litterarum receptione, si fieri possit, transmittere teneatur.

Haec volumus, statuimus, praeceperimus, atque

mandamus, decernentes, has praesentes Litteras, et omnia eis contenta, ac decreta quaecumque nullo unquam tempore de obreptionis, subreptionis, aut nullitatis vitio, ex quacumque causa, etiam privilegiatissima, vel ex consuetudine, licet immemorabili, vel ex quovis alio capite, etiam in corpore iuris clauso, a nemine cuiuslibet conditionis et dignitatis, etiam Regiae et Imperialis notari, impugnari, aut alias infringi, suspendi, limitari, vel in controversiam vocari posse, sed semper firmas, validas, et efficaces existere et fore, non obstantibus Apostolicis, generalibus, vel specialibus constitutionibus et ordinationibus, ac Nostris et Cancellariae Apostolicae regulis praesertim *de iure quaesito non tollendo*, caeterisque etiam speciali mentione dignis contrariis quibuscumque. Quibus omnibus et singulis illorum tenores pro expressis, et ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum dumtaxat specialiter et expresse derogamus. Volumus insuper, ut praesentium Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis eadem prorsus fides ubique adhibetur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrarum extinctionis, abolitionis, rescissionis, cassationis, deletionis, revocationis, abrogationis, mandati, interdictionis, declarationis et voluntatis infringere, vel ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit indignatio-

nem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Romae apud S. Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo octingentesimo septuagesimo tertio pridie Idus Iulii Pontificatus Nostri anno vicesimo octavo.

F. CARD. ASQVINIUS

C. GORI SUBDATARIUS

VISA DE CURIA
I. DE AQUILA E VICECOMITIBUS

Loco ✕ Plumbi

I. CUGNONIUS

Reg. in Secretaria Brevium.

EPISTOLA

DILECTIS FILIIS
PRAESIDI ET CONSILIO MUNICIPII TABVATI
PROVINCIAE SANCTI PAVLI IN BRASILIA.

PIVS PP. IX.

DILECTI FILII, SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Scite profecto, Dilecti Filii animadvertisit nunquam hactenus Ecclesiam insectationi fuisse obnoxiam, quae simul ferveret in orbis universi partibus, eodemque spiritu informata converteret in eius exitium arma potentiae, publicarum legum, fraudis, sophismatis, calumniae, irrisio[n]is. Id sane demonstrat, unam tantum esse mentem quae omnia regat et moderetur; eamque aliam esse nequire quam perpetui Dei adversarii diaboli. Ipsa revera prima huius telae stamina iamdiu posuit in antris sectatorum suorum, quos vocant *Franc-Maçons*, eaque ibi paulatim explicavit contexuit; uti testantur eorumdem conventiculorum acta typis vulgata, quibus propositum conspicitur quidquid nunc fieri videmus. Re secreto et caute disposita, humani generis hostis alias e satel-

litibus suis adhibuit irretiendis Principibus, alios corrumpendae scientiae vitiandisque iuventutis animis in gymnasiis, alios decipiendo populo per commentitias historiae narrationes, fabulas, ephemeredes, nefarias cantiunculas, ridiculas et impias imagines, alios publicis negotiis impediendis ac subvertendis per officia iis credita; donec, ubique terrarum propagato perturbationis fermento, summa ipsa potestate potiri valuit, et regnorum vires vel avocare ab Ecclesiae tutela, vel etiam in eius exitium convertere. Verum si inferorum opera nunquam diuturniore et callidiore studio structa fuit aut formidolosiore prodita apparatu; nunquam etiam splendidius confirmatum fuit divinum oraculum: *portae inferi non praevalebunt.* Et sane Christi Vicarii vox nunquam altius et efficacius universae familiae catholicae intonuit, quam postquam civili ditione sua spoliatus fuit, et in hostium suorum potestate constitutus, ne liberam exerere valeret sacri regiminis actionem. Episcopi, postquam sacra iura a laica potestate usurpata viderunt, spretasque Ecclesiae leges ab iis qui ei subesse debent, arctius inter se coiverunt, firmius restiterunt iniqua imperantibus, proculcatamque auctoritatem verbo, scripto, factis egregie vindicarunt. Populi potentium placitis, minis, violentia, poenis oppressi erexerunt animos, propriam religiosam libertatem propugnarunt, fidem suam diserte professi fuerunt, omniaque ipsi se posthabere demonstrarunt. Atque ita dum omnes adhibebantur artes ad seiungendos populos a Pastoribus et istos ab hac Petri cathedra delendamque sic Ecclesiam; factum est, ut unitas eius et vigor multo splendi-

dius se prodiderit quam per praeterita saecula. Imo contigit etiam, ut non pauci ex heterodoxis illecti nobilitate spectaculi et iniustam indignati vim legum, quas sibi quoque futuras esse infensas perspiciebant, iura catholicorum et huiusce Sanctae Sedis defendere coeperint, ac in sanctissimae religionis nostraræ doctrinam animos inclinaverint. Gratulamur ideo vobis, Dilecti Filii, qui perplexis istis in rerum adiunctis constantiam aliorum catholicorum aemulamini, nec sine peculiari laude, cum regiones incolatis infestae *Massonicae* arboris ramis miserandum in modum occupatas. Perstate in proposito vestro, tenete indubiam Ecclesiae victoriam fuisse promissam, adeoque venenatam arborem ei nocentem esse succidendam. Accipite igitur armaturam fidei, distringite gladium spiritus, quod est verbum Dei, cavete ab insidiis diaboli, ac viriliter pugnate contra spiritualia nequitiae: simul autem vigilate in omni instantia et obsecratione pro omnibus sanctis per orationem omni tempore in spiritu. Nos omnia auxilia coelestia vobis adprecamur, supernorumque munerum auspicem et paternae nostrae benevolentiae pignus Apostolicam Benedictionem vobis, Dilecti Filii peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die 14 Iulii 1873.
Pontificatus Nostri Anno Vicesimoctavo.

PIVS PP. IX.

EPISTOLA

DILECTIS FILIS PRAESIDI TOTIQE CONSILIO CENTRALI SOCIE-
TATIS INITAE PRO TVTELA REI CATHOLICAE (MASSILIAM).

PIVS PP. IX.

DILECTI FILII SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Si gaudemus, Dilecti Filii, augeri quotidie magis inter ipsas difficultates incrementa frugum iustitiae vestrae in iis omnibus, quae ad tuenda promoven- daque sanctissimae religionis nostrae negotia suscep- pistis; gratulamur praesertim vobis de studio a so- cietate vestra converso ad id opus, quod p[re]ceteris necessarium et accommodatum videtur revocandis ad Deum animis, pietati rursum excitandae, novisque calamitatibus avertendis a populo. Cum enim nefariorū hominū conventicula optatas sibi compa- ratura vires ad omnem ordinem subvertendum in- sidientur in primis vulgo eiusque filiis; nihil sane vel opportunius vel utilius esse potest istorum et religiosae civilisque societatis saluti recta piaque puerorum plebis institutione. Periucunde idcirco di-

dicimus, vos auxiliis, gratia, opera suffragari commendatissimo Dilecti Filii Canonicus Timon-David operi, quod septem et viginti iam ab hinc annis institutum singenda ad religionem et artes operario-rum proli, tot millia Massiliae praebuit proborum et industrium opificum, quorum deinde plurimi matrimonio iuncti prolem se dignam patriae genuerunt. Miramur equidem, piissimum Sacerdotem per-paucis adiutum sociis hactenus tanto operi sufficere potuisse, quod plurimis implicatum curis et indefessa sedulitate urgendum vix a multis provehi potuisse vi-deretur. Cum tamen ipse nec perpetuo victurus sit, nec eodem semper usurus valetudinis vigore, spe-randum est omnino ut tirones paret sibi sociisque sufficiendos; et quos viderit e suis alumnis ad al-tiora vocatos necessariis excolat disciplinis, et ad clericalia institutique sui munia obeunda exerceat. Considimus autem, Venerabilem Episcopum vestrum omni favore et ope prosequuturum fore tam neces-sarium coeptum; quo neglecto, utilissimum opus cum auctore suo foret interitum. Nos certe Deum rogamus, ut opus idem magis magisque provehat et amplificeet in solidam patriae vestrae utilitatem. In-terim vero favoris eius auspicem et paternae no-strae benevolentiae pignus Vobis, Dilecti Filii, spe-ctabili sacerdoti, eiusque sodalibus ac omnibus, qui operi ipsius suffragantur, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die 17 Iulii 1873.
Pontificatus Nostri Anno Vicesimoctavo.

ALLOCVTIO

HABITA DIE XXV. IULII MDCCCLXXIII.

AD S. R. E. CARDINALES

IN AEDIBVS VATICANIS.

VENERABILES FRATRES

!

Quod praenunciavimus, Venerabiles Fratres, dum Vos alloquebamur, exeunte praeterito anno, scilicet Nobis iterum fortasse dicendum esse de vexationibus Ecclesiae quotidie invalescentibus ; id, consummato in praesentiarum iniquitatis opere tunc designato, munus Nostrum postulat a Nobis, quorum auribus insonare videtur *vox illa dicentis: Clama.*

Vix ac didicimus proponendam esse Legislativo Coetui legem , quae in hac etiam alma Urbe , sicuti in reliqua Italia, suppressura foret Religiosas Familias et obiectura publicae licitationi ecclesiastica bona , Nos, impium execrantes facinus, quodcumque nefariae huiusc legi schema proscripsimus, cassam declaravimus quamlibet direptorum bonorum acquisitionem , censurasque commemoravimus ipso facto incurendas ab auctoribus et fautoribus huiusmodi legum. Verum hodie lex ista , licet non ab Ecclesia tantum confixa , veluti divino suoque iuri repugnans , sed ab ipsa legali scientia publice reprobata, utpote adversa naturali et humano cuivis

iuri , adeoque irrita suapte natura et nulla ; recepta tamen fuit communi suffragio cum Legislativi Coetus, tum Senatus, ac demum Regia auctoritate sancita.

Abstinendum censemus , Venerabiles Fratres , ab iis iterandis, quae toties ad deterrendos ab ausu scelesto publicarum rerum moderatores fuse iam exposuimus de legis impietate, malitia, fine, gravissimis detrimentis ; sed omnino compellimur ab officio vindicandi Ecclesiae iura, a studio praemonendi incautos , ab ipsa caritate erga sontes , elata voce nunciare iis omnibus, qui praedictam iniquissimam legem proponere, probare, sancire non extimuerunt, nec non mandantibus , fautoribus , consultoribus , adhaerentibus , executoribus , bonorumque ecclesiasticorum emporibus, non solum irritum esse, casum et nullum quidquid hac in re egerint aut sint facturi, sed universos maiori excommunicatione aliisque censuris et poenis ecclesiasticis iuxta sacros Canones , Apostolicas Constitutiones et Generalium Conciliorum, Tridentini praesertim, decreta inflictis obstringi, severissimam incurrere divinam ultionem et in aperto versari damnationis aeternae periculo.

Interea , Venerabiles Fratres , dum necessaria supremo ministerio Nostro auxilia magis in dies subducuntur , dum iniuriae iniuriis quotidie cumulantur in res et personas sacras, dum nostrates et exteri insectatores Ecclesiae studia conferre et vires coniungere videntur ad comprimentum quodlibet omnino ecclesiasticae iurisdictionis exercitium et nominatim fortasse ad praevetendam liberam illius electionem, qui in hac Petri cathedra Christi Vica-

rius sedere debeat; quid Nobis reliquum est, nisi ut impensius confugiamus ad Eum, qui dives est in misericordia ac servos suos non deserit in tempore tribulationis?

Et sane iam haud obscure virtus ostenditur Providentiae divinae in perfecta cum hac Sancta Sede coniunctione Episcoporum omnium, in nobilissima eorum firmitate adversus iniquas leges et usurpationem sacrorum iurium, in impensisimo studio totius catholicae familiae erga hoc unitatis centrum, in vivificante illo spiritu, quo fides et caritas in christiano populo roboratae et auctae passim erumpunt in opera laetissimis digna temporibus Ecclesiae.

Nitamur igitur optata maturare clementiae tempora: omnes simul, quâ late patet orbis, piam vim Deo nostro inferre conemur. Universi sacrorum Antistites ad id excitent parochos, universi parochi propriam plebem; omnesque ad aras provoluti ac cernui clamemus: *veni Domine, veni, noli tardare, parce populo tuo, relaxa facinora plebi tuae, vide desolationem nostram; non in iustificationibus nostris prostrerimus preces ante faciem tuam, sed in miserationibus tuis multis: excita potentiam tuam et veni, ostende faciem tuam et salvi erimus.*

Licet autem indignitatis nostrae conscií simus, non vereamur accedere siderente ad thronum gratiae: hanc quaeramus per caelestes omnes, hanc nominatim per sanctos Apostolos, hanc per purissimum Deiparae Sponsum, hanc per Immaculatam praesertim Virginem quaeramus, cuius preces apud Filium imperii cuiusdam rationem habent. Sed antea mun-

dare studiose conemur conscientiam nostram ab operibus mortuis ; quia *oculi Domini super iustos, et aures eius in preces eorum.* Quod ut accuratius etiam et plenius perficiatur, fidelibus omnibus, qui rite confessi et sacra communione refecti piam precibus huiusmodi pro Ecclesiae necessitatibus operam dederint, Indulgentiam plenariam semel lucrandam, et in fidelium quoque defunctorum suffragium convertendam pro eo die , quem in singulis dioecesis Ordinarius designaverit, Apostolica auctoritate Nostra concedimus.

Itaque, Venerabiles Fratres, quamquam innumerae et sane gravissimae ingruant persecutionum et tribulationum tempestates, non propterea concidamus animo , in eo confisi , qui sperantes in se confundi non patitur ; Dei enim promissio est, quae praeterire non potest : *Quoniam in me speravit , liberabo eum.*

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI
 ANSELMO EPISCOPO CORISOPITENSI
 CORISOPITVM (QVIMPER)

PIVS PP. IX.

VENERABILIS FRATER,
 SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Sicuti, Venerabilis Frater, laeti conspicimus ubique coalescere catholicas consociationes, quae et vigoris fidei indicia sunt, et aptissima eidem fovendae propugnandaeque instrumenta; sic periucunde exceptimus litteras sodalium qui in ista tua Episcopali urbe primum habuerunt, te moderante, suae societatis conventum. Auspicatum autem duximus huiusmodi exordium, cum viderimus, catholicos coetus ab iis fuisse inchoatos per significationem plenae demissaeque observantiae erga Sanctam hanc Sedem et infallibile magisterium eius: nam si ipsi revera a doctrina et documentis eius nullo modo deflectant firmiterque ipsius soliditate nitantur, divina ducti et sustentati virtute eiusdem efficacem profecto et utilissimam operam impendent religiosae rei. Ab hoc certe obsequio ipsi non abducentur a scriptis et opera

insectatorum Ecclesiae et huius Petri Cathedrae , quos imo oppugnare aggrediuntur ; sed lubricam errandi viam parare iis possent opiniones , quas dicunt liberales, a multis receptae catholicis, probis ceteroquin ac piis, quorum idecirco religio et auctoritas animos ad se facilime trahere potest et in perniciossimas inclinare sententias. Moneto itaque, Venerabilis Frater , catholicae societatis sodales, Nos, dum saepe liberalium opinionum sectatores redarguimus, non de Ecclesiae osoribus egisse, quos supervacaneum fuisse indicare ; sed de modo designatis, qui latens liberalium principiorum virus cum lacte haustum retinentes ac defendantes, utpote potente non foedatum malitia, et religiosis rebus, uti censem, innoxium , illud facile mentibus ingerunt , atque ita semina propagant earum perturbationum, quibus iamdiu quatitur orbis. Insidias hasce si vitare curent sodales, et praecipuas vires suas in insidiosum hunc hostem convertere nitantur, optime certe merebunt de religione et patria. Id vero omnino assequuntur, si, uti decreverunt, non alio se doctrinae vento impelli sinant, quam ab eo qui spirat ab hac Cathedra veritatis. Nos faustum eorum proposito successum ominamur ; atque interim superni favoris auspicem, et praecipuae Nostrae benevolentiae pignus Apostolicam Benedictionem tibi, Venerabilis Frater , totique catholicae Societati et universae Dioecesi tuae peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die 28 Iulii 1873.
Pontificatus Nostri Anno Vicesimoctavo.

LITTERAE APOSTOLICAE

PIVS PP. IX.

AD FVTVRAM REI MEMORIAM.

Universis Christifidelibus praesentes Litteras inspecturis salutem et Apostolicam Benedictionem. Dives in misericordia Deus calamitosissimis hisce temporibus effecit, ut dum impiorum hominum nequitia angustiis et amaritudine cor Nostrum saturatum est, plurimi e contra exurerent ex universo catholico orbe fideles, qui moerori et afflictioni Nostrae tot amoris signis et praesertim multiplicibus Christianae pietatis operibus levamen afferre contendunt. Porro inter cetera accensendae sunt crebrae illae et frequentissimae peregrinationes ad insigniores Ecclesias seu Sanctuaria eo consilio susceptae, ut fusis precibus a Deo, totius consolations fonte, Beatissimae Virginis Mariae Immaculatae Caelitumque meritis et suffragiis, exoptatam Ecclesiae pacem et triumphum atque Sanctae Apostolicae Sedis libertatem impetrent. Verum enim vero cum

nonnullae sacrae peregrinationes, quae ad celebriora Italiae Sanctuaria erant suscipienda, postremis etiam hisce diebus, bonorum omnium luctu interdictae fuerint, nonnulli fideles e civitate Nostra Bononiensi in eam mentem venerunt, ut catholicos universos ad spiritualem peregrinationem proximo mense Septembri peragendam invitarent, quam in tres decades dividendam proposuerunt; in prima decade opportunis et piis ad hunc finem perfusis precibus Christifideles ad Terrae Sanctae loca a Christo Domino Redemptore Nostro sanctificata spiritualiter et devote peregrinari cogitarent, in altera decade ad praecipua Italiae Sanctuaria, in tertia denique ad praecipua Sanctuaria externarum nationum. Cum vero suprascripti fideles a Nobis enixe postulaverint, ut nonnullas pro pio hoc exercitio Indulgentias benignitate Nostra Apostolica tribuere dignaremur; Nos sanctum et industrium eorum consilium summopere commendantes exhibitis postulationibus, ut infra, obsecundare libenti animo statuimus. Quamobrem de Omnipotentis Dei misericordia, ac BB. Petri et Pauli Apostolorum eius auctoritate confisi, omnibus et singulis utriusque sexus Christifidelibus, qui corde saltem contriti quolibet die proximi mensis Septembris praedictum pium exercitium ad spiritualem peregrinationem, ut supra, explendam peregerint, tercentum dies de iniunctis eis, seu alias quomodolibet debitiss poenitentiis in forma Ecclesiae consueta relaxamus. Praeterea omnibus et singulis utriusque sexus Christifidelibus, qui integra decade pium idem exercitium ad memoratam spiritualem peregrinationem peragendam

absolverint, et uno eiusdem decadis die pro lubitu eligendo vere poenitentes, et confessi, ac Sacra Communione refecti quamlibet Ecclesiam seu Oratorium publicum devote visitaverint, ibique pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, peccatorum conversione, ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, qua ex hisce tribus decadibus id egerint, Plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus. Quas omnes, et singulas Indulgentias, peccatorum remissiones, ac poenitentiarum relaxations etiam animabus Christifidelium, quae Deo in charitate coniunctae ab hac luce migraverint, per modum suffragii applicari posse indulgemus. Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de non concedendis Indulgentiis ad instar, aliisque Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis certisq[ue] contrariis quibuscumque. Praesentibus hoc anno tantum valit[ur]. Volumus autem ut praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constituta[m] munitis eadem prorsus fides adhibetur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae vel ostensae. Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die XIX Augusti MDCCCLXXIII Pontificatus Nostri Anno XXVIII.

F. CARD. ASQVINIVS.

Loco Annuli Piscatoris.

CONSTITVTIO

SVPER VICARIIS CAPITVLARIBVS NEC NON ELECTIS
ET NOMINATIS AD SEDES EPISCOPALES VACANTES.

PIVS EPISCOPVS

S E R V V S S E R V O R V M D E I

AD PERPETVAM REI MEMORIAM.

Romanus Pontifex, pro munere sibi divinitus collato regendi ac gubernandi universam Christi Ecclesiam, non solum SS. Canonum observantiam urgere, sed etiam illorum certum et authenticum sensum declarare satagit, si quando quidpiam dubitationis in aliquo occurrat, ne diversis interpretationibus materia praebeatur, atque inde Ecclesiasticae disciplinae unitas rumpatur, cum magno Ecclesiastici regiminis detimento.

Sane iuxta antiquam Ecclesiae disciplinam, Sede Episcopali vacante, Dioecesis administratio ad Capitulum Cathedralis Ecclesiae devolvitur; quod olim per se ipsum Dioecesim toto tempore, quo Sedes

vacabat, administrare poterat, vel uni, aut pluribus Dioecesim administrandam committere, libera eidem reicta potestate deputatos eligendi, eisque delegatam iurisdictionem, sive quoad usum, sive quoad tempus arctandi, et constringendi.

At vero Concilii Tridentini Patres animadverentes gravissima, quae passim oriebantur, incommoda ex administratione viduatae Ecclesiae coetui personarum diversi fere ingenii concredata, ad ea vitanda sapienter decreverunt : ut *Capitulum, sede vacante, Officiale seu Vicarium, infra octo dies post mortem Episcopi constituere, vel existentem confirmare omnino teneatur, qui saltem in iure canonico sit Doctor, vel Licentiatus, vel alias quantum fieri poterit idoneus.* Si secus factum fuerit ad Metropolitanum deputatio huiusmodi devolvatur, et si Ecclesia ipsa Metropolitana fuerit, aut exempta, *Capitulumque, ut praefertur, negligens fuerit, tunc antiquior Episcopus ex suffraganeis in Metropolitana, et propinquior Episcopus in exempta, Vicarium possit constituere.* (1)

Huiusmodi vero decretum varie interpretati sunt privati canonicarum rerum scriptores. Quidam enim censuerunt posse Capitulum in constituendo Vicario aliquam iurisdictionis partem sibi reservare ; alii putaverunt fas esse Capitulo ad certum tempus Vicarium deputare ; nec defuerunt qui arbitrii sunt, licere Capitulo Vicarium pro arbitrio removere, et alium substituere.

Recensitae Scriptorum sententiae a nonnullis

(1) Sess. 24 Cap. 16 de Reform.

Capitulis libenter exceptae sunt : quo factum est, ut in hac re tam magni momenti disciplinae uniformitas deficeret, et Tridentinum decretum optatum finem plene non attingeret. Quamvis autem Sacrae Urbis Congregationes has sententias, suis responsis in casibus occurrentibus, pluries reprobaverint, ita ut ex earum responsis manifeste appareat, quae fuerit mens Patrum Tridentinorum in edendo decreto superius relato ; attamen cum nondum omnia ubique ad eam mentem exigi videamus, ad submovendam prorsus quamlibet dubitationis causam vel obtentum, iisdem responsis et declarationibus Apostolicae auctoritatis robur adiiciendum censemus. Quocirca Motu proprio, ac certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae Potestatis plenitudine declaramus et decernimus : totam ordinariam Episcopi iurisdictionem, quae vacua Sede Episcopali ad Capitulum venerat, ad Vicarium ab ipso rite constitutum omnino transire ; nec ullam huius iurisdictionis partem posse Capitulum sibi reservare, neque posse ad certum et definitum tempus Vicarium constituere multoque minus removere, sed eum in officio permanere quoisque novus Episcopus Litteras Apostolicas de collato sibi Episcopatu Capitulo, iuxta Bonifacii VIII Praedecessoris Nostri Constitutionem, (1) vel Capitulo deficiente, ei exhibuerit, qui, ad normam SS. Canonum, vel ex speciali S. Sedis dispositione, vacantem Dioecesim administrat, vel eiusdem Administratorem, seu Vicarium deputat.

Quamobrem pro nullis habendaे sunt limita-

(1) Extravag. *Iniunctae de Electione inter comm.*

tiones, seu quoad iurisdictionem, seu quoad tempus adiectae a Capitulo electioni Vicarii Capitularis, qui idcirco, iis non obstantibus, officium semel sibi rite collatum toto tempore, quo Sedis Episcopalis vacua fuerit, totamque ordinariam iurisdictionem Episcopalem libere et valide exercere perget, donec novus Episcopus Apostolicas canonicae suae institutionis Litteras, ut diximus, exhibeat.

Hac autem occasione declaramus etiam, et decernimus ea, quae a Gregorio X Decessore Nostro in Concilio Lugdunensi 2º de electis a Capitulis constituta sunt (1) comprehendere etiam nominatos, et praesentatos a Supremis publicarum rerum Moderatoribus, sive Imperatores sint, sive Reges, sive Duces, vel Praesides, et quomodocumque nuncupentur, qui ex S. Sedis concessione, seu privilegio iure gaudent nominandi, et praesentandi ad Sedes Episcopales in suis respectivis ditionibus vacantes; abolentes idcirco, cassantes, et penitus annullantes usum, seu potius abusum sub quovis titulo, vel praetenso et asserto privilegio, quaesito colore, et quacumque causa, licet speciali et expressa mentione digna, in quibusdam Regnis seu regionibus praesertim longinquis invectum, quo Capitulum Ecclesiae Cathedralis vacantis obsequens invitationi seu mandato, licet verbis deprecatoriis concepto, supremae civilis potestatis concedere, et transferre praesumit, ac de facto concedit et transfert in nominatum et praesentatum ad eamdem Ecclesiam illius curam regimen et administrationem, eamque nominatus et praesen-

(1) Cap. *Avaritiae de Electione* in 6.

tatus sub nomine Provisoris, Vicarii Generalis, aliove nomine gerendam suscipit ante exhibitionem Litterarum Apostolicarum, uti superius dictum est, de more faciendam, remoto proinde Vicario Capitulari, qui ex iuris dispositione toto tempore vacationis Ecclesiae eam administrare, ac regere debet. Confirmandes autem alia etiam Decessorum Nostrorum, et praesertim sa. mem. Pii VII Decreta et dispositiones, declaramus et decernimus, ut si interea Vicarius Capitularis decesserit, aut sponte sua muneri renunciaverit, aut ex alia causa officium ipsum legitime vacaverit, tunc Capitulum, vel Capitulo deficiente, qui potestatem habet deputandi vacantis Ecclesiae Administratorem, seu Vicarium, novum quidem Vicarium, vel Administratorem eligat, nunquam vero electum in Episcopum a Capitulis, aut a laica potestate nominatum seu praesentatum ad dictam Ecclesiam vacantem, cuius electionem ac deputationem, si eam Capitulum, vel alius, uti supra, peragere praesumpserit cassamus, annullamus, et omnino irritam declaramus.

Confidimus autem Dignitates, et Canonicos Cathedralium Ecclesiarum vacantium, ac illos qui, deficientibus Capitulis, Vicarios deputant, aut vacantes Ecclesias legitime administrant, plene exequuturos quae hisce Nostris Litteris declarata et decreta sunt; ubi vero, quod Deus avertat, ea exequi detrectaverint, ac concedere et transferre in nominatum ad eamdem Ecclesiam eius curam, regimen et administrationem sub quovis titulo, nomine, quaesito colore ausi fuerint, praeter nullitatem iam decretam praedictae concessionis et translationis, pree-

fatos Canonicos ac Dignitates excommunicationis maioris, nec non privationis fructuum Ecclesiasticorum beneficiorum quorumcumque, aliorumque reddituum Ecclesiasticorum per eos respective obtentorum similiter eo ipso incurrendis poenis innodamus, et innodatos fore decernimus, et declaramus; ipsarumque poenarum absolutionem seu relaxationem Nobis et Romano Pontifici pro tempore existenti dumtaxat specialiter reservamus.

In easdem poenas pariter reservatas ipso facto incurront nominati, et praesentati ad vacantes Ecclesias, qui earum curam, regimen, et administrationem suscipere audent ex concessione a Dignitatibus et Canonicis aliisque, de quibus supra, in eos peractam, nec non ii, qui in praemissis paruerint, vel auxilium, consilium, aut favorem praestiterint, cuiusque status, conditionis, praeeminentiae, et dignitatis fuerint.

Praeterea nominatos, et praesentatos iure, quod eis per nominationem et presentationem forte quaesitum fuerit, decernimus eo ipso privatos.

Si vero aliqui ex predictis Episcopali charactere sint insigniti in poenam suspensionis ab exercitio Pontificalium, et interdicti ab ingressu Ecclesiae ipso facto, absque ulla declaratione incident, S. Sedi pariter reservatam.

Insuper quaecumque a sic nominatis et praesentatis in administrationem vacantium Ecclesiarum intrusis fiant, mandentur, decernantur et ordinentur cum omnibus et singulis inde quovis modo sequutis, et quomodocumque sequunturis omnino nulla, invalida, inania, irrita, et a non habentibus potestatem damna-

biliter attentata, et de facto praesumpta, nulliusque valoris, momenti, et efficaciae esse, et perpetuo fore tenore praesentium declaramus et decernimus, illaque damnamus et reprobamus.

Haec volumus, statuimus, ac mandamus, dcernentes has Nostras Litteras, et omnia in eis contenta nullo unquam tempore a nemine cuiusque conditionis, et dignitatis etiam Imperialis, et Regiae, sub quovis titulo, quaesito colore, ac praetenso et asserto privilegio, quod si forte sit, cassamus, et annullamus, infringi, impugnari, vel in controversiam revocari posse, sed semper firmas et efficaces existere et fore, suosque plenarios, et integros effectus semper sortiri et obtinere debere. Non obstantibus Apostolicis generalibus vel specialibus Constitutionibus et ordinationibus, ac Nostris et Cancellariae Apostolicae regulis, praesertim *de iure quaesito non tollendo*, caeterisque etiam speciali mentione dignis contrariis quibuscumque.

Volumus autem, ut facta harum Litterarum publicatione et affixione transumptorum ad valvas Basilarum Urbis, omnes ubique Fideles, ad quos spectat, qui quomodocumque noverint eas, prout dictum est, Romae fuisse promulgatas, ad earum exequutionem perinde obstringantur, ac si personaliter singulis notificatae fuissent.

Volumus pariter, ut earumdem praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum habeat

tur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrarum declarationis, decisionis, annullationis, irritationis, statuti, praecepti, mandati et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis vero hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicae Millesimo Octingentesimo Septuagesimo tertio, quinto Kalendas Septembbris, Pontificatus Nostri Anno Vigesimo octavo.

F. CARD. ASQVINIVS

G. GORI SVBDATARIVS

Visa de Curia

I. De Aquila e Vicecomitibus

Loco ✠ Plumbi

I. Cugnonius.

Reg. in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini millesimo octingentesimo septuagesimo tertio die vero V mensis Octobris inductione L Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris et D. N. D. Pii Divina Providentia Papae IX anno XXVIII supradictae Litterae Apostolicae affixaet publicatae fuerunt ad valvas Basilicarum maiorum Urbis per me Vincentium Benaglia Apostolicum Cursorem.

Philippus Ossani Magister Cursorum

LITTERAE APOSTOLICAE

PIVS PP. IX.

AD FVTVRAM REI MEMORIAM.

Quae in rem catholicam apprime esse videantur, ea mature interposita Apostolica Nostra auctoritate decernimus. Relatum est Nobis in Provincia Hibernensi Strictioris Observantiae S. Francisci a tempore persecutionis consuetudinem vigere, ex qua Guardiani titulares Conventuum, qui suppressi fuerant, eliguntur cum iure concurrendi ad electiones Capitulares, perinde ac si Guardiani actuales existant. Huiusmodi praxim Urbanus VIII Praedecessor Noster recolendae memoriae, Apostolicis suis Litteris in forma Brevis die XXVII mensis Decembris anni reparatae salutis MDCXLII datis probavit. At enim cum nunc, mutata temporum conditione, causae cesaverint, quae dictum Praedecessorem Nostrum ad id faciendum adduxerunt, cumque ad disciplinam laudatae Provinciae Hibernensis haud parum conferre visum fuerit, si ius commune quod ad Guardianorum

electionem in ea instauretur, statim Nos ad Congregationem Venerabilium Fratrum Nostrorum S.R.E. Cardinalium propagandae Fidei praepositam integrum negotium detulimus. Itaque omnibus rei momentis sedulo attenteque perpensis, auditoque dilecti filii Ministri Generalis Ordinis S. Francisci voto, de memoratorum Venerabilium Fratrum consilio, Auctoritate Nostra Apostolica, hisce Litteris consuetudinem superius expressam penitus abolemus; atque idecirco Apostolicis Urbani VIII Litteris, quae supra scriptae sunt derogamus; easque nullas atque irritas declaramus, edicimus, atque nullum amplius hac in re vim habere volumus, constituimus decernimus. Non obstante Nostra et Cancellariae Apostolicae Regula de iure quaesito non tollendo, Benedicti XIV Praedec. Nostri fel. recordationis super divisione materiarum, aliquique Apostolicis Constitutionibus et Ordinationibus, certe risque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die III Octobris MDCCCLXXIII. Pontificatus Nostri Anno XXVIII.

F. CARD. ASQVINIUS.

Loco Annuli Piscatoris

LITTERAE APOSTOLICAE

PIVS PP. IX.

AD FVTVRAM REI MEMORIAM.

Ex parte Imperialis Gubernii Russiaci expositum Nobis est, Mohiloviensem Archiepiscopum iugiter Petropoli commoratum esse, manente tamen in sua Sede eiusdem Archiepiscopi Consistorio et Capitulo. Plura inde et gravia ex maxima distantia, quae Archiepiscopum a suo Capitulo et Consistorio separat, oriuntur incommoda, ipsaque dioecesis procuratio detrimentum capit. Ad haec exponitur, Petropoli triginta circiter catholicorum millia numerari, dum Mohiloviae nonnisi bis mille et quingenti adsunt catholici. Relatum praeterea est imperiale Gubernium Ecclesiam Petropoli in catholicorum usum aedificasse, quae splendide ornata, necessaria supellectili instructa et in honorem Deiparae Virginis ad caelum

evectae ab Archiepiscopo rite dedicata septingentas circiter personas potest continere, idemque imperiale Gubernium in eiusdem Ecclesiae et in aedium pro Archiepiscopo eiusque Capitulo et Consistorio extructionem decies centena millia ducena quinquagena millia francorum nummūm constituisse, item ad tuitionem aedificii et ad sustentationem personarum, quae illius curam gerent, triginta sex mille francos nummos assignasse, habitaque carioris exhibitionis Petropoli, censum Capituli annuis vicenis quinis milibus francorum nummūm auxisse. Expositum insuper est, deficiente Mohiloviae Archiepiscopali Seminario, ad haec enim usque tempora istius dioecesis clerici in Minsensi Seminario instituebantur, imperiale Gubernium penes Archiepiscopale Palatum aedes pro Seminario extruendas curare, et interim satis amplam in promptu haberi domum clericis Mohiloviensis dioecesis precario excipiendo. Hinc imperiale Gubernium, auditio Venerabili Fratre Antonio Fijalkowski Mohiloviensium Archiepiscopo, petit ut memoratum Capitulum et Consistorium Mohilovia Petropolim transferatur. Nos ex Apostolici ministerii Nostrri debito illorum fidelium bonum et commodum summopere optantes, peculiaribus rerum adiunctis et causis supradictis maturo examine perpensis, huiusmodi votis annuendum censuimus. Quare omnes et singulos, quibus hae litterae Nostrae favent, a quibusvis excommunicationis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis censuris et poenis quovis modo vel quacumque de causa latis, si quas forte incurrint, huius tantum rei gratia absolventes et absolutos fore censentes, Venerabili Fratri Antonio

Archiepiscopo Mohiloviensi facultatem Apostolica Autoritate Nostra tenore praesentium impertimus, cuius vi praedictum Capitulum et Consistorium transferri Petropolim licite possit, quin tamen neque Cathedra, neqne Archiepiscopalis titulus in novam Ecclesiam Petropoli pro Catholicis, ut supra dictum est, exstructam, et in qua ecclesiasticae caeremoniae sacrique ritus ab Archiepiscopo , eiusque Capitulo celebra-buntur, transferatur : Cathedram enim et Archiepiscopalem titulum Mohiloviensi Ecclesiae servari volumus, ita ut Archiepiscopus Mohiloviensem titulum retinere debeat, et supradictum Capitulum habeatur semper et nominetur Capitulum Metropolitanae Ecclesiae Mohiloviensis. Proinde praecepimus, ut Metropolitanus templi Mohiloviensis cultus ea, quae illius dignitatem decet , ratione servetur , et ad praefati templi splendorem idem Archiepiscopus curabit, ut alter e Suffraganeis suam inibi sedem habeat. Mansio autem , quam ex dicta translatione Archiepiscopus et Capitulum Petropoli habebit, ex Apostolicae dispensationis Nostrae vi est et erit omnino intelligenda , nihilque, et nullatenus ex hac translatione innovari seu immutari quod ad ea, quae Sancta haec Sedes Apostolica de Catholicis Romano Conlegio Petropolis constituit ac decrevit, hisce Litteris nostris declaramus et volumus. Quod vero ad dioecesanum Seminarium Mohiloviense, ex dispensatione ut supra Petropoli instituendum, mandamus ut omnia et singula, quae a Sacrosancta Synodo Tridentina praecipiuntur, accurate diligenterque serventur. Non obstantibus quamvis speciali et individua mentione ac

derogatione dignis in contrarium facientibus quibus-
cumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Pi-
scatoris die XIV Novembris MDCCCLXXIII. Ponti-
ficatus Nostri Anno XXVIII.

F. CARD. ASQVINIVS.

Loco Annuli Piscatoris

EPISTOLA ENCYCLICA

AD OMNES PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS,
EPISCOPOS, ALIOSQVE LOCORVM ORDINARIOS
GRATIAM ET COMMVNIONEM CVM APOSTOLICA SEDE HABENTES.

PIVS PP. IX.

VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Etsi multa luctuosa et acerba pati ex ipsis diuturni Nostri Pontificatus exordiis Nobis contigerit variis de causis, quas in litteris encyclicis crebro ad Vos datis explicavimus; adeo tamen postremis hisce annis crevit aerumnarum moles, ut ea paene obrueremur, nisi Nos divina benignitas sustentaret. Imo vero modo res eo devenit, ut mors ipsa vitae tot fluctibus exagitatae praestare videatur, et elatis in caelum oculis exclamare cogamur interdum: *melius est nos mori, quam videre mala sanctorum* (1). Scilicet ex quo alma haec Urbs Nostra, permittente Deo, armorum vi capta, hominumque regimini subacta fuit contemptorum iuris, religionis hostium, qui-

(1) Machab. 3. 59.

bus humana omnia et divina promiscua sunt, nulla ferme dies transiit, quin aliis atque aliis iniuriis atque vexationibus cordi Nostro iam saucio novum aliquod vulnus infligeretur. Personant adhuc ad aures Nostras questus et gemitus virorum et virginum e religiosis familiis, quae a suis sedibus exturbatae et egentes, hostili more profligantur ac disiiciuntur, quemadmodum in iis locis fieri solet ubicumque ea factio dominatur, quae ad socialem ordinem perversendum intendit ; quippe velut, Athanasio teste, magnus inquiebat Antonius, omnes quidem christianos diabolus odit, sed probos monachos, Christique virgines tolerare nullo modo potest. Illud etiam nuper vidimus, quod nunquam futurum suspicabamur, sublatam et abolitam Universitatem Nostram Gregorianam ideo institutam, ut ad eam (iuxta veteris auctoris effatum de Romana Anglo-saxonum schola scribentis) iuniores clerici e longinquis etiam regionibus in doctrina et fide catholica erudiendi venirent, ne quid in suis ecclesiis sinistrum, aut catholicae unitati contrarium doceret, et sic in fide stabili roborati ad propria remearent. Ita dum per nefarias artes paulatim omnia Nobis subducuntur praesidia et instrumenta, quibus Ecclesiam universam regere ac moderari valeamus, luculenter patet, quantopere a veritate abhorreat quod affirmatum fuit, nihil esse imminutum, urbe Nobis adempta, de libertate Romani Pontificis in exercitio spiritualis ministerii et in iis agendis quae ad catholicum pertinent orbem ; simulque manifestius quotidie evincitur, quam vere ac merito declaratum toties a Nobis et inculcatum fuerit, sacrilegam ditionis Nostrae usur-

pationem eo praesertim spectasse, ut Pontificii Primatus vis et efficacia frangeretur, ipsaque tandem catholica religio, si fieri posset, plane deleretur.

Verum non hoc Nobis potissime constitutum est ut de iis malis ad Vos scriberemus, quibus Urbs haec Nostra et universa simul divexatur Italia: imo angores hosce Nostros moesto fortasse premeremus silentio, si divina daretur clementia, lenire Nos posse dolores acerrimos, quibus tot Venerabiles Fratres sacrorum Antistites eorumque Clerus et populus in aliis regionibus cruciantur.

Vos enimvero non latet, Venerabiles Fratres, quosdam ex Helveticae Foederationis Pagis, non tam ab heterodoxis compulsos, quorum imo nonnulli facinus reprobarunt, quam ab actuosis sectarum asscelis hodie passim rerum potitis, omnem pervertisse ordinem, ipsaque suffodisse constitutionis Ecclesiae Christi fundamenta non modo contra quamlibet iustitiae rationisque normam, sed obstante etiam data publice fide; quum ex solemnibus pactis, suffragio et auctoritate quoque legum Foederationis munitis, sartam tectam catholicis manere oporteret religiosam libertatem. Deploravimus equidem in Allocutione Nostra habita die 23 Decembris anni praeteriti illatam religiosae rei vim ab illorum Pagorum Guberniis « sive decernendo de dogmatibus catholicae ffdei, sive favendo apostatis, sive exercitium intercipiendo episcopalis potestatis. » At vero iustissimae quaerelae Nostrae, exhibitae etiam, mandantibus Nobis, foederali Consilio a Nostro Negotiorum Gestore, neglectae plane fuerunt, nec aequior ratio habita fuit expostulationum a catholicis cuiusvis ordinis, et

ab Helveticō Episcopatu iterum atque iterum editarum; quin imo irrogatae primae iniuriae novis et gravioribus cumulatae sunt.

Nam post violentam electionem Venerabilis Fratris Gasparis Episcopi Hebronensis et Vicarii Apostolici Gebennensis, quae tam decora et gloria patienti, quam foeda et indecora mandantibus atque exequentibus extitit, Gebennense Gubernium diebus 12 Martii et 27 Augusti huius anni duas promulgavit leges plane consentaneas edicto proposito mense Octobri superioris anni, quod in memorata Allocutione fuerat a Nobis improbatum. Nimirum idem Gubernium sibi ius arrogavit resingendi in eo Pago constitutionem Ecclesiae catholicae, eamque exigendi ad democraticam formam, subiiciens Episcopum cum quoad exercitium propriae iurisdictionis et administrationis, tum quoad potestatis suae delegationem auctoritati civili; vetans ne in Pago illo domicilium haberet; desiniens paroeciarum numerum et limites; proponens formam et conditiones electionis parochorum et vicariorum, casusque et modum revocationis eorum aut suspensionis ab officio; tribuens laicis hominibus ius illos nominandi, laicis item credens temporalem cultus administrationem, eosque, inspectorum instar, rei ecclesiasticae generatim praeficiens. Cautum praeterea his legibus, ut sine Gubernii venia, et hac quidem revocabili, parochi et vicarii functiones nullas exercent, nullas dignitates acciperent illis ampliores quam per populi electionem essent adepti, iidemque a potestate civili ad iusurandum adigerentur in ea verba quibus veri nominis apostasia continetur. Ne-

mo non videt huiusmodi leges non solum irritas et nullius roboris esse ex omnimodo potestatis defectu in legislatoribus laicis et ut plurimum heterodoxis; sed etiam in iis quae praecipiunt sic adversari catholicae fidei dogmatibus, et ecclesiasticae disciplinae per oecumenicam Synodum Tridentinam et Pontificias constitutiones sanctitae, ut eas omnino a Nobis improbari damnarique oporteat.

Nos itaque ex officii Nostri debito, auctoritate Nostra Apostolica eas solemniter reprobamus et condemnamus; declarantes simul, illicitum esse ac plane sacrilegum iuramentum ab ipsis indictum; eosque propterea omnes, qui in Gebennensi tractu aut alibi iuxta earumdem legum decreta aut non absimili modo, suffragante populo et confirmante civili potestate electi, audeant obire munia ecclesiastici ministerii, ipso facto incurrere in excommunicationem maiorem peculiariter reservatam huic Sanctae Sedi, aliasque poenas canonicas; adeoque eos omnes fugiendos esse a fidelibus, iuxta divinum monitum, tamquam alienos et fures qui non veniunt nisi ut furentur, mactent et perdant (1).

Tristia quidem et funesta haec sunt, quae hactenus commemoravimus, sed funestiora etiam contigerunt in quinque ex septem Pagis, quibus constat Basileensis Dioecesis, nempe Soloduri, Bernae, Basileae-campestris, Argoviae, Turegi. Ibi quoque de paroeciis, deque parochorum atque vicariorum electione et revocatione leges latae sunt Ecclesiae regimen, divinamque constitutionem evertentes, eccl-

(1) Ioan. 10, 5. 10.

siasticum ministerium saeculari dominationi subiicien-
tes et omnino schismatica; quas proinde, eamque
nominatim, quae lata est a Gubernio Solodorensi
die 23 Decembris anno 1872, reprobamus et damna-
mus, et tamquam reprobatas et damnatas perpetuo
habendas decernimus. Quum porro Ven. Frater Euge-
nius Episcopus Basileensis iusta indignatione et Apo-
stolica constantia reieceret articulos quosdam in con-
ciliabulo seu *conferentia*, ut aiunt, *dioecesana*, ad
quam convenerant Delegati quinque Pagorum supra
dictorum, constitutos, sibique propositos, et omnino
necessariam haberet reiiciendi causam, quod episco-
palem auctoritatem laederent, regimen hierarchicum
subverterent, et haeresi faverent aperte; ob eam
rem ab Episcopatu deiectus, a suis aedibus abstractus,
et in exilium violenter actus fuit. Tum nullum
fraudis aut vexationis genus omissum, ut in quinque
Pagiis praedictis cleris et populus in schisma indu-
ceretur: interdictum clero a quolibet commercio cum
Pastore exulante, iussumque datum cathedrali Ca-
pitulo Basileensi, ut ad electionem Vicarii Capitularis
vel Administratoris conveniret, perinde ac si Sedes
episcopalis reapse vacaret; quod facinus indignum
strenue Capitulum edita protestatione ab se reiecit.
Interim decreto et sententia Magistratum civilium
Bernensium novem et sexaginta parochis territorii
Iurensis primo indictum est ne ministerii sui fun-
ctiones obirent, dein vero abdicatum officium, hac
una de causa quod palam testati essent, sese legi-
timum Episcopum et Pastorem Ven. Fratrem Euge-
nius unice agnoscere, seu nolle se turpiter ab uni-
tate catholica desciscere. Quo factum est, ut totum

illud territorium quod catholicam fidem constanter retinuerat, et Bernensi Pago iampridem iunctum fuerat ea lege pactoque ut religionis suae liberum atque inviolatum exercitium haberet, paroecialibus concionibus, solemnibus baptismatis, nuptiarum et funerum privaretur, conquerente frustra et reclamante fidelium multitudine iam per summam iniuriam in hoc discrimen adducta, ut vel schismaticos haereticosque pastores politica auctoritate intrusos recipere, vel quocumque sacerdotum auxilio et ministerio destitui cogatur.

Nos utique Deo benedicimus qui eadem gratia, qua martyres olim erigebat et confirmabat, sustentat modo ac roborat eam partem electam catholici regnis, quae viriliter sequitur Episcopum suum opponentem murum pro domo Israel ut stet in praelio in die Domini (1), et nescia formidinis vestigiis ingreditur ipsius Capitis martyrum Iesu Christi, dum agni mansuetudinem ferociae luporum obiiciens fidem suam alacriter constanterque propugnat.

Nobilem hanc Helvetiorum fidelium constantiam aemulatur haud minori commendatione clerus populusque fidelis in Germania, qui et ipse sequitur exempla illustria Praesulum suorum. Hi enim vero spectaculum facti sunt mundo et angelis et hominibus, qui eosdem indutos catholicae lorica veritatis et galea salutis praelia Domini straenue praeliari undique circumspiciunt, eorumque animi fortitudinem invictamque constantiam eo magis admirantur et eximiis laudibus extollunt, quo magis in

(1) Ezech. 13, 5.

dies invalescit acerrima persecutio adversus eos commota in Germanico Imperio ac potissimum in Borussia.

Praeter multas et graves iniurias catholicae Ecclesiae superiori anno irrogatas, Gubernium Borussicum durissimis et iniquissimis perlatis legibus a pristino more prorsus alienis universam Clericorum institutionem et educationem laicae potestati ita subiecit, ut ad hanc pertineat inquirere ac decernere, quomodo clerici erudiendi ac singendi sint ad sacerdotalem vitam et pastoralem; atque ulterius progrediens eidem potestati ius tribuit cognoscendi et iudicandi de collatione cuiusvis officii et beneficii ecclesiastici, atque etiam sacros Pastores officio et beneficio privandi. Praeterea quo celerius et plenius ecclesiasticum regimen et hierarchiae subjectionis ordo ab ipso Christo Domino constitutus subverteretur, plura ab iisdem legibus iniecta sunt impedimenta Episcopis quominus per censuras poena-que canonicas sive animarum saluti, sive sanitati doctrinae in scholis catholicis, sive obsequio sibi a clericis debito opportune prospiciant: non aliter enim per eas leges fas est Episcopis haec agere, quam iuxta placitum civilis auctoritatis et ad normam ab ipsa propositam. Demum nequid deesset quo catholica Ecclesia penitus opprimeretur, regium tribunal pro ecclesiasticis negotiis institutum fuit, quo vocari possint Episcopi sacrique Pastores cum a privatis hominibus qui iis subsunt, tum a publicis magistratibus, ut reorum instar iudicium sustineant, et in exercitio spiritualis muneris coerceantur.

Sic Ecclesia Christi sanctissima, cui solemni-

bus etiam iteratisque supremorum Principum sponsionibus, publicisque pactis conventis asserta fuerat necessaria et plena religionis libertas, nunc luget in iis locis omni suo spoliata iure, et infestis obnoxia viribus quae extremum illi minantur excidium; novae enim leges eo pertinent, ne amplius possit existere. Nil mirum igitur quod religiosa tranquillitas pristina graviter eo in Imperio perturbata fuerit ab huiusmodi legibus aliisque Borussici Gubernii consiliis et actibus Ecclesiae infensissimis. At perturbationis huius culpam perperam omnino conicere quis vellet in Germanici Imperii Catholicos. Nam si istis vitio vertendum est, quod legibus illis non acquiescant, quibus salva conscientia acquiescere nequeunt, pari de causa parique modo taxandi essent Iesu Christi Apostoli et Martyres qui atrocissima quaeque supplicia et mortem ipsam subire maluerunt, quam proprium prodere officium sanctissimaeque suae religionis iura violare, impiis obsequendo persecutorum Principum mandatis. Sane, Venerabiles Fratres, si praeter leges civilis imperii aliae nullae extarent, et hae quidem sublimioris ordinis, quas agnoscere oportet, violare nefas; si propterea civiles eaedem leges supremam constituerent conscientiae normam, sicut impie iuxta et absurde quidam contendunt, reprehensione potius quam honore et laude digni forent primaevi martyres et qui deinceps eos sequuti sunt dum pro Christi fide et Ecclesiae libertate sanguinem fuderunt; imo vero ne licuisset quidem obstantibus legibus invitisque principibus christianam tradere et propagare religionem, Ecclesiamque fundare. Fides tamen docet, et huma-

na ratio demonstrat , duplarem existere rerum ordinem, simulque binas distinguendas esse potestates in terris, alteram naturalem quae humanae societatis tranquillitati et saecularibus negotiis prospiciat, alteram vero , cuius origo supra naturam est , quae praeest civitati Dei , nimurum Ecclesiae Christi ad pacem animarum et salutem aeternam divinitus instituta. Haec autem duplicitis potestatis officia sapientissime ordinata sunt, ut reddantur quae sunt Dei Deo, et propter Deum quae sunt Caesaris Caesari ; qui *ideo magnus est, quia caelo minor est ; illius enim est ipse, cuius caelum est et omnis creatura* (1). A quo certe divino mandato nunquam deflexit Ecclesia, quae semper et ubique fidelium suorum animis ingerere contendit obsequium , quod inviolabiliter servare debent erga supremos Principes, eorumque iura quoad saecularia ; docuitque cum Apostolo, esse Principes non timori boni operis sed mali, iubens fideles subditos esse non solum propter iram, quia Princeps gladium portat vindex in iram ei qui malum agit, sed etiam propter conscientiam , quia in officio suo Dei minister est (2). Hunc autem Principum metum ipsa cohibuit ad opera mala, eumdem plane excludens a divinae legis observantia, memor eius quod fideles docuit beatus Petrus : *nemo vestrum patiatur ut homicida, aut fur, aut maledicus, aut alienorum appetitor ; si autem ut christianus, non erubescat, glorificet autem Deum in isto nomine* (3).

(1) Tertull. apolog. cap. 30.

(2) Rom. 13, 3. seqq.

(3) I Petr. 4, 14. 15.

Quae cum ita sint, facile intelligetis, Venerabiles Fratres, quanto animi dolore Nos affici oportuerit legentes in epistola nuper ad Nos data ab ipso Germanico Imperatore criminationem non minus atrocem quam insperatam adversus partem, ut ipse ait, catholicorum sibi subditorum, praesertim vero adversus catholicum Germaniae Clerum et Episcopos. Cuius criminationis ea causa est quod hi nec vincula et tribulationes verentes nec facientes animam suam pretiosiorem quam se (1), parere recusent commemoratis legibus, eadem constantia, qua priusquam illae iuberentur, protestati fuerant denunciantes earum vitiā, expostulationibus explicata gravibus, luculentis, solidissimis, quas toto plaudente orbe catholico et non paucis etiam ex heterodoxis, Principi, Administris eius, atque ipsis supremis Regni Comitiis exhibuerant. Ob eam rem nunc ipsi perduellionis criminē insimulantur, quasi in unum consentiant et conspirent cum iis qui omnes humanae societatis ordines perturbare nituntur, posthabitis innumeris, praeclarisque argumentis, quae inconcussam eorum fidem et observantiam in Principem, studiumque incensum erga patriam evidenter testantur. Imo Nos ipsi rogamus, ut catholicos illos et sacros Pastores adhortemur ad earum legum observantiam, quod eo valet ut Nostram Ipsi operam gregi Christi opprimendo et dispergendo conferamus. Verum Deo freti confidimus, serenissimum Imperatorem, rebus melius compertis ac perpensis, rejecturū suspicionem tam inanem atque incredibilem erga subditos fidelissimos

conceptam, neque passurum diutius, ut eorum honor tam foeda discerpatur obtrectatione, et immerita adversus illos perduret insectatio. Ceterum Imperialem hanc epistolam ultiro praeterissemus hoc loco, nisi, Nobis plane insciis et more certe insueto, vulgata fuisset ab officiali Berolini ephemeride una cum alia manu Nostra exarata, qua serenissimi Imperatoris iustitiam pro Ecclesia catholica in Borussia appellavimus.

Haec quae hucusque recensuimus, ante omnium oculos posita sunt: quare dum coenobitae et Deo devotee virginis communi omnium civium libertate privantur et immani asperitate eiiciuntur, dum publicae scholae, in quibus catholica iuventus instituitur, a salutari Ecclesiae magisterio ac vigilantia quotidie magis eximuntur, dum sodalitia ad pietatem fovendam instituta ipsaque Clericorum Seminaria dissolvuntur, dum libertas intercipitur evangelicae praedicationis, dum elementa religiosae institutionis in nonnullis regni sartibus materna lingua tradi prohibentur, dum a suis abstrahuntur paroeciis Curioncs quos iisdem Episcopi praefecerunt, dum Praesules ipsi redditibus privantur, coercentur multis, carceris comminatione terrentur, dum catholici omnigenis vexationibus exigitantur; fierine potest, ut in animum inducamus quod Nobis subiicitur, neque religionem Iesu Christi neque veritatem in causam vocari?

Neque hic finis iniuriarum quae catholicae Ecclesiae inferuntur. Nam accedit etiam patrocinium a Borussico, aliisque Guberniis Germanici Imperii aper-te susceptum pro novis illis haereticis, qui se Veteres-

catholicos dicunt per eiusmodi nominis abusionem, quae ridicula plane foret, nisi tot errores monstrosi istius sectae adversus praecipua catholicae fidei principia, tot sacrilegia in re divina confienda et in sacramentorum administratione, tot gravissima scandala, tanta demum animarum Christi sanguine redemptarum pernicies vim lacrimarum potius ab oculis exprimerent.

Et sane quid moliantur ac spectent miserrimi isti perditionis filii luculenter patet tum ex aliis eorum scriptis tum maxime ex impio illo et impudentissimo quod nuper ab eo vulgatum fuit, quem ipsi modo pseudo episcopum sibi constituerunt. Quandoquidem insidiantur ac pervertunt veram iurisdictionis potestatem in Romano Pontifice et Episcopis beati Petri et Apostolorum successoribus, eamque ad plebem seu, ut aiunt, ad communitatem transfrerunt; reiciunt praefracte et oppugnant magisterium infallibile cum Romani Pontificis, tum totius Ecclesiae docentis; et adversus Spiritum Sanctum a Christo promissum Ecclesiae ut in ea maneret in aeternum, ausu incredibili affirmant, Romanum Pontificem, nec non universos Episcopos, sacerdotes et populos unitate fidei et communionis cum eo coniunctos in haeresim incidisse, quum definitiones oecumenici Concilii Vaticani sanxerunt et professi sunt. Eapropter denegant etiam indefectibilitatem Ecclesiae, blasphemantes ipsam in toto periisse mundo, proindeque visible eius Caput et Episcopos defecisse: ex quo sibi ferunt necessitatem impositam legitimi episcopatus instaurandi in suo pseudo-episcopo, qui non

per ostium sed aliunde ascendens, uti fur et latro, in suum ipse caput Christi damnationem convertit.

Nihilosecius infelices isti , qui catholicae religionis fundamenta suffodiunt, qui notas eius omnes et proprietates evertunt , qui tam foedos et multiplices commenti sunt errores , seu potius depromptos e veteri haereticorum penu et simul collectos in medium protulerunt , minime erubescunt se catholicos dicere, et *veteres-catholicos*, dum doctrina, novitate et numero suo utramque a vetustatis et catholicitatis notam quam maxime abiudicant. Potiori certe iure adversus istos, quam olim per Augustinum contra Donatianos, exurgit Ecclesia in omnes diffusa gentes , quam Christus Filius Dei vivi aedificavit super petram; adversus quam portae inferi non praevalebunt ; et quacum Ipse, cui data est omnis potestas in caelo et in terra , se esse dixit omnibus diebus usque ad consummationem saeculi. « Clamat » Ecclesia ad sponsum suum aeternum : quod nescio qui recedentes a me murmurant contra me ? » Quid est quod perdisti me periisse contendunt ? » Annuntia mihi exiguitatem dierum meorum: quamdiu ero in hoc saeculo ? Annuntia mihi propter illos , qui dicunt: fuit et iam non est ; propter illos, qui dicunt : impletæ sunt scripturae, crediderunt omnes gentes , sed apostolavit et periit Ecclesia de omnibus gentibus. Et annuntiavit, nec vacua fuit vox ista. Quod annuntiavit ? Ecce ego vobiscum sum usque in consummationem saeculi. » Mota vocibus vestris et falsis opinionibus vestris quaerit a Deo, ut exiguitatem dierum suorum annuntiet sibi ; et invenit Dominum dixisse : Ecce

» *ego vobiscum sum usque in consummationem saeculi.* Hic vos dicitis : De nobis dixit ; nos sumus » ut erimus usque in consummationem saeculi. In- » terrogetur ipse Christus : *Et praedicabitur*, inquit, » *hoc Evangelium in universo orbe, in testimonium omnibus gentibus, et tunc veniet finis.* Ergo usque » in finem saeculi Ecclesia in omnibus gentibus. » Pereant haeretici, pereant quod sunt, et invenian- » tur ut sint quod non sunt (1) ».

Sed homines isti per iniuitatis et perditionis viam audacius progressi, ut iusto Dei iudicio haereticorum sectis usuvenit, hierarchiam quoque sibi fingere voluerunt, sicuti innuimus, ac notorium quemdam a catholica fide apostatam Iosephum Hubertum Reinkens pseudo-episcopum sibi elegerunt et constituerunt ; atque ut nihil impudentiae deesset, pro consecratione eius ad illos consugerunt Ultraiectenses Iansenianos, quos ipsi, antequam ab Ecclesia desciscerent, haereticos et schismaticos ducebant una cum ceteris catholicis. Iosephus tamen ille Hubertus audet se dicere episcopum, et , quod fidem excedit, tanquam episcopus catholicus, edito decreto, agnoscitur et nominatur a serenissimo Germaniae Imperatore, ac iusti episcopi loco habendus et observandus subditis universis proponitur. Atqui vel ipsa catholicae doctrinae rudimenta declarant, nullum posse legitimum Episcopum haberis, qui sidei et caritatis communione non iungatur Petrae, super quam una aedificata est Ecclesia Christi ; qui supremo non adhaerent Pastori, cui omnes Christi oves pascendae com-

(1) August. in Psalm. 101 enarrat. 2. num. 8. 9.

missae sunt ; qui non devinciatur confirmatori fraternitatis, quae in mundo est. Et sane « ad Petrum » locutus est Dominus ; ad unum ideo, ut unitatem » fundaret ex uno (1) » ; Petro « magnum et mi- » rabile consortium potentiae suae tribuit divina » dignatio, et si quid cum eo commune ceteris voluit » esse principibus, nunquam, nisi per ipsum, dedit » quod aliis non negavit (2) » Hinc est , quod ab hac Apostolica Sede , ubi beatus Petrus « vivit et » praesidet et praestat quaerentibus fidei verita- » tem (3), in omnes venerandae communionis iura » dimant (4) » ; et hanc eamdem sedem « ecclesiis » toto orbe diffusis velut caput suorum certum est » esse membrorum, a qua se quisquis abscidit, fit » christianaे religionis extorris, cum in eadem non » cooperit esse compage » (5).

Hinc sanctus martyr Cyprianus de schismatico disserens pseudo-episcopo Novatiano ipsam ei negavit *christiani* appellationem, utpote seiuncto et absciso ab Ecclesia Christi. « Quisquis ille est, inquit, et » qualiscumque est, christianus non est qui in Christi » Ecclesia non est. Iactet se licet, et philosophiam » vel eloquentiam suam superbis vocibus praedicet ; » qui nec fraternalm caritatem , nec ecclesiasticam

(1) Pacianus ad Sympron. ep. 3. n. 11. Cyprian. de unit. Eccl. Optat. contra Parmen. lib. 7. n. 3. Siricius ep. 5. ad Episcopos. Afr. Innoc. I. epp. ad Victric. ad conc. Carthag. et Milev.

(2) Leo M. serm. 3. in sua assumpt. Optat. lib. 2. n. 2.

(3) Petr. Crys. ep. ad Eutich.

(4) Concil. Aquil. inter. epp. Ambros. ep. 11 num. 4. Hieron. ep. 14 et 16 ad Damas.

(5) Bonif. I. ep. 14. ad Episcopos Thessal.

» unitatem retinuit , etiam quod prius fuit amisit.
 » Cum sit a Christo una Ecclesia per totum mun-
 » dum in multa membra divisa , item episcopatus
 » unus episcoporum multorum concordi numerositate
 » diffusus, ille post Dei traditionem, post connexam
 » et ubique coniunctam catholicae Ecclesiae unita-
 » tem, humanam conatur ecclesiam facere. Qui ergo
 » nec unitatem spiritus , nec coniunctionem pacis
 » observat, et se ab Ecclesiae viaculo et a sacer-
 » dotum collegio separat , episcopi nec potestatem
 » potest habere, nec honorem, qui episcopatus nec
 » unitatem voluit tenere, nec pacem (1) ».

Nos igitur qui in suprema hac Petri cathedra ad custodiam fidei catholicae et ad servandam ac tuendam universalis Ecclesiae unitatem, licet imme-
 rentes, constituti sumus, Decessorum Nostrorum sa-
 crarumque legum morem atque exemplum sequuti,
 tradita Nobis a caelo potestate, non solum electio-
 nem memorati Iosephi Huberti Reinkens, contra sa-
 crorum canonum sanctionem factam, illicitam, inanem
 et omnino nullam, eiusque consecrationem sacrilegam
 declaramus, reiicimus ac detestamur ; sed et ipsum
 Iosephum Hubertum, et qui eum eligere attentarunt,
 et qui sacrilegae consecrationi operam commodarunt,
 et quicumque iisdem adhaeserint, eorumque partes
 sequuti opem, favorem , auxilium , aut consensum
 praebuerint, auctoritate Omnipotentis Dei excommu-
 nicamus et anathematizamus , atque ab Ecclesiae
 communione segregatos et in eorum numero habendos
 esse, a quorum consuetudine congressuque sic omni-

(1) Cyprian. contra Novatian. ep. 52. ad Antonian.

bus Christifidelibus interdixit Apostolus, ut nec ave illis dicere diserte praeceperit (1), declaramus, edicimus et mandamus.

Ex his quae deplorando magis quam enarrando attigimus, Venerabiles Fratres, satis vobis perspectum est, quam tristis et periculo plena sit in iis quas significavimus Europae regionibus Catholicorum conditio. Neque vero commodius res agitur, aut pacatiora sunt tempora in America, cuius regiones nonnullae ita Catholicis infestae sunt, ut earum Gubernia factis negare videantur catholicam quam profitentur fidem. Ibi enim aliquot abhinc annis bellum asperrium contra Ecclesiam, eiusque institutiones et iura huius Apostolicae Sedis coepit commoveri. Haec si prosequeremur, Nobis non deesset oratio; cum autem propter rerum gravitatem obiter perstringi non possint, de illis alias fusius agemus.

Mirabitur fortasse quispiam ex Vobis, Venerabiles Fratres, tam late patere bellum quod aetate nostra Ecclesiae catholicae infertur. Verum quisquis probe noverit indolem, studia, propositum sectarum, sive masonicae dicantur, sive alio quovis nomine veniant, eaque conferat cum indole, ratione, amplitudine huius concertationis, qua ferme ubique terrarum Ecclesia impetratur, ambigere non poterit, quin praesens calamitas fraudibus et machinationibus eaurumdem sectarum potissimum accepta referenda sit. Ex his namque coalescit synagoga Satanae quae contra Ecclesiam Christi suas instruit copias, infert signa, et manum conserit. Hasce iampridem ab ipsis

exordiis Praedecessores Nostri, vigiles in Israel, regibus et gentibus denunciarunt, has deinde iterum iterumque damnationibus suis perculerunt; neque Nos ipsi huic officio defuimus. Utinam supremis Ecclesiae Pastoribus maior habita fuisse fides ab iis, qui pestem tam exitiosam potuissent avertere! At illa per sinuosos anfractus irrepens, opere nunquam intermisso, versutis fraudibus multos decipiens, eo tandem devenit, ut e latebris suis erumperet, seque iam potentem dominamque iactaret. Aucta in immeum adlectorum turba, putant nefarii illi coetus se voti iam compotes factos ac metam praestitutam tantum non attigisse. Id assequuti aliquando, quod tamdiu inhiaverant, ut pluribus in locis rerum summae praeessent, comparata sibi virium et auctoritatis praesidia eo convertunt audacter, ut Ecclesiam Dei durissimo mancipient servitio, fundamenta convellant quibus innititur, divinas conentur depravare notas queis praefulget insignis: quid multa? ipsam crebris concussam ictibus, collapsam, eversam, si fieri possit, ex orbe penitus deleant. Quae cum ita sint, Venerabiles Fratres, omnem adhibete operam muniendis adversus harum sectarum insidias et contagionem fidelibus curae vestrae commissis, illisque qui nomen infauste dederint iisdem sectis, a perditione retrahendis. Eorum vero praesertim ostendite et oppugnate errorem, qui dolum sive passi sive molientes non verentur adhuc asserere socialem tantum utilitatem ac progressum mutuaeque beneficieniae exercitium spectari a tenebricosis hisce conventionalis. Exponite iis saepe, et altius animis defigite Pontificias hac de re constitutiones et edocete, non

unos ab illis percelli masonicos coetus in Europa institutos, sed omnes quotquot in America , aliisque totius orbis plagis habentur.

Ceterum, Venerabiles Fratres, quoniam in haec tempora incidimus , quibus multa quidem patiendi sed et mereundi instat occasio curemus praepreamis tamquam Christi milites boni , ne animum despondeamus, imo in ipsa qua iactamur procella certam spem nacti tranquillitatis futurae, et clrioris in Ecclesia serenitatis , nos ipsos et laborantem clerum et populum erigamus divino auxilio consisi et nobilissima illa excitati Chrysostomi commentatione : » Multi fluctus instant, gravesque procellae ; sed non » timemus ne submergamur ; nam in petra consi- » stimus. Saeviat mare , petram dissolvere nequit ; » insurgant fluctus , Iesu navigium demergere non » possunt. Nihil Ecclesia potentius. Ecclesia est ipso » caelo fortior. *Caelum et terra transibunt , verba* » autem mea non transibunt. Quae verba ? Tu es » Petrus et super hanc petram aedificabo Ecclesiam » meam et portae inferi non praevalebunt adversus » eam. Si non credis verbo, rebus crede. Quot ty- » ranni Ecclesiam opprimere tentaverunt ! Quot sar- » tagines, quot fornaces, ferarum dentes, gladii acu- » ti ! nihil perfecerunt. Ubinam sunt hostes illi ? » Silentio et oblivioni traditi sunt. Ubinam Eccle- » sia ? Plusquam sol splendescit. Quae illorum erant, » extincta sunt ; quae ad illam spectant, sunt im- » mortalia. Si cum pauci erant Christiani, non victi » sunt ; quando orbis totus pia religione plenus est, » quomodo illos vincere possis ? *Caelum et terra*

» *transibunt, verba autem non transibunt* » (1). Nullo itaque commoti periculo et nihil haesitantes perseveremus in oratione, idque assequi contendamus, ut universi caelestem iram flagitiis hominum provocatam placare nitamur ; quo tandem in sua misericordia exurgat Omnipotens , imperet ventis et faciat tranquillitatem.

Interim benedictionem Apostolicam praecipuae nostrae benevolentiae testem Vobis omnibus, Venerabiles Fratres, Cleroque et populo universo singulorum curae commisso peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXI Novembris anno Domini MDCCCLXXIII. Pontificatus Nostri vicesimoctavo.

PIVS PP. IX.

(1) Hom. ante exil. n. 1. et 2.

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS

IUDICIUM SUPER IDENTITATE CORPORUM S. AMBROSII
 EPISCOPI ET ECCLESIAE DOCTORIS
 AC MARTYRUM GERVASII ET PROTASII
 AB ARCHIEPISCOPO MEDIOLANENSI PROLATUM
 CONFIRMATUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

§ 1. **Q**ui attingit a fine usque ad finem fortiter, ac disponit omnia suaviter Deus Omnipotens Sacro-sanctae Ecclesiae Immaculatae Sponsae Unigeniti Filii sanguine acquisitae, et in Apostolicae Confessionis petra solidatae, ita iugiter contra invalescentem saeculi nequitiam ac tenebrarum potestates in Sanctis suis firmamentum constituit ac munimen, ut qui iam viventes in carne eam sua passione illustraverant, doctrina exemplisque excoluerant, in caelesti deinde patria recepti adhuc suis gloriosissimis

decorarent trophaeis ac perpetuo tuerentur patrocinio. Pientissimum hoc divinae bonitatis consilium tum maxime innotuit, cum obortis in Christianum populum universamque Catholicam Ecclesiam vehementissimis tempestatibus, plura Sanctorum Corpora, quae diu latuerant, in lucem denuo prodiere, ut eo adspectu ad sua sectanda vestigia opemque implorandam deiectos erigerent animos, ac proxime securum de humani generis hoste praenuntiarent triumphum. Id praetéritis evenisse temporibus, acta inventionis Corporum plurimorum Sanctorum in Christo quiescentium evidenter ostendunt; id ipsum aetate hac nostra, qua abundante delicto, refriguit charitas multorum, repertis sacrosanctis Exuviis Ambrosii Mediolanensis Episcopi et Ecclesiae Doctoris, neque non Beatorum Martyrum Gervasii et Protasii, futurum sane confidimus.

§ 2. Et hi quidem invicti Fidei Pugiles sub Nerone in prima Ethnicorum adversus Christianos persecutione, fuso gloriose pro Christo sanguine, martyrii palmam adepti sunt; quorum deinde Corpora cum diu in Basilica SS. Felicis ac Naboris Mediolani delituisserent, a Sancto Ambrosio, Dei admonitu, reperta, in Basilicam ab Eo extrectam translata fuere, ibique honorifice sepulta. Cum autem anno Christi CCCLXXXVII ipse Ambrosius mortale hoc exilium cum perpetua aeternitate commutasset, ad sanctorum eorundem Corpora in hypogaeo praefatae Basilicae, prouti de se vivens disposuerat, conditus est. Hoc vero sepulcrum Deus reddidit gloriosum tum frequenti populorum concursu, tum plurimis Sanctorum intercessione patratis miraculis. Ac

licet non semel Urbs Mediolanensis barbarorum incursionibus ac direptionibus obnoxia fuerit, attamen sacra eadem Pignora inviolata semper ipso in loco, ubi primum in ea Basilica fuerant condita, permanse. Quibus omnibus permotus Angilbertus Mediolanensis Ecclesiae Antistes anno reparatae salutis DCCCXXXV Ambrosii ac Sanctorum Fratrum corpora e primo Conditorio sublata in insignem porphyreticam arcam transtulit, quam desuper pretiosissimum ac miri operis altare extruxit. Ex tunc in Ambrosiana quidem Basilica, ceu explorato dormitionis loco, ea Sacra Pignora totius Orbis veneratione coli numquam cessarunt, sed ea palam intueri, illoque adspectu veluti ad certandum bonum certamen fidei roborari hucusque nemini datum fuerat.

§ 3. Providens tamen Deus, qui suis novit medicinam aptare temporibus, auspicatissimum eiusmodi eventum aetati nostrae reservaverat, qua Ambrosii praeclera monita, ac Martyrum exempla ad informantos fidelium animos spiritu intelligentiae ac fortitudinis sunt quam maxime necessaria. Cum itaque anno MDCCCLXIV ad Ambrosianam Basilicam a fundamentis instaurandam manus fuisset apposita, subfosso pavimento, disiectoque vetusto lateritio, quod Confessionis hypogaeum circumambiebat, primum duo sepulera detecta sunt, mox porphyretica arca quae illis in transversum insistebat. Hisce autem reseratis sepulcris, aliqua Sacrorum Corporum lypsana reperta sunt una cum numismatibus epocham praeseferentibus illorum depositionis, saeculo quarto, atque eorumdein recognitionis ineunte saeculo VI factae a Sancto Laurentio Archiepiscopo Me-

dolianensi. Vix hac de re, non sine animi laetitia, nuncium accepimus, pro ea quae Nobis incumbit omnium Ecclesiarum sollicitudine, per speciales Sacrae Rituum Congregationis Litteras datas Romae die XVIII mensis Februarii supra enunciati anni ad bo. me. Venerabilem Fratrem Episcopum Famaugustanum, qui licet Mediolanensis Sedes suo tunc Archiepiscopo non careret, Vicarii Capitularis et Ordinarii partibus adhuc fungebatur, significavimus Voluntatem Nostram, ut acta singula in recognitione peragenda Sacrorum Corporum conformarentur instructioni de Mandato Nostro a dilecto Filio Petro Minetti S. Fidei Promotore opportune digestae: ac praeterea ut in repositione et collocatione earumdem Sacrarum Exuviarum declararet illas sub immediata protectione S. Sedis ita custodiendas esse, ut urnam aperire et Reliquias distribuere nullatenus liceat, nisi impetrata a Nobis vel Nostris Successoribus opportuna venia.

§ 4. Verum cum deinceps ad annum usque MDCCCLXXI nihil praeterea de SS. Corporibus actum fuisset, die tandem VIII Augusti, coram Venerabili Fratre Nostro Aloisio Archiepiscopo Mediolanensi, eiusque Curia, ac frequente ex omnibus ci-vium ordinibus concursu, arca illa porphyretica demum detecta fuit, ibique tria Sacra Corpora reperita aquis penitus demersa. Inde vero die XI eiusdem mensis et anni educta a peritis anathomicis in compagem suam restituta fuere, ac singula singulis corporibus ossium fragmenta coaptata. Nedum autem periti viri ossa ex arca educta cum reliquiis eorundem e sepulcris eruta comparantes exinde

certissimum identitatis momentum eruere , verum etiam ex peculiaribus notis, quas veneranda maiorum traditio Ambrosio ac Sanctis Martyribus tribuerat, eius corpus ab aliis tuto secernere valuere. Tum denique, cum acta omnia exquisita solertia expleta essent, et iam nihil addi posse censeretur ad certitudinem assequendam quae in hisce rebus postulatur, accedente eruditissimorum virorum suffragio, praedictus Frater Noster Mediolanensis Archiepiscopus solemniter edixit die XXIII Aprilis vertentis anni « *Tria corpora, Nobis adstantibus, reperta in arca porphyretica die VIII Augusti MDCCCLXXI sub Altari Maximo Basilicae Ambrosianae hujus Urbis, esse vere et proprie SS. Ambrosii, Protasii et Gervasii ; scilicet illud minoris altitudinis S. Ambrosii Episcopi Mediolanensis Ecclesiae Doctoris, alia vero procerae statura et florentis aetatis SS. Martyrum Gervasii et Protasii ab ipso Ambrosio in sepulcro condita ».*

§ 5. Quibus omnibus uti supra rite absolutis, idem Frater Noster Archiepiscopus Mediolanensis acta Iudicialis Inquisitionis ab anno MDCCCLXIV iterato ac tertio institutae ad Nos transmittenda curavit ; hisce supplices litteras adiecit praeclarissimis Ambrosii sententiis intextas de Primatu Cathedrae Petri, eiusque inerrantiae praerogativa, quibus humillime exorabat, ut sententiae ab se latae robur Apostolicae Nostrae Auctoritatis adiicere dignaremur. Nos itaque eiusmodi preces benigne excipientes, quamvis de veritate editae Sententiae haud ambigi posse censeremus, nihilominus, ut obstruatur os loquentium inqua , qui Catholicam Ecclesiam ,

non solum propter cultum Sacrarum Exuviarum , quae olim viva Christi membra fuere, ac tempa S. Spiritus , ab eodem iterum ad vitam suscitanda et glorificanda, verum etiam propter falsas, ceu blaterant , Sanctorum Reliquias fidelium venerationi propositas, impietatis et superstitionis insimulare non verentur, eam diligentiam in casu adhibendam esse voluimus, qua in rebus tanti momenti semper Apostolica Sedes procedere consuevit. Quare nonnullorum Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris tuendis Ritibus praepositorum , et quorundam eiusdem S. Congregationis Praesulum Officialium peculiari Coetui a Nobis delecto totius negotii examen commisimus.

§ 6. Quae quidem peculiaris Congregatio mature perpendens iugem et constantem traditionem authenticis uberrimisque documentis consignatam , Imperatorum ac Regum diplomata , acta Episcopaliū Visitationum, vetustissima Calendaria ac Martyrologia , numismata in sepulcris reperta , ipsam denique urnae ac circumstantis lateritii operis structuram sane intellexit nullum cieri posse dubium quoad Sacrorum Corporum identitatem. Probationi cumulum imposuit accurata ab anathomiae peritis ossium aliorumque in arca et sepulcris repertorum instituta analysis. Cum itaque ex hisce omnibus , praesertim simul sumptis , peculiaris eadem Congregatio eam exurgere probationem censuisset, qua amplior in hisce negotiis desiderari vix posset , die XXIV Iulii vertentis anni ad Nostras Vaticanas Aedes coadunata, omnibus ad Sanctuarii lancem libratis atque perpensis , ita rescripsit « *Sententiam*

*Archiepiscopi Mediolanensis esse confirmandam si
SSmō placuerit: et Corpus S. Ambrosii, nec non
Corpora SS. Martyrum Protasii et Gervasii, quibus
hactenus S. Doctoris exuviae, ex ipsa eius voluniate,
coniunctae fuerunt, unita semper in futurum maneant,
sub immediata S. Sedis protectione, ita ut nemo au-
deat adsportare aut distribuere quamlibet eorum par-
ticulam, sub poena excommunicationis latae senten-
tiae Summo Pontifici reservatae; supplicandum au-
tem eidem SSmō censuit, ut de hoc confirmationis iu-
dicio expediantur Litterae Apostolicae sub plumbo».*

§ 7. Quae cum accurate per dilectum Filium Do-
minicum Bartolini Secretarium eiusdem S. Congre-
gationis Nobis relata fuissent, ingentes benignissimae
divinae bonitati egimus gratias, quae Nos in tantis
angustiis ac periculis constitutos solari ac fovere di-
gnata sit inventione Corporum Beatorum Martyrum
Gervasii ac Protasii, et praesertim tanti Ecclesiae
Doctoris, cuius illa aurea ac plena spei sententia
est: *Non turbatur illa navis, in qua prudentia na-
vigat, abest perfidia, Fides spirat. Quemadmodum
enim turbari poterit cui praeest is in quo Ecclesiae
firmamentum est?* Propterea libentissime praefatae
peculiaris Congregationis sententiam in omnibus pro-
bavimus ac ratam habuimus, ceu patet ex Decreto
eadem die edito.

§ 8. Volentes itaque ea quae per idem Decre-
tum iam constituta sunt solemniori Apostolicae Au-
toritatis documento novoque Nostrae confirmationis
patrocinio communire, ut devotio erga S. Ambro-
sium Doctorem et fortissimos Christi Martyres in
dies inflammetur, Praedecessorum Nostrorum vesti-

giis inherentes ac praesertim fel. rec. Benedicti XIII, qui sententiam super identitatem Corporis S. Augustini Episcopi Hipponeensis et Ecclesiae Doctoris, quem ipse Ambrosius Christo peperit, latam a Papensi Episcopo per Apostolicas Litteras datas sub plumbo Decimo Kalendas Octobris anni MDCCXXVIII solemniter approbavit; Nos quoque iudicium Archiepiscopi Mediolanensis quoad identitatem Sacrorum Corporum Ambrosii Episcopi et Ecclesiae Doctoris, ac Sanctorum Martyrum Gervasii et Protasii, ex certa scientia, atque etiam motu proprio, Apostolica Auctoritate undeque approbamus et confirmamus, et perpetuis futuris temporibus firmum semper et validum esse et fore decernimus. Praeterea mandamus, ut sacra haec Corpora, unita semper maneant, ceu hactenus fuerunt, eaque sub immediata Sedis Apostolicae protectione recipimus; adeo ut absque eiusdem venia nemini liceat, postquam peracta fuerit solemnis illorum repositio, ea denuo reserare, vel quamlibet sacratissimi eius depositi partem unquam auferre, adsportare, aut distrahere, sub poena excommunicationis latae sententiae, cuius absolutionem Nobis ac Nostris Successoribus omnino reservamus.

§ 9. Ut autem auspicatissimum eiusmodi even-
tum ampliori devotione et gratia Christifideles celebrent, atque eo validiore apud Deum patrocinio pro Ecclesia, pro universa Christiana Republica S. Ambrosius atque incliti Martires intercessores existant, quo ferventiore obsequio eos contigerit honorari; omnibus et singulis Christifidelibus, qui vere

poenitentes die eorumdem sacrorum Corporum solemnis repositionis, vel alia per locorum Ordinarios indicenda, confessi et sacro Christi Corpore refecti in Metropolitana sive Ambrosiana Mediolanensi Basilica, vel ubilibet locorum in templis Ambrosii nomine Deo dicatis pro instantibus Ecclesiae necessitatibus eiusque exaltatione, Sanctorum Ambrosii ac Martyrum Gervasii ac Protasii suppetiis imploratis, pia apud Deum preces effuderint, Plenariam omnium peccatorum indulgentiam ac remissionem, quae per modum suffragii etiam animabus piacularibus flammis detentis applicari possit, benigne in Domino tenore praesentium concedimus.

§ 10. Quocirca committimus et mandamus universis et singulis Venerabilibus Fratribus Nostris Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, caeterisque Ecclesiarum Praelatis, ut praesentes Litteras in suis quilibet Provinciis, Civitatibus et locis solemniter pubblicari curent ea meliori ratione quam expedire censuerint.

Ipsas quoque Litteras et quaecumque in eis contenta nullo umquam tempore de subreptionis vel obreptionis seu nullitatis aut invaliditatis vitio, seu intentionis Nostrae vel alio quovis defectu notari, impugnari, sed semper et perpetuo validas et efficaces esse et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere; sicque ab omnibus cuiuscumque gradus, ordinis, praeminentiae et dignitatis censeri volumus; mandantes ut earumdem praesentium transumptis etiam impressis, manu tamen aliquius publici Notarii subscriptis, et sigillo personae

in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae approbationis, ratificationis, confirmationis, decreti, mandati, receptionis, reservationis, concessionis, relaxationis, commissionis et voluntatis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Romae apud S. Petrum Anno Incarnationis Dominicae Millesimo Octingentesimo Septuagesimo tertio — VII Idus Decembris. —

Pontificatus Nostri Anno Vicesimo octavo.

A. CARD. VANNICELLI PRO-DATAR. F. CARD. ASQUINIUS

**VISA DE CURIA
J. DE AQUILA E VICECOMITIBUS**

Loco Plumbi

I. CUGNONIUS

Reg. in Secretaria Brevium.

LITTERAE APOSTOLICAE

PIVS PP. IX.

AD PERPETVAM REI MEMORIAM.

Inter tot, quibus afflictamur, mala calamitosis hisce rei Catholicae temporibus magno quidem sunt Nobis solatio innumerae Christifidelium erga Sanctam hanc Sedem et humilitatis Nostrae personam amoris et obsequii significationes, quae ex omnibus terrarum orbis partibus saepe alias ad Nos delatae sunt, et assidue deferuntur. Maxime vero solatur Nos pietas ac religio, qua iidem Christifideles numquam desinunt Deum Opt. Max. exorare, ut miserratus tandem calamitates Nostras optatam Ecclesiae pacem diuque expectatum triumphum concedere dignetur. Quare maximas Divino Numini gratias agere debemus, quia dum tot omnes ac tantis angustiis preminur, non sinit nos animis cadere, contraque inimicorum impetus omnium mentes animos-

que confirmat. Cuius divinae erga Nos benignitatis praeclarum extitit argumentum, cum ipse Deus, bonorum consiliorum auctor, hanc mentem Fidelibus iniecit, ut praesentium malorum remedium in Unigeniti Filii sui Corde quaererent, omnium dulcedinum fonte gratiarumque thesauro. Quo factum est, ut excitatus in religiosissima praesertim Gallicorum gente erga SS^mum Cor Iesu devotionis ardor quam citissime propagaretur, inque ceteras regiones manaret. Nuper vero dilecti filii cives almae Urbis Nostrae, qui non religionis minus, quam animi fortitudinis et constantiae multa iam et illustria praebuerunt exempla, eo magis laudanda, quo magis impiorum armis obsidemur, id consilii iniverunt ut templum seu sacram aedem SS^mo Iesu Cordi tunc temporis erigendi solemne votum emitterent, cum his iactata fluctibus Ecclesiae navis, Deo favente, conquiescat. Huius Nos voti formulam, a Pianae, ut aiunt, Foederationis Praeside XIV Kal. Octobris praesentis anni, multis adstantibus S. R. E. Patribus Cardinalibus et Romanae Curiae Praelatis, nec non Religiosorum Ordinum Moderatoribus, almae Urbis Parochis, delectisque ex omni coetu laicis viris, exhibitam Nobis atque perfectam, votumque ipsum perlibenti animo excepimus et confirmavimus: praeterea actae rei memoriam et emissi voti obligationem Decreto Ven. Fratris Nostri Urbis Vicarii, dato X. Kal. Septembbris huius anni, consignandam mandavimus. Ut vero auspicatissimae eiusdem rei solemnius aliquod ac perpetuum extaret documentum, praesentes quoque Apostolicas Litteras dedimus, quibus praefatum civium Romanorum vo-

tum eodem plane modo ratum habemus, approbamus et confirmamus, Dominum nostrum Iesum Christum per Beatissimam eius Matrem Virginem Mariam sine labe peccati originalis conceptam rogantes atque obsecrantes, ut hoc pignus amoris suorum Fidelium benigne excipere, nosque omnes in divino suo Corde condere dignetur, in quo, veluti in tutissima arce positi, nullum umquam hostium impetum expaveamus. Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die XII Decembris MDCCCLXXIII. Pontificatus Nostri Anno XXVIII.

F. CARD. ASQVINIUS.

Loco Annuli Piscatoris.

EPISTOLA ENCYCLICA

VENERABILIBVS FRATRIBVS ANDREAE IGNATIO ARCHIEPISCOPO
VLTRAIECTENSI EIVSQVE SVFFRAGANEIS ET DILECTIS FILIIS
CATHOLICIS VNIVERSIS IN HOLLANDIA COMMORANTIBVS.

PIVS PP. IX.

VENERABILES FRATRES ET DILECTI FILII
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

In magnis illis, quae cor Nostrum assidue sauciant, Ecclesiae iniuriis et tribulationibus, non levi Nos acerbitate affecerunt sacrilegi ausus, qui in regione ista ab Hermanno Heycamp pseudo-episcopo Daventriensi Iansenianae sectae patrati sunt, et de quibus idem ipse Nos suis litteris die XXIV. elapsi septembribus datis certiores facere non erubuit. Ipse enim qui ab Ecclesiae vinculo et a sacerdotum Collegio schismatica et haeretica pravitate separatus Episcopi nec potestatem potest habere nec honorem (1), ausus est execrando scelere in locum defuncti pseudo-epi-

(1) S. Cypr. Epist. 52 ad Antonian.

scopi Harlemensis Lamberti de long Casparem Ioan-nem Rinkel ex damnatae suae sectae sociis die XI. augusti hoc anno Roterodami consecrare, itemque eodem die episcopalem consecrationem Iosepho Hu-berto Reinkens , a catholica fide apostatae, imper-tire, quem neo-haeretici Germaniae, qui se veteres catholicos dicunt, in suum pseuso-episcopum sibi temere elegerant et constituerant.

In his vero sacrilegis ordinationibus sanctorum canonum praecepta ab se sancte servata fuisse, suis litteris Nobis demonstrare praesumpsit, tamquam sanctorum canonum iure niti possit quod contra Romanorum Pontificum et Conciliorum oecumenicorum , maxime Tridentini , sanctiones , contra Apostolicae Sedis iura, contra unitatem Ecclesiae Christi impie actum est. Praeterea incredibili audacia non dubitat corrupta Ecclesiae membra , quae ab ipsa turpiter in Germania desciverunt ipsamque hostiliter oppugnat , veluti catholicos fideles persecutionem pro iustitia patientes habere , dum e contrario spectatissimos Episcopos Dei causam in ea regione strenue tuentes veluti crudeles Christi gregis vexatores indigne vituperat. Nec demum refudit tamquam profanas novitates traducere ea dogmata, quae de praerogativis Apostolicae Sedis ab oecumenico Vaticano Concilio definita omnium catholicorum pietas debito fidei obsequio prosequitur.

Vos iam noscitis, Venerabiles Fratres et Dilecti Filii, ex encyclicis Litteris nuper a Nobis datis iudi-cium quod de nefaria electione et sacrilega conse-cratione Iosephi Huberti Reinkens edidimus, et so-lemnem poenam canonicae animadversionis , quam

Nos, tamquam custodes et vindices fidei et unitatis Ecclesiae Dei, in illum ferre debuimus; cuius profecto animadversionis vim si non intelligit, miser; multo vero miserior, si intelligit et contemnit.

Nunc vero, Venerabiles Fratres et Dilecti Filii, cum aliud illud detestabile facinus in electione et consecratione pseudo-episcopi Harlemensis admissum, quod magno cum dolore ex memoratis Hermanni litteris pariter cognovimus, a Nobis aequa postulet, ut rei gravitati pari sollicitudine et schismaticaе pravitatis fallacias et contagem a populo Dei repellamus, officium Nostrum incunctanter implendum censuimus, quo Christi gregem Nobis conereditum ab omni fraudis periculo eripere, eiusque salutem, ac fidei et Ecclesiae unitatem sacrarumque legum iura tueri tenemur. Quapropter exempla Decessorum Nostrorum sequuti, primum tam electionem Casparis Ioannis Rinkel in Harlemensem pseudo-episcopum illicitam, irritam et omnino nullam, quam subsequentem eius consecrationem a praedicto pseudo-episcopo Daventriensi peractam iamdiu ecclesiasticarum censurarum vinculis obstricto et omni exercitio Episcopali iurisdictionis ac ordinis destituto, illegitimam ac sacrilegam esse Apostolica Nostra auctoritate decernimus ac declaramus; easque reprobamus, reiicimus ac detestamur. Deinde tum memoratum pseudo-episcopum Daventriensem Hermannum consecratorem, tum ipsum Rinkel contra ius fasque electum et consecratum, necnon eos omnes, qui eiusdem electioni aut consecrationi operam, consilium, consensum praestiterunt, auctoritate Omnipotentis Dei excommunicamus et anathematizamus, atque ab Ecclesiae communione

segregatos et prorsus schismaticos habendos et a Catholicis universis vitandos esse districte praecipimus et mandamus.

Sciat insuper praedictus Rinkel sibi, nisi novis se poenis obligatum velit, ab iis omnibus plane esse abstinentium, quae episcopalnis ordinis aut iurisdictionis propria sunt. Quamobrem nunquam ipsi fas erit, sacramentum chrisma confidere, sacramenta Confirmationis et Ordinis administrare, quemquam animarum euriae praefidere, et alia quaecumque agere, quae vel episcopalnis sunt ordinis, quem nullo modo licite exercere potest, vel ad episcopalem pertinent iurisdictionem, qua omnino caret.

De hisce rebus apud vos agere, Venerabiles Fratres et Dilecti Filii, muneric Nostri duximus, Nos admonente paterna Nostra charitate, quae ad sedulo vigilandum pro salute crediti Nobis gregis Nos movet ac urget. Cuius charitatis Apostolici Nostri ministerii propriae testis est Nobis Deus, quam libenter erga illos ipsos a Nobis memoratos schismaticos et haereticos partes expleremus, si eosdem, disruptis schismatis vinculis, et sui facti poenitentes, in fidem et gratiam huius Romanae Ecclesiae recipere possemus. Nihil enim Nobis optabilius esse posset, praesertim in hoc vitae spatio quo Principis Pastorum adventum proprius respicimus, quam istorum animas erutas e potestate tenebrarum lucrifacere Redemptori Nostro, qui et pro ipsis mortuus est, et hanc a divina bonitate gratiam obtinere, ut salvus sit eorum spiritus in die Domini Nostri Iesu Christi. Hoc ut ipsis feliciter et salutariter contingat, desinant latus Domini gloriae crudeliter confodere, dividentes Eccle-

siam, pro qua illud est in cruce divisum (1); malint esse obedientes Ecclesiae filii in suam salutem et gloriam, quam illi rebelles et contumaces in perditionem; utantur clementia quam ipsi Deus patiens et misericors offert, qui non vult mortem impii sed ut convertatur et vivat. Hoc et vos enixe et fervide a Domino, vestras preces Nostris assiduis votis addentes, exponcite, Venerabiles Fratres et Dilecti Filii, quibus a Patre misericordiarum adprecamur, ut auspex sit fortitudinis in catholica fide strenue tuenda ac intemerata retinenda, sit auspex virtutis et gratiae in ea uberibus iustitiae et sanctitatis fructibus magis magisque comprobanda, sit auspex praesidii et protectionis, ut possitis in hac perversitate saeculi stare adversus insidias diaboli, Apostolica Benedictio, quam vobis omnibus in nomine Domini Nostri Iesu Christi peramanter et ex corde imperitus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXVII. Decembris anno 1873. Pontificatus Nostri vicesimoctavo.

PIVS PP. IX.

(1) S. Bernardus ep. 126.

LITTERAE APOSTOLICAE

PIVS PP. IX.

AD FVTVRAM REI MEMORIAM.

Quod Catholici nominis bonum postulare videbatur, ut ab Dioecesi Montereyensi atque Angelorum Californiae tractus abscinderetur, quo spiritualibus fidelium necessitatibus satius opportuniusque consultum foret, id iam inde ab anno MDCCCLII cum Domino praestitimus; atque illius tractus regimen Archiepiscopo Mexicano quousque aliter per hanc Sanctam Sedem provideretur commisimus. At enim cum nunc idem Catholici nominis bonum efflagitet, ut ille tractus in Vicariatum Apostolicum erigatur, proprio Praesuli concedendum, Nos ad huiusmmdi negotium animum intendimus; omnibusque rei momentis sedulo perpensis ad memoratam novi istius Vicariatus erectionem deveniendum existimavimus.

Quamobrem motu proprio , certa scientia et matura deliberatione quem Californiae tractum Anno MDCCCLII ab Dioecesi Montereyensi atque Angelorum seiunximus et Mexicano Antistiti administrandum demandavimus, nunc in verum ac proprium dictum Vicariatum Apostolicum, proprio commitendum Praesuli, Apostolica Nostra Auctoritate tenore praesentium erigimus et constituimus, illique Confessoris Californiae vulgo « *Bassa California* » eadem Auctoritate nomen fecimus. Decernimus porro praesentes Nostras Litteras firmas validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, et illis ad quos spectat in omnibus et per omnia plenissime suffragari ; sive in praemissis per quoscumque Iudices ordinarios, et delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores iudicari, et definiti debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate fungente scienter , vel ignoranter contigerit attenari. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de iure quaesito non tollendo, aliisque speciali licet atque individua mentione dignis Constitutionibus, et Ordinationibus, ceterisque in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die XX. Ianuarii MDCCCLXXIV. Pontificatus Nostri Anno XXVIII.

F. CARD. ASQVINIUS.

Loco Annuli Piscatoris

LITTERAE APOSTOLICAE

PIVS PP. IX.

AD FVTVRAM REI MEMORIAM.

Arcano divinae providentiae consilio Pastoris aeterni vices hic in terris, nullis quidem nostris meritis, obeuntes, ea praestare, quantum est situm in Nobis, maturamus, quae Dominico gregi, bene, prospere ac feliciter evenient. Cum itaque Venerabilis Frater Archiepiscopus Torontinus in Superiori Canada, aliique omnes Ecclesiasticae huius Provinciae Praesules Nobis exposuerint, in eadem Ecclesiastica Provincia vastissimam esse regionem, cuius intra terminos commorari multi coeperunt, inter quos ut Catholica religio magis floreat, Episcopali auctoritate et sollicitudine immediata opus est, Nos rem communica vimus cum Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus Negotiis Fidei propagandae praepositis,

omnibusque, quae a dictis Praesulibus relata sunt, sedulo attenteque perpensis, postquam perspeximus e re Catholica summopere fore, si in memorata regione Vicariatus Apostolicus constitueretur, de eorumdem Venerabilium Fratrum Nostrorum consilio, haec, quae infra sunt decrevimus. In perlata regione, de qua habita super mentio est, Ecclesiasticae Provinciae Torontinae Vicariatum Apostolicum, hisce Litteris Apostolica Nostra Auctoritate, erigimus et constituimus, qui seiunctus non sit ab Ecclesiastica Provincia Torontina, et **VICARIATUS CANADENSIS SEPTENTRIONALIS** nominetur. Porro Apostolici istius Vicariatus limites hi sunt. Ex Meridionali parte ab origine fluminis Muskokae, quod Georgianum sinum influit, ad ostium usque eiusdem fluminis, inde per sinum Georgianum, lacum Huronensem et superiorem; ita tamen ut insulae omnes quae ad Septentrionem iacent lineae ab ostio inde Muskokae usque ad lacum *Cabots-Heade*, qui nominatur; inde vero versus Occidentem ad Provinciae fines civili auctoritate statutos intra dictionem novi Vicariatus contineantur, tandem usque ad fines Dioecesis S. Bonifacii, quibus novus iste Vicariatus ad Occidentem terminetur. Ad Orientem vero et Septentrionem usque ad altitudinem terrae, ex qua ceteri amnes flumen « *Ottawa* » lacumque Huronensem et Superiorem influunt. Decernentes praesentes Nostras Litteras firmas, validas et efficaces existere ac fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis ad quos spectat in omnibus, et per omnia plenissime suffragari; siveque in praemissis per quoscumque Iudices ordinarios, et delegatos etiam cau-

sarum Palatii Apostolici Auditores iudicari, et definiri debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate fungente scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, nec non Apostolicis Constitutionibus, et Ordinationibus, aliisque speciali licet atque individua mentione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die III. Februarii MDCCCLXXIV. Pontificatus Nostri Anno XXVIII.

F. CARD. ASQVINIUS.

Loco Annuli Piscatoris

EPISTOLA ENCYCLICA

DILECTIS FILIIS S. R. E. CARDINALIBVS ET VENERABILIBVS
FRATRIBVS ARCHIEPISCOPI ET EPISCOPI
IMPERII AVSTRIACI.

PIVS PP. IX.

DILECTI FILII NOSTRI ET VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Vix dum a Nobis catholico orbi denunciata fuerat per litteras datas die 24 Novembris, anno superiori, persecutio immanis contra Ecclesiam Dei, in Borussia et Helvetia praesertim, excitata ; quum nova moerori Nostro accessit sollicitudo ex allatis nunciis de aliis iniuriis impendentibus eidem Ecclesiae , quae Sponso Divino similis effecta, iam et ipsa conqueri merito potest ea prophetica voce : *super dolorem vulnerum meorum addiderunt* (1). Quibus iniuriis eo gravius angimur quod a Gubernio irrogentur Austriae Nationis, quae iampridem maximis Christianae reipublicae temporibus huic Sedi Apostolicae

(1) Psalm. 68, 27.

coniunctissima pro catholica fide strenue decertavit.

Evidem iam aliquot ab hinc annis quaedam in isto Imperio latae sunt leges et ordinationes sanctissimis Ecclesiae iuribus et sollemnibus pactis conventis plane adversae, quas in Nostra allocutione ad Venerabiles Fratres S. R. E. Cardinales habita die 22 Iunii anno 1868 condemnare et irritas declarare pro officii Nostri munere debuimus. (1) Nunc vero publicis Imperii Comitiis exponendae et approbandae proponuntur novae leges, quae eo manifeste spectant, ut catholica Ecclesia in perniciosissimam servitutem sub arbitrio civilis auctoritatis, contra divinam Iesu Christi Domini Nostri institutionem, omnino redigatur.

Humani enim generis Creator et Redemptor Ecclesiam fundavit tamquam visibile suum in terris regnum, non modo supernaturali charismate infallibilis magisterii ad sacram doctrinam tradendam, et sanctissimi sacerdotii ad divinum cultum animarumque sanctificationem sacrificio et sacramentis promovendam, verum etiam propria et plena regiminis potestate instructum ad ferendas leges, ad iudicia exercenda, ad salubrem coercionem adhibendam in rebus omnibus quae ad proprium finem regni Dei in terris pertineant.

Quoniam vero supernaturalis haec regiminis ecclesiastici potestas, ex ipsa Iesu Christi institutione, diversa prorsus est atque independens ab imperio politico; idecirco ipsum regnum Dei in terris regnum est societatis perfectae, quod continetur et gubernatur suis legibus, suis iuribus, suis praepositis, qui

(1) Actor. Vol. IV. pag. 407.

pervigilant quasi rationem pro animabus reddituri non civilis societatis rectoribus, sed principi pastorum Iesu Christo, a quo dati sunt pastores et doctores nulli terrenae potestati in obeundo ministerio salutis obnoxii. (1) Quare sicut ad sacros Antistites munus regendi, ita ad omnes fideles, monente Apostolo, officium pertinet eisdem obediendi et subiacendi ; et proinde etiam populis catholicis sanctissimum ius est, ne in hoc officio divinitus iniuncto sequendi doctrinam, disciplinam ac leges Ecclesiae a civili gubernio impedianter.

Iamvero ipsi Nobiscum probe intelligitis, Dilecti Filii Nostri et Venerabiles Fratres, quam gravis violatio huius divinae constitutionis Ecelesiae , quam intolerabilis subversio iurum Apostolicae Sedis, sanctorum Antistitum, populi catholici in earum legum rogatione, de quibus apud Austriaca Comitia nunc agitur, contineatur et palam promulgetur.

Nam secundum easdem leges Ecclesia Iesu Christi in omnibus fere rationibus et actionibus , quae ad regimen fidelium spectant, supremo civilis auctoritatis imperio prorsus obnoxia et subiecta existimatur atque habetur ; idque in ea *Motivorum* expositione, quae vim et sensum propositarum legum explicat, aperte veluti principii loco statuitur. Hinc etiam declaratur diserte, Gubernii civilis esse ex suprema sua potestate leges ferre quemadmodum de cibibus, ita etiam de ecclesiasticis rebus, utpote quod Ecclesiae advigilare et dominari debeat non secus ac aliis quibuscumque civium societatibus privatis mereque humanis intra Imperii fines existentibus.

(1) Cf. Hebr. 13, 17. Eph. 4, 11. I Petr. 5, 2.

Itaque civile Gubernium sibi arrogat tum iudicium ac proinde magisterium de constitutione et iuribus Ecclesiae catholicae, tum supremum eiusdem regimen, quod partim per se ipsum suis legibus suaque actione, partim per ecclesiasticos viros sibi manipatos exerceat. Quo sit, ut potestati sacrae ad regendam Ecclesiam, ad opus ministerii atque ad aedificationem corporis Christi divinitus institutae arbitrium et vis subrogetur terreni imperii. Contra huiusmodi sacrorum usurpationes pro iure et veritate catholica respondet magnus Ambrosius : « Allegatur, imperatori licere omnia, ipsius esse universa. Respondeo : noli te gravare ut putes te in ea, quae divina sunt , imperiale aliquod ius habere. Noli te extollere, sed esto Deo subditus. Scriptum est : quae Dei, Deo ; quae Caesaris, Caesari. Ad imperatorem palatia pertinent, ad sacerdotem Ecclesiae » (1).

Quod vero ad ipsas leges attinet, quibus memorata *Motivorum* expositio praefigitur , licet eae speciem aliquam moderationis praeseferre fortasse videantur, si cum novissimis Borussicis legibus comparentur, re tamen vera eiusdem rationis et indolis sunt, eamdemque Catholicae Ecclesiae in Austriaca ditione parant perniciem.

Nolumus singula carumdem legum capita prosequi ; verum silentio praeterire nullo modo possimus gravissimam iniuriam, quae ipsa harum legum propositione infertur Nobis ipsis et huic Apostolicae Sedi, nec minus vobis, Dilecti Filii Nostri et Venerabiles Fratres, ac toti populo Catholico istius Im-

(1) S. Ambr. ep. 20, n. 19.

perii. Conventio nimirum inter Nos et serenissimum Imperatorem anno 1855 inita (1) ac ab eodem catholico principe solejni sponsione munita totique Imperio instar publicae legis promulgata, nunc Imperii Comitiis declaranda proponitur tanquam omni prorsus ex parte abrogata et irrita , idque nulla cum hac Apostolica Sede tractatione praegressa, imo et iustissimis nostris expostulationibus plane contemptis. Haec profecto iis temporibus , quibus fides publica adhuc valuit , ne tentari quidem potuissent ; nunc vero in hac tristissima rerum conditione et tentantur et perficiuntur. Contra hanc sollemnis pacti conventi violationem coram vobis , Dilecti Filii Nostri ac Venerabiles Fratres, iterum protestamur , multo vero magis intimo animi Nostri dolore denunciamus ac reprobamus iniuriam illam toti Ecclesiae illatam, dum et huius Concordati abrogationis et ceterarum connexarum legum causa et excusatio audacter refertur ad definitiones revelatae doctrinae ab Oecumenico Vaticano Concilio editas , atque haec ipsa catholica dogmata impie appellantur innovationes et commutations doctrinae fidei et Constitutionis Ecclesiae catholicae (2). Evidem si qui sunt in Austriaca ditione qui nefariis eiusmodi commentis catholicam fidem abiiciant , eam retinet ac profitetur cum glorirosis Avis suis totaque imperiali domo augustissimus Princeps, eam retinet ac profitetur longe maxima pars populi, cui leges feruntur talibus commentis innixae.

Ita Nobis insciis et invitis rescissa conventione

(1) Actor. Vol. II. pag. 459.

(2) Motivorum Expos. p. 25.

solemni, quam cum serenissimo Imperatore celebravimus, ut animarum saluti simul et civilis reipublicae commodis prospiceretur, nova quaedam forma juris obtenditur, et nova facultas civili Gubernio vindicatur, ut marte proprio de spiritualibus et ecclesiasticis negotiis quidquid visum fuerit, constituat atque decernat.

Id eo valet, ut iis, quae modo rogantur legibus, inviolabilis ecclesiae libertas in animarum curatione, in regimine fidelium, in religiosa institutione populi et cleri ipsius, in vita ad evangelicam perfectionem exigenda, in administratione et proprietate in ipsa bonorum importunis nexibus implacetur atque praepediatur; perversio inducatur catholicae disciplinae, foveatur ab Ecclesia defectio, sectarumque coalitio et conspiratio contra veram Christi fidem legum praesidio communiatur.

Magna profecto Nobis copia memorandi foret, quid et quantum malorum, si leges huiusmodi perferantur, metuendum sit; at vero prudentiam vestram, Dilecti Filii Nostri et Venerabiles Fratres, id neque fallere nec praeterire potest. Scilicet officia fere omnia et beneficia ecclesiastica, imo et exercitium pastoralium munierum ita~~civilis~~ potestati fient obnoxia, ut sacri Antistites, si novis iuribus (quod absit) acquiescerent, regimen dioecesium, pro quo districte rationem Deo sunt reddituri, non amplius iuxta saluberrima Ecclesiae praescripta retinere, sed ad nutum et arbitrium eorum qui reipublicae praefuerint, tractare et moderari cogerentur. Quid porro ex iis rogationibus expectandum erit, quae de agnitione religiosorum ordinum inscribun-

tur? Earum sane noxia vis et mens inimica tam aperta est, ut nemo non intelligat, eas ad corruptionem et perniciem religiosarum familiarum excoxitatas esse et comparatas. Temporalium denique bonorum iactura, quae imminet, tanta est, ut a manifesta publicatione et direptione vix differat. Ea bona siquidem post infensas leges probatas, civile Gubernium in potestatem suam erit redactum, sibiique ius et fas esse ducet ea dividere, conferre et vectigalibus impositis sic extenuare, ut misera quae dabitur possessio et usus, non ad Ecclesiae decus, sed ad eius ludibrium et ad velamentum iniustitiae relicita haud immerito existimetur.

Quum hae sint leges, de quibus in publicis Austriaci imperii comitiis disceptatur, et iis, quae demonstravimus, principiis nitantur, perspecta vobis plane sunt, Dilecti Filii Nostri et Venerabiles Fratres, praesentia pericula, quae gregibus vigilantiae vestrae concreditis impendunt. Unitas namque et pax Ecclesiae in discrimen vocatur, illudque agitur ut ei libertas adimatur, quam S. Thomas Cantuariensis scienter dixit; « animam esse Ecclesiae, sine qua nec viget nec valet adversus eos qui quaerunt hereditate sanctuarium Dei possidere » (1). Quam sententiam iam antea defensor alter eiusdem libertatis invictus, S. Anselmus verbis hisce explicaverat: « Nihil magis diligit Deus in hoc mundo quam libertatem Ecclesiae suae; qui ei volunt non tam prodesse quam dominari, procul dubio Deo probantur adversari: liberam vult esse Deus sponsam suam,

(1) S. Thom. Cantuar. ep 75. ad Episc. Angliae.

non ancillam » (1). Quapropter pastoralem sollicitudinem vestram, et zelum quo flagratis pro domo Dei , magis magisque excitamus et incendimus , ut periculum quod instat, contendatis amovere. Magnos sumite animos , quibus dignum virtute vestra certamen obeatis. Certum namque Nobis, nihil vos fore animis neque virtute minores iis Venerabilibus Fratribus , qui alibi inter vexationes acerbissimas pro hac ipsa libertate Ecclesiae opprobriis et tribulationibus spectaculum facti non modo rapinam bonorum suorum cum gaudio suscipiunt, sed etiam in vinculis certamen sustinent passionum (2).

Ceterum non in viribus nostris sed in virtute Dei spes omnis posita est ; Dei namque causa agitur, qui oraculo nunquam defecturo nos ita praemonuit et erexit : In mundo pressuram habebitis, sed confidite , ego vici mundum (3). Nos itaque , qui pro munere Nostro Apostolico in hoc bello tam vario et atroci contra Ecclesiam indicto, divina gratia insurmitatem Nostram roborante, duces constituti sumus, ea vobis renunciamus ac spondemus, quae S. Martyr Cantuariensis verbis olim expressit huic aetati et periculo apprime congruentibus : « Causa quam contra nos exercent inimici Ecclesiae , inter ipsos et Deum est, quia nos nihil aliud ab eis quacrimus, nisi quod Ecclesiae suae aeterno testamento pro ea in suscepta carne immortalis reliquit Deus. In fide ergo et charitate Christi exurgatis Nobiscum in auxilium Ecclesiae, et auctoritate et prudentia vobis

(1) S. Anselm. Epist. 9 ad Balduinum regem.

(2) Heb. 10, 32 se q.

(3) Io. 16, 33.

collata occurrite hominibus , quibus nullorum successum copia sufficit, si Ecclesia Dei gaudet libertate. Confidimus in vobis abundantius, praesertim in causa Dei. De Nobis autem pro certo tenete, quia satius ducimus mortem incurrire temporalem, quam miserae servitutis angustias perpetuare. Nam huius controversiae exitus trahetur ad consequentiam temporum futurorum, ut Ecclesia aut perpetuis , quod absit, aerumnis lugeat, aut perenni gaudeat libertate » (1).

Quum autem vobis interea admittendum sit, ut quae instant pericula, auctoritate, prudentia et studiis vestris praeccaveatis, nihil utilius atque opportunius fore intelligitis , quam ut collatis consiliis disquiratis ac deliberetis quaenam rationes viaeque aptiores suppetant, quo certius atque efficacius propositum finem assequamini. Dum Ecclesiae iura impetruntur , vestrum est ut adscendentes ex adverso murum opponatis pro domo Israel ; solidius vero propugnaculum erit et defensio validior, quo magis concors et in unum conspirans singulorum opera et conatus erit ; et quo diligentius praevisa et constituta fuerit agendi ratio pro varia necessitate rerum quae forte ceciderint, adhibenda. Quare vos etiam atque etiam hortamur, ut quamprimum conveniatis in unum, et communicatis consiliis normam constitutatis certam omnibusque probatam, qua pro officiis vestri ratione propulsetis unanimes mala ingruentia, et Ecclesiae libertatem fortiter tueamini. Haec ideo vos a Nobis moneri par erat, ne officio Nostro in

(1) S. Thom. Cant. ep. 33.

tanta rei gravitate deesse videremur. Nam persuasum Nobis est, vos etiam citra hortationes Nostras haec ultro fuisse effecturos. Alioquin nondum spem omnem abiecamus fore ut eas, quae portenduntur, calamitates, alio tramite Deus avertat. Nos enim movet ad bene sperandum pietas et religio Carissimi in Christo Filii Nostri Francisci Iosephi Imperatoris et Regis, quem Nos novis litteris hodierna die ad ipsum datis enixe obsecravimus, ne unquam committere velit, ut in amplissima ditione sua inhonestae servituti tradatur Ecclesia, et catholici cives eius imperio subiecti in summas angustias adducantur.

Quoniam vero multi adversus Ecclesiam connituntur et mora quaevis plena semper periculo est, vos minime oportet desides conquiescere. Praesit Deus consiliis vestris, et potenti praesidio suo vos adiuvet, ut quae ad decus Nominis Eius in animarum salutem maxime pertinent constituere et perficere feliciter valeatis. In auspicium autem caelestis huius praesidii et praecipuae benevolentiae Nostrae testimonium Apostolicam Benedictionem vobis universis et singulis, Dilecti Filii Nostri et Venerabiles Fratres, nec non Clero et fidelibus vigilantiae vestrae commissis peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die VII Martii anno Domini MDCCCLXXIV. Pontificatus Nostri vicecesimoctavo.

LITTERAE APOSTOLICAE

PIVS PP. IX.

AD FVTVRAM REI MEMORIAM.

Apostolica omnium Ecclesiarum sollicitudine urgente, iamdudum consueverunt Romani Pontifices Praedecessores Nostri Ecclesiasticos viros in longinas regiones destinare , qui vices Apostolicae Sedis agentes conservationem unitatis fidei, puritatis morum, constitutionis hierarchiae, Canonum et disciplinae pervigili circumspectione curarent. Hoc autem providum officium Orientalis ritus Ecclesiae denuo experiri coeperunt postquam, sublatis gravioribus impedimentis, quae difficillima tempora invexerunt, Catholicae religionis studium in iisdem revirescere coepit. Atque ita factum est , ut Syriae , Aegypto , Mesopotamiae , Armeniae , aliisque regionibus praesens adasset Apostolicae Sedis Delegatus. Has inter praetermitti sane non poterat Per-

siae regio, cuius ecclesiastica historia plurima exhibet monumenta fidei et virtutis, quam plura Christianorum millia nobilissimis martyriis illustrarunt. Quos quidem apud Deum interventores fore confidimus, ut in ea regione, quam glorioso sanguine pro Christi nomine effuso decorarunt, Christianae Fidei integritas, et Catholica unitas, iam diuturno funesto schismate dilacerata, et haeresibus commaculata, penitus, atque in integrum restituantur. Multos enim novimus sive Catholici, sive Armenii ritus Christianos illic versari, quorum maiores cum a recta fide propter temporum asperitatem recessissent, et ipsi ab hac Apostolica Sede, in qua fundamentum fidei, et centrum unitatis a Christo Domino positum est, alieni facti sunt, non tam, ut confidimus, animi pericacia, quam ob verae fidei ignorantiam. Hac porro abutentes, qui Christianos se nomine tenus appellant, Evangelium vero Christi evacuant, eos in graviores et deterrimos quosque errores impellere conantur. Quae omnia postulant, ut maiorem semper curam geramus Christianorum in Perside degentium. Evidem Apostolica Sedes iis iuvandis nihil unquam omisit, prout temporum adiuncta postularunt: quare et Persidi suus datus est iampridem Delegatus Apostolicus qui aliquando peculiaris ei fuit et proprius, aliquando Mesopotamiae etiam et Kurdistani, atque Armeniae Minoris curam gessit. Verum succrescentibus illic quotidie magis spiritualibus Christianorum necessitatibus, iam unus idemque vir impar evasit regionibus istis procurandis, quas inter propter longinquitatem, atque itinerum difficultatem, difficilis quoque est rerum communis.

catio. Quapropter in eam sententiam devenimus, ut, sublata unione Apostolicarum Delegationum Persidis videlicet, et Mesopotamiae, quas modo vacare contigit per obitum Venerabilis Fratris Nicolai Castells Archiepiscopi Martianopolitani, suus ac proprius utrique ex nunc, et in posterum praesicetur Antistes. Itaque de consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum S. Congregationis de Propaganda Fide pro Negotiis Ritus Orientalis S. R. E. Cardinalium, motu proprio, certa scientia, et de Apostolicae potestatis plenitudine unionem abrogamus earumdem Delegationum sancitam Apostolicis Litteris editis die XXV. Maii Anni MDCCCLX, quarum initium « Quod Orientalium » et tam Mesopotamiae una cum Kurdistano et Armenia Minori, quam Persidi suum ac distinctum Apostolicae Sedis Delegatum adesse iubemus per Nos, et Successores Nostros Romanos Pontifices diligendum. Eius porro officium erit Nostro nomine, et auctoritate fidelium curam gerere, graviora ecclesiastica negotia moderari, exequenda curare, quae ab Apostolica hac Sede ad spirituale illorum regimen constituta fuerint; et illius auctoritas a quibusvis Parochis vel Episcopis regionis illius requiri debeat quando ecclesiasticum aliquod negotium potioris momenti occurrat; salva in omnibus auctoritate memoriae Nostrae Congregationis de Propaganda Fide pro Negotiis Ritus Orientalis. Non dubitamus autem quin omnes, et singuli fideles cuiusvis ordinis dignitatis, vel ritus, eorumque in primis Antistites qui sunt, vel erunt, Apostolicum Delegatum in Perside pro tempore existentem debito honore, ac re-

verentia sint prosecuturi, atque in ipso Delegato supremam Delegantis auctoritatem agnoscentes, fidem atque obedientiam suam erga Apostolicam Sedem hac etiam ratione sint comprobaturi. Decernimus quoque has Nostras Litteras firmas, validas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis ad quos spectat, et spectabit plenissime suffragari. Contrariis non obstantibus quibuscumque quamvis speciali et individua mentione dignis.

Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die XIII. Martii MDCCCLXXIV., Pontificatus Nostri Anno XXVIII.

F. CARD. ASQVINIUS.

Loco Annuli Piscatoris.

LITTERAE APOSTOLICAE

PIVS PP. IX.

AD FVTVRAM REI MEMORIAM.

Universi Dominici gregis curam in persona Beati Petri, cui aeternus Pastor pascendas tradidit oves et agnos, arcano divinae providentiae consilio gerentes, ne spiritualia subsidia et adiumenta concredito Nobis gregi desint, ubi ovium numerum creuisse noverimus, ibi et Pastores in earumdem praesidium et commodum augere solemus. Iam vero quum ea sit amplitudo territorii Melbournensis Ecclesiae in Australiana Victoriae Colonia, et fidelium, qui eam incolunt, multitudo, ut ex sententia Episcoporum Australiae ac praesertim Melbournensis, unus Pastor huius Dominici gregis parti curandae nonnisi difficile par sit, visum est Nobis in spirituale illorum fidelium bonum et commoditatem, ut in praefato territorio duas novas dioeceses erigere velimus. Quare omnibus hac super re mature perpensis, de Vene-

rabilium Fratrum Nostrorum Congregationis Propagandae Fidei consilio in territorio Ecclesiae Melbournensis in Australiana Victoriae Colonia duas dioeceses novas Apostolica auctoritate Nostra harum litterarum vi, alteram scilicet in civitate Sandhurstensi, alteram vero in Ballaratensi civitate erigimus et constituimus. Sandhurstensi autem dioecesi sic erectae limites assignamus in parte septentrionali dictae Coloniae lineam occidentalem gradus longitudinis centesimi quadragesimi quarti, in meridionali vero latitudinis trigesimi septimi; ac dioecesi Ballaratensi in plaga occidentali limites praesinimus lineam longitudinalem centesimam quadragesimam quartam a mari usque ad flumen Murray, itemque lineam eamdem quae Coloniam definiens, illam a dioecesi Adelaidensi seu a Colonia Australiae Meridionalis separat, adeo ut flumen ipsum Murray limes septentrionalis sit, mare autem limitem meridionalem constituat. Nobis tamen et Sanctae Apostolicae Sedi servamus facultatem novam ineundi eiusdem Coloniae Victoriae divisionem, si id animarum salus ac rerum adiuncta postulaverint. Executionem denique praesentium Litterarum Nostrarum Venerabili Fratri Iacobo Alipio Goold Melbournensi Archiepiscopo cum facultibus necessariis et opportunis, ut accuratius limites utriusque dioecesis per varia territorii loca seu districtus designentur, committimus ac demandamus. Haec volumus et iubemus, decernentes has Litteras Nostras firmas, validas, et efficaces existere, ac fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere; sicque et non aliter per quoscumque Iudices ordinarios, et delegatos etiam Causarum Palatii Apo-

stolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, iudicari, et definiri debere, atque irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate fungente scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus, quatenus opus sit Nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de iure quaesito non tollendo, aliisque Apostolicis Constitutionibus, et Ordinationibus, nec non dictae Melbournensis Ecclesiae etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die XXX. Martii MDCCCLXXIV. Pontificatus Nostri Anno XXVIII.

F. CARD. ASQUINIUS

Loco Annuli Piscatoris.

LITTERAE APOSTOLICAE

PIVS PP. IX.

AD FVTVRAM REI MEMORIAM.

Incrementa, quae ss̄ma Christi religio, Deo bene iuvante, in ampla Australiae insula postremis hisce annis suscepit, suadent Nobis ut novam inibi Ecclesiam in bonum fidelium constituamus provinciam. Itaque de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Congregationi christiano nomini propagando praepositorum consilio aliam in magna Australiae insula ecclesiasticam provinciam Apostolica auctoritate Nostra hisce Litteris erigimus et constituimus, ac proinde Melbournensem Ecclesiam in Colonia Victoriae ad Metropolitanae Sedis dignitatem pari auctoritate Nostra tenore praesentium evehimus, eidemque in Metropolitanam Ecclesiam sic erectae tamquam Suffraganeas harum Litterarum vi Sedes Episcopales Adelaidensem, Tasmaniensem ac Partensem, itemque novissime a Nobis erectas Ballaratensem et Sandhurstensem Episcopales Sedes as-

signamus. Decernentes has Litteras Nostras firmas, validas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtainere; sicque in praemissis per quoscumque Iudices ordinarios et delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores et Cardinales etiam de Latere Legatos, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, atque irritum et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate fungente scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque in contrarium facientibus quamvis speciali et individua mentione ac derogatione dignis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die XXXI. Martii MDCCCLXXIV. Pontificatus Nostri Anno XXVIII.

F. CARD. ASQVINIVS.

Loco Annuli Piscatoris.

EPISTOLA ENCYCLICA

AD ARCHIEPISCOPUM LEOPOLIENSEM, HALICIENSEM, ET CAME-
NECIENSEM RUTHENORUM ALIOSQUE EPISCOPOS EIUSDEM
RITUS GRATIAM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE
HABENTES.

PIVS PAPA IX.

VENERABILES FRATRES

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Omnen sollicitudinem vel a primis diuturni Pontificatus Nostri annis adhibuimus atque operam dedimus ad spirituale Orientalium Ecclesiarum bonum procurandum et fovendum, solemniter, inter cetera, declarantes sartas ac tectas religiose servandas et custodiendas peculiares catholicas Liturgias (1), quas pariter Praedecessores Nostri maximo in pretio semper habuerunt. Qua porro in re luculentissima sunt quae Clemens VIII tradidit in sua Constitutione *Magnus Dominus* an. 1595, Paulus V in suo Brevi diei 10 Decembris 1615, ac potissimum, reliquis

(1) *Litterae Apostolicae ad Orientales*, quarum initium In suprema diei 6 Ianuar. 1848. Vid. Acta Vol. I. pag. 7.8

omissis, Benedictus XIV in suis encyclicis Litteris *Demandata* an. 1743, et *Allatae sunt* an. 1755.

Cum autem arctissimus existat nexus quo cum dogmaticis doctrinis disciplina praesertim liturgica coniungitur et consociatur, hinc Apostolica Sedes, infallibilis Fidei Magistra ac sapientissima Veritatis custos, vix ac deprehendit « periculosum et inde- » corum aliquem ritum in Orientalem Ecclesiam ir- » repisse, illum damnavit, improbavit eiusque usum » ipsi prohibuit » (1).

Rursus memorata cura illibatas servandi veteres Liturgias impedimento non fuit quominus inter orientales ritus adsciscerentur etiam nonnulli ex aliis Ecclesiis accepti, quos, uti ad catholicos Armenos Gregorius XVI fel. record. scribebat; « Ma- » iores vestri aut, quia rectiores visi fuerant, ada- » marunt, aut tamquam notam ab haereticis schi- » smaticisque eos discernentem aliquo abhinc tem- » pore assumpserunt » (2). Quapropter, ceu tradit idem Summus Pontifex, « ea regula omnino ser- » vanda est qua statuitur, inconsulta Sede Aposto- » lica, in sacrae Liturgiae ritibus nihil esse inno- » vandum etiam nomine instaurandi caeremonias, » quae Liturgiis ab eadem Sede probatis magis con- » formes esse videantur, nisi ex gravissimis causis » et accedente Sedis Apostolicae auctoritate » (3).

(1) Benedictus XIV in suis Litteris *Allatae sunt* § 27 die 26 Iulii 1735.

(2) Gregorius XVI in suis Litteris *Studium paternae benevolentiae* die 2 Maii 1836.

(3) Gregorius XVI in suis Litteris *Inter gravissimas diei 3 Februarii 1832.*

Hisce porro iuris principiis, quae pro universis orientalis ritus Ecclesiis sapienti consilio fuerunt sancita, regitur quoque, uti pluries data occasione declaratum est praesertim in superius memorato Brevi Pauli V, liturgica disciplina Ruthenorum, quos non destiterunt Romani Pontifices singulari benevolentiae affectu ac peculiaribus favoribus prosequi; et vix ac aliquod periculum imminere et eorum fidem in disserinendam adduci perspectum est, Apostolica Sedes ad tantum malum avertendum vocem suam absque ulla mora attollere non praetermisit. Solemnia adhuc sunt verba, quibus usus est Decessor Noster Gregorius XVI fel. mem. (1) cum scilicet Ruthenorum natio, ut cuique exploratum est, in asperrima versaretur rerum conditione, qua ipsos ad usque tricies centena millia ex Catholicae Ecclesiae gremio miserrime avulsos et hodie lamentamur.

Nec pariter Ruthenorum nationi defuit eiusdem Apostolicae Sedis auxilium, cum graves et diuturnae controversiae in ecclesiastica Provincia Leopoliensi ob disciplinae et ritus varietatem, atque ob mutuas relationes, quae inter ecclesiasticos viros latini et graeci ritus ibi intercedebant, non absque christianaे charitatis detimento agitabantur, quae per conventionem seu concordiam ab Episcopis utriusque ritus propositam, et die 6 Octobris 1863 sanctam decreto S. Congregationis de Propaganda Fide pro negotiis orientalis ritus, feliciter fuerunt compositae ac diremptaæ.

Verum miserrima rerum adiuncta in quibus ea-

(1) Allocutio habita in Consistorio diei 22 Nov. 1838.

dem ecclesiastica Provincia, et potissimum finitima Chelmensis Dioecesis in praesentiarum versatur, omnem Nostram vigilantiam et sollicitudinem iure ac merito rursus expostulant. Nuperrime siquidem ad Nos relatum est inter istos Catholicos Graeco-Rutheni ritus vel acrem controversiam de re liturgica temerario ausu excitatam esse, ac quosdam existere, licet in clericali ordine constitutos, qui rebus novis studentes sacras caeremonias alias immemorabili usu laudabiliter receptas, alias quoque Zamoscennae Synodi, quam Apostolica Sedes probavit (1), sanctione solemniter confirmatas, proprio lubitu immutare pertentant.

Sed quod magis Nos angit, et intima aegritudine cor Nostrum afficit, est quod recenter acceperimus de miserrimo rerum statu quo affligitur Chelmensis Dioecesis. Siquidem, recedente eiusdem Episcopo paucis abhinc annis per Nos Ipsos instituto, et spirituali vinculo cum eadem Dioecesi adhuc illigato, quidam pseudo-administrator, quem Nos episcopali munere indignum iam pridem iudicavimus, minime dubitavit ecclesiasticam iurisdictionem usurpare, cuncta in memorata Ecclesia pessum dare, ac potissimum rem liturgicam canonice sanctitam proprio marte confundere ac perturbare.

Moerentes adhuc piae oculis habemus circulares die 20 Octobris anni 1873 editas, quibus infelix ille pseudo-administrator divini cultus exercitium sacramque liturgiam innovare audet, ea plane mente, ut in catholica Chelmensi Dioecesi schisma-

(1) Benedictus XIII in suo *Brevi Apostolatus Officium* diei 19 Iulii 1724.

ticorum liturgia inducatur; et ad rudes ac simplices decipiendos, eosque facilius ad schisma impellendos ipse non erubescit in medium proferre nonnullas Apostolicae Sedis Constitutiones, earumque sanctionibus in suum sensum detortis fraudulenter abuti.

Porro quae in praecitatis litteris de re liturgica disponuntur nulla prorsus ac irrita existere nemo est qui non videat, eademque Nos nulla et prorsus irrita Apostolica Nostra Auctoritate declaramus. Imprimis enim memoratus pseudo-administrator quavis ecclesiastica iurisdictione penitus destituitur, quam scilicet nec legitimus Episcopus in suo di-cessu, nec postea Apostolica Sedes eidem umquam demandarunt, ac proinde ipsum *per ostium non intrasse in ovile ovium, sed adscendisse aliunde* (1), ac veluti intrusum habendum cuique perspectum et exploratum est.

Ad haec Sacri Ecclesiae Canones antiquos orientales ritus legittime inductos religiose utique servandos praecipiunt, cum « Praedecessores Nostri « Romani Pontifices satius consultiusque duxerint » ritus huiusmodi, qua in parte nec Fidei catho-» licae adversantur, nec periculum generant anima-» rum, aut ecclesiasticae derogant honestati, ap-» probare seu permittere » (2): at simul ipsi solemniter indicunt, nemini prorsus, hac Sancta Sede inconsulta, fas esse in re liturgica vel leviores innovationes peragere, quemadmodum satis abunde

(1) Io. Cap. X. v. 1.

(2) Benedictus XIV in sua Constitutione *Etsi pastoralis* edita die 26 Maii 1742.

commonstrant Apostolicae Constitutiones, quas initio retulimus.

Nec ullius momenti est quod ad fucum faciendum adiicitur, nimirum liturgicas huiusmodi innovationes proponi, ut orientalis ritus expurgetur et ad nativam integritatem restituatur. Quandoquidem Ruthenorum liturgia nulla alia esse potest nisi quae vel a sanctis Ecclesiae Patribus fuit instituta, vel Synodorum canonibus sancita, vel legitimo usu inducta, Apostolica Sede sive expresse sive tacite semper adprobante: et siquae variationes temporis lapsu in eadem Liturgia occurserunt, eae profecto non inconsulis Romanis Pontificibus et potissimum ea mente inventae sunt, ut huiusmodi ritus a quavis haeretica et schismatica labe eximeretur, atque ita catholica dogmata ad incolumentem fidetur tuendam, et bonum animarum promovendum rectius et clarius exprimerentur. Quocirca sub dolosa specie ritus expurgandi, eosque in integrum restituendi nihil aliud intenditur nisi parare insidias fidei Ruthenorum Chelmensis, quos ab Ecclesiae Catholicae gremio distrahere, et haeresi ac schismati devovere perditissimi homines adnituntur.

Sed acerbissimas inter, quibus undique premimur, angustias Nos reficit ac recreat praeclarissimum et plane heroicum fortis et constantis animi spectaculum nuperrime Deo, Angelis, et hominibus oblatum a Chelmensis Dioeceseos Ruthenis, qui in qua pseudo-administratoris mandata reiicientes, mala quaeque perpeti atque ipsam vitam in extremum discrimen maluerunt adduci, quam avitae fidei iacturam facere et catholicos dimittere ritus, quos ipsi

ab eorum maioribus receperunt et incorruptos ac il-libatos se perpetuo servaturos conclamarunt.

Nos autem Deum omnibus precibus orare non intermittimus, ut dives in misericordia lumen gratiae suae in corda eorum, qui omne contra fas Chelmensem Dioecesim divexant, clementer effundat, ac simul miseris illis fidelibus omni prorsus auxilio et spirituali regimine destitutis potentem suam opem afferat, et optatae tranquillitatis solatum acceleret.

Post haec Vos, Venerabiles Fratres, qui tanto studio ac singulari zelo demandatam Ruthenorum curam suscepistis, etiam in Domino hortamur, ut liturgicam disciplinam ab Apostolica Sede probatam, vel eadem sciente et non contradicente in vectam religiose tueamini, quavis innovatione penitus interdicta, et accuratam Sacrorum Canonum hac in re editorum, ac potissimum Zamoscena Synodi custodiam Parochis atque Sacerdotibus vel per severissimas, si opus fuerit, poenarum sanctiones praecipiendam curetis. Agitur enim de re gravissima, videlicet de salute animarum, cum illegitimae innovationes catholicam Fidem et sanctam Ruthenorum unionem in summum discrimen adducant. Quamobrem nulli curae, nulli labori parcendum est, nihilque intentatum relinquи debet, quo universae in re liturgica perturbationes istic a pravis hominibus excitatae vel ab eorum primordiis penitus compriman-tur: quibus muneribus fortiter et suaviter obeundis Vos, Venerabiles Fratres, Dei opitulante gratia, minime defuturos confidimus.

Quod ut feliciter contingat Apostolicam Benedictionem Vobis, Venerabiles Fratres, et gregibus cu-

iusque Vestrum curae concreditis peramanter iu Do-
mino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die decimatertia
Maii MDCCCLXXIV. Pontificatus Nostri anno vi-
cesimoctavo.

PIVS PP. IX.

DECRETVM

S. CONGREGATIONIS CONCILII.

Actuosi iniquarum sectarum asseclae, qui ubique fere rerum potiti omnem pervertere ordinem, ipsaque constitutionis Ecclesiae Christi fundamenta suffodere conantur, etiam in catholica Italia plebes commovere audent, ut imitantes nefarium quorundam Helveticorum exemplum, ius eligendi proprios animarum curatores sibi audacter usurpent. Nec, quod deterius est, defuit inter aliquos perditissimos ecclesiasticos viros, qui munus parochiale tam perverse sibi delatum suscipere, atque etiam obire impudenter praesumpserit. Detestabile sane facinus, quod Ecclesiasticam Hierarchiam evertit funditusque presumdat : siquidem *docendus est populus*, inquit Caelestinus Papa, *non sequendus, nosque, si nesciunt, eos quid liceat, quidve non liceat, commonere, non his consensum praebere debemus* (1). Temerarius proinde ausus contra statuta Sanctorum Patrum, *crimen tam ambitionis, quam inobedientiae*, ex quo,

(1) Can. *Docendus* 2 dist. 63.

subdit Gregorius VII, *plurimas perturbationes in Ecclesia (imo ruinam sanctae religionis) oriri, ex quibus christiana religio conculcatur* (1). Nil propterea mirum quod SS. Canones tantum nefas perpetuo reprobaverint, ac gravissimis poenis devoverint. Praelaudatus namque Gregorius XII (2) Paschalis II (3) Alexander II (4) et Concilium Lateranense sub Alessandro III celebratum (5) solemniter decreverant, investituram Ecclesiae per manus laicorum suscepitam irritam esse, et Clericos Ecclesias taliter recipientes ab introitu Ecclesiae interdici, excommunicatione muletari, et, si in scelere perstiterint, a ministerio ecclesiastico deponi debere. Quin imo scelus huiusmodi eam praeterea redolet nequissimam iurisdictionis, bonorum ac iurium Ecclesiae usurpationem, quam Concilium Tridentinum (6) anathemati tamdiu subiecit, quamdiu usurpatio cessaret, ac Constitutio Apostolicae Sedis IV. Id. Octobris 1869 (7) obnoxiam declaravit excommunicationis latae sententiae speciali modo Romano Pontifici reservatae. Cum tamen tot saluberrimae SS. Canonum sanctiones haud fregerint audaciam ac nequitiam novatorum, ne in superioribus Italiae regionibus illud ipsum patraretur nefas, quod in pro-

(1) Can. *Si quis deinceps* 12 et Can. *Quoniam* 13 Caus. 16. q. 7.

(2) Can. *Si quis deinceps* 12 Can. *Quoniam* 13 Can. *Si quis Episcopus* 14 Caus. 16 q. 7.

(3) Can. *Si quis Clericus* 16 Can. *Constitutiones* 17 Can. *Nullus* 18 Can. *Sicut* 19 Caus. 16 q. 7.

(4) Can. *Per laicos* 20 Caus. 16 q. 7.

(5) Cap. *Praeterea* 4 de iure patr.

(6) Sess. 22 cap. 11 de Reform.

(7) Part. I. § 11. (Vid. Acta Vol. V. pag. 60).

xima Helvetia nuper fuerat Apostolica Auctoritate disiectum, SS^mus D. N. Pius Papa IX, p^raemaxima qua flagrat erga omnes oves sollicitudine et charitate, mandavit huic Sac. Congregationi Concilii, eidem malo eadem occurrentum esse medela: ideoque iussit Ecclesiasticis Provinciis Venetae ac Mediolanensi, singulisque Dioecesis Patriarchali ac Metropolitanae iurisdictioni subiectis applicari atque inculcari, prout praesenti Decreto reapse applicantur atque inculcantur ea omnia, quae pro Helvetica Foederatione, quoad popularem Parochorum electionem, sapientissime constituta sunt in nupermissis Literis Encyclicis diei 21 Novembris 1873; adeo ut quicumque in praememoratis Dioecesis, suffragante populo, ad Parochi sive Vicarii officium electi audeant sive Ecclesiae, sive iurium ac bonorum praetensam possessionem arripere, atque obire munia ecclesiastici ministerii, *ipso facto incurvant in excommunicationem maiorem peculiariter reservatam S. Sedi, aliasque poenas canonicas, iidemque omnes fugiendi sint a fidelibus iuxta divinum monitum, tamquam alieni aut fures, qui non veniunt, nisi ut furentur, mactent et perdant.* Ita porro eadem Sac. Congregatio Concilii statuit ac decrevit, et ab omnibus servari mandavit, sublatis exemptionibus ac privilegiis quibuscumque, etiam speciali mentione dignis.

Datum Romae ex Secretaria Sac. Congregationis Concilii die 23 Maii 1874.

P. CABD. CATERINI Praef.

P. ARCHEBISCOPVS SARDIANVS Secr.

Loco Signi.

DECRETUM CONSISTORIALE

BISUNTINA

SEPARATIONIS ECCLESiarum suffraganearum
STRASBURGENSIS ATQUE METENSIS
UT S. SEDI APOSTOLICAE IMMEDIATE SUBSINT.

Rem in ecclesiastica Provincia Bisuntina pro modernis temporum et locorum subortis circumstantiis opportunam scilicet atque praestantem conjecturus, Pius huius nominis IX divina providentia Pontifex Maximus dignatus est annuere postulationibus enixa- que votis a Gallico Gubernio devotissime ad Sanctam Sedem Apostolicam oblatis, implorandi gratia, ut Argentinensis seu Strasburgensis alteraque Metensis Ecclesiae episcopales, quae in Alsatia-Lorena sitae sunt, modo subtrahantur et liberentur a metropolitica, cui subsunt, iurisdictione Archiepiscopi Bisuntini; subindeque, paterna ex eiusdem Summi Pontificis benignitate salutarique in Domino providentia nedum honorificentius, sed etiam consultius praeferant immediatam erga Sanctam Sedem Apostolicam in ecclesiasticis et spiritualibus subiectio- nem.

Quocirca cunctis quae animadvertenda erant maturo consilio sapientique deliberatione perpensis, tandem Sanctitas Sua ex certa scientia motuque

veluti proprio, et Apostolicae suae auctoritatis plenitudine, omnia haec quae sequuntur, ad maiorem etiam illorum Christifidelium utilitatem et consolationem, in decretis mandavit atque sancivit.

I.

Ante omnia videlicet ad hoc negotium ea qua par est regularitate omnimodaque validitate opportune utiliterque in Domino persiciendum, Summus idem Pontifex minime dubitavit praesumere, atque adeo de apostolicae suae potestatis plenitudine, quantum opus sit, omnino supplere consensum quorumcumque interesse habentium vel quomodocumque habere praesumentium.

II.

Dehinc Episcopalem Ecclesiam Argentinensem seu Strasburgensem, nec non alteram Metensem decrevit exemplas omnino fore a metropolitico iure Archiepiscopatus Bisuntini, cui hodieum subsunt, adeoque plane subductas ab alia quavis eiusmet Metropolitani Antistitis ordinaria superioritate atque prerogativa quomodocumque iurisdictionali.

III.

Propterea binae ipsaemet Ecclesiae, illarumque insimul Civitates et universum utriusque praefati Episcopatus territorium dioecesanum, insimulque ceterae quae inibi comperiuntur Civitates, Oppida,

Paroeciae, nec non ecclesiastica quaevis Beneficia, piaque Instituta, pariterque omnes ac singuli utriusque sexus incolae, sive laici, sive clerici, sive presbyteri et monastici, cuiuscumque sint gradus, ordinis et conditionis, isthaec utique omnia et singula cum suis inherenteribus et de more concomitantibus accessoriis declarantur et sint a Metropolitica Bisuntini Antistitis iurisdictione itidem exempta penitusque subtracta.

IV.

At enim Sanctitas Sua praestantioris etiam honoris gratia, dignata est in decretis mandare atque statuere, ut ipsaem Ecclesiae protinus extituae sint Sanctae Sedi Apostolicae immediate subiectae; ideoque sint mox habituae atque fruituae omnibus et singulis iuribus, honoribus, praerogativis, gratiis, favoribus, privilegiis, et quibuslibet indultis, sicuti ceterae in illis partibus Ecclesiae, quae gaudent immediata erga Sanctam Sedem Apostolicam subiectione.

V.

Quibus uti desuper constitutis, neque contrariis quibuscumque speciali quamvis mentione dignis, ultatenus obstantibus, vel eis ad hoc dumtaxat opus illata peculiari derogatione Apostolica; idem Summus Pontifex voluit expressis verbis declarare atque cavere, ne quis unquam ea singula, quae hisce in decretis ordinata et constituta sunt, audeat sive ob-

reptionis, sive subreptionis, sive demum alterius cuiusque speciei vitio notare, minimeque impugnare.

VI.

Haec itaque omnia et singula ut quam plenum robur et solemnem assequantur effectum, Beatitudo Sua voluit iussitque hoc summarium Sacrae Congregationis Consistorialis Decretum perinde haberi et fore quidem valitum, ac si Litterae Apostolicae sive in forma Brevis, sive sub plumbo expeditae fuissent.

VII.

Ideo ad huiusmodi Decreti exequutionem maluit deputare hodiernum Episcopum Metensem R. P. D. Paulum Georgium Mariam Dupont des Loges, at quantummodo pertinet ad Argentinensem seu Strasburgensem Ecclesiam; hodiernum autem Episcopum Argentinensem seu Strasburgensem R. P. D. Andream Raess, qua dumtaxat pertinet ad Metensem Episcopatum; collata quidem utrius Delegato facultate subdelegandi ad hoc persiciendum opus aliam probam idoneamque personam, quae vero ecclesiastica dignitate sit insignita.

VIII.

Insuper utrique sic deputato eorumque subdelegatis, si forsitan adscisci oporteat, Sanctitas Sua dignata est impetrare quascumque vel necessarias vel oportunas facultates, ut quisque pro parte sua efficaciter valeat, omni appellatione remota, ea quoque deliberare, ordinare ac etiam definitive decernere, quae ad huiusmodi negotium feliciter

citer percipiendum, iusta, salutaria, et opportuna
dignoscantur.

IX.

Enimvero eisdem Delegatis eorumque Subdelegatis expressam iniungi voluit obligationem mittendi ad Sanctam Sedem Apostolicam tres intra menses ab expleta huiusmet Decreti exequutione authentica forma exaratum exemplar quorumcumque Decretorum, quae ad hoc negotium exequendum edi oportuerit.

X.

Propterea Sanctitas Sua, ut haec omnia ad Omnipotentis Dei gloriam eorumque Christifideliū bonum et consolationem spiritualem protinus exequutioni mandentur, iussit per Sacram Congregacionem Consistorialibus negotiis praepositam hoc summarium confestim ferri Decretum, ipsiusque authenticum exemplar ad perpetuam rei memoriam et normam, uti par est, in tabulario huiusmet Sacrae Congregationis diligenter conservari.

Datum Romae hac die decimaquarta mensis Iunii anno reparatae hominum salutis millesimo octingentesimo septuagesimo quarto.

Pro R. P. D. ANTICI MATTEI
S. Congreg. Consistorialis Secret.
Flavius Cordelli Substitutus

Loco ✠ Signi.

DECRETVM CONSISTORIALE

**METENSIS, NANCEYENSIS ET TULLENSIS, NEC NON S. DEODATI
 INSUPERQUE ARGENTINENSIS SEU STRASBURGENSIS
 IN ALSATIA-LORENA
 DISMEMBRATIONUM ET POSTERARUM INCORPORATIONUM.**

Propter modernas in Alsatia-Lorena et rerum et locorum conversiones, exploratum est, necessariam continuoque opportunam ecclesiasticorum quoque negotiorum gestionem multis obnoxiam esse difficultatibus non sine illorum Christisidelium etiam in spiritualibus iactura et detimento. Enimvero ad eiusmodi incommoda amovenda, nec non ad expeditiorem Dioecesium administrationem procurandam visum est in Domino convenientius praestare, ac etiam oportere; ut qua conserta modo reperiuntur confinia inter Gallicam et Germanicam Ditionem (iuxta Conventionem Francofortensem iam inde ab anno 1871 initam sub die decima Maii) illa quae vicissim intersita et quodammodo commixta sunt dioecesana territoria, in praesentiarum accommodatius circumscribantur, et qua interest pro bono communis dismembrentur; ut porro dismemberationes eiusmodi

commodius atque utilius finitimi incorporentur Dioecesibus.

Quocirca nuper contigit, ut Gallicae Nationis Gubernium devotas offerri curaverit postulationes SS^{mo} D^{ño} Nostro Pio huius nominis IX Pontifici Maximo, implorandi gratia, ut huiuscemodi negotium auctoritate Apostolica conficiatur, atque ad optatum exitum provide feliciterque perducatur.

Idecirco Beatitudo Sua, his atque aliis, quae accurate animadvertenda erant, magni ponderis causis, earumque momentis matura deliberatione perpensis, quam libenter dignata est praenuntiatas ipsius Gallici Gubernii postulationes enixaque vota benigno prosequi favore. Ideo nimirum ex certa scientia motuque veluti proprio deliberavit voluitque omnia et singula, quae sequuntur, in decretis mandare, Apostolicaque Sua Auctoritate inviolabiliter sancire.

I.

Ante omnia, sicuti par est, tum debitae regularitatis tum indubiae validitatis gratia, ut cumulatum hoc Dioecesum opportune circumscribendarum negotium, ad commodiorem earum quoque in spiritualibus administrationem salutariter peragendam, conficiatur, id utique in comperto sit, quod Sanctitas Sua minime dubitaverit vel rationabiliter praesumere, vel de Suae Apostolicae potestatis plenitudine, quatenus opus fuerit, omnino supplere consensum omniū et singulorum interessē habentium, vel quomodolibet habere praesumentium super Dioecesibus, quae modo circumscribendae sunt.

II.

Enimvero, uti praestat, generatim declaratum et statutum esto, quod cuncta loca, seu Paroeciae, ipsarumque territoria, quae singillatim, ut infra, eximenda sunt ab ordinaria suorum Antistitum iurisdictione, ut ab eorum Dioecesibus dismembrentur, aliisque finitimis nunc accommodatius incorporentur; ea porro singula censeantur et revera sint tum exempta, tum a pristinis Dioecesibus dismembrata, tum denique aliis mox designandis Dioecesibus incorporata: una scilicet cum omnibus et singulis respective attinentibus locis, incolis, et quibuslibet Ecclesiis earumque Beneficiis, et piis cuiuscumque generis Institutis; comprehensis etiam cuiusque Ordinis Coenobiis et Monasteriis, adeoque omnibus respective pertinentibus bonis, et accessoriis de iure, deque more concomitantibus.

III.

Ita igitur ab ordinaria iurisdictione atque administratione R. P. D. Pauli Georgii Mariae Dupont des Loges, hodierni Episcopi Metensis, penitus eximantur, atque a sua Dioecesi dismembrentur, alterique Nanceyensi et Tullensi actutum incorporentur haec, quae sequuntur loca seu Paroeciae: videlicet Biey, Anoux etc. (*sequuntur nomina locorum*).

IV.

Itidem ab ordinaria iurisdictione atque administratione R. P. D. Josephi Alfredi Foulon, hodierni Episcopi Nanceyensis et Tullensis, eximantur, a

suaque separantur Dioecesi, ac protinus adiudicentur Dioecesi Metensi haec quae sequuntur loca seu Paroeciae: videlicet Albestroff, Altroff etc. (*sequuntur nomina locorum*).

Sed enim ab eadem Nanceyensi Dioecesi praeterea eximatur, et secernatur ea pars non habitata territorii pertinentis ad Paroeciam nuncupatam *Raon lès leau*; protinusque incorporetur Dioecesi Argentinensi seu Strasburgensi, quatenus nempe determinanda erit ab Apostolico Exequutore inferius deputando.

V.

Itidem ab ordinaria iurisdictione atque administratione R. P. D. Ludovici Mariae Iosephi Caverot, hodierni Episcopi Ecclesiae Sancti Deodati, eximantur eiusque a Dioecesi disiungantur, tum autem adiiciantur Dioecesi Argentinensi seu Strasburgensi haec quae sequuntur loca seu Paroeciae; videlicet Saales, Bourgbruche etc. (*sequuntur nomina locorum*).

VI.

Itidem ab ordinaria iurisdictione atque administratione R. P. D. Andreae Raess, hodierni Episcopi Argentinensis seu Strasburgensis, eximantur, eodemque tempore ab illius Dioecesi retrahantur, et Bisuntinae Archidioecesi, ad quam ante annum millesimum octingentesimum secundum pertinebant, rursum addicantur haec, quae sequuntur, loca seu paroeciae: videlicet Belfort, Beauvillars, etc. (*sequuntur nomina locorum*).

VII.

Quibus ita dispositis et constitutis, voluit Sanctitas Sua in Decretis expresse cavere atque mandare, ut quisque Dioecesum, uti desuper auctarum, Antistes libere planeque valeat, immoque debeat ordinariam super iis iurisdictionem episcopalem, et pastoralem curam salutariter exercere; iisdem scilicet observatis et adhibitis legibus, modis, usibus, favoribus, indultis, honoribus, oneribus, et quibuscumque aliis, quae pro primaevis cuiusque ex illis Dioecesibus subditis, locis et rebus quomodolibet et quandocumque fuerint hactenus adhibita, vel deinceps legitime adhibenda, iis verumtamen specialiter reservatis, quae videlicet peculiare seu personale praeseferant indultum.

VIII.

Verum e converso singuli etiam Dioecesani uti supra noviter aggregandi teneantur aequa ac ceteri primaevae originis Dioecesani pari ratione parique modo debitam suo cuique suffecto Antistiti reverentiam et observantiam praestare; atque adeo similiiter erga illius quoque Curiam et Cancellarium animo aequo libentique consuetam quamcumque officiorum et munium obire satisfactionem.

IX.

Porro ubi haec praesignatarum Dioecesum dismembratio et incorporatio confecta fuerit, curandum esto, ut omnia tunc instrumenta et quaelibet documenta, speciatim respicientia singularum uti

supra dismembrandarum alibique incorporandarum Paroeciarum personas, bona, res, et quaeque iura, diligenter inquirantur et secernantur a respectivis Cancellariis uniuscuiusque Episcopatus, cui eadem Paroeciae hactenus extiterunt addictae; indeque profecto deferantur ad eas respectivas Cancellarias uniuscuiusque Episcopatus, cuius favore decreta est ut supra moderna incorporatio atque adiudicatio: praestat enim ut ea quaeque hiuscemodi documenta in unaquaque respective subrogata Cancellaria episcopalii congerantur, et ad quamcumque opportunitatem probabiliter superventuram fideliter custodiantur.

X.

Enimvero hisce omnibus ita dispositis, constitutis atque sancitis, idem Summus Pontifex, contrariis quibuscumque speciali quamvis mentione dignis minime obstantibus, vel eis, ad hoc dumtaxat negotium, illata derogatione, maluit declarare atque cavere, ne quis unquam audeat sive obreptionis sive subreptionis sive demum alterius cuiuscumque speciei vitio notare, ullatenusque impugnare, quae in hoc Decreto exposita et mandata sunt.

XI.

In huiusmodi autem Decreti Exequutorem dignatus est deputare in primis R. P. D. Petrum Franciscum Meglia Damascenum Archiepiscopum et Apostolicum Nuntium penes Gallicum Gubernium; sed enim super iis tantummodo quae spectant ad singulas dismemberationes consequentesque incorporationes uti supra designatorum locorum et Paroe-

ciarum hactenus addictarum Archidioecesi Bisuntinae, nec non binis Dioecesibus S. Deodati et Nancceyensi seu etiam Tullensi. Subinde maluit deputare hodiernum Episcopum Ecclesiae Argentinensis seu Strasburgensis, qua nempe pertinet dumtaxat ad respectivam dismembrationem posteramque incorporationem locorum et paroeciarum hodieum coniunctarum Dioecesi Metensi, uti supra circumscribendae; modernum autem Episcopum Ecclesiae Metensis R. P. D. Paulum Georgium Mariam Dupont des Loges, qua nempe solummodo interest ad praesignatam dismembrationem et subsequuturam incorporationem locorum et Paroeciarum hactenus addictarum Dioecesi Argentinensi seu Strasburgensi.

XII.

Harum quidem unicuique Delegato censuit veniam facere atque adeo impertire facultatem subdelegandi ad hoc persiciendum negotium, aliam quoque personam, quae utique probitate atque idoneitate sit praedita et in ecclesiastica dignitate iam constituta.

XIII.

Unicuique insuper Delegato, vel eorum cuique Subdelegato Summus idein Pontifex impertitus est omnes et singulas quascunque sive necessarias sive oportunas facultates, ut ipsi Delegati eorumque Subdelegati singulatim, qua sua interest valeant atque satagant ea quaeque inquirere, declarare, ordinare, facere, statuere, ac etiam super qualibet quaestione,

si qua forsan inciderit, definitive absque ulla appellatione decernere, quae comperiantur in Domino expedire, ut hoc tam magni ponderis negotium ad optatum exitum feliciter salubriterque perducatur.

XIV.

Enimvero singulis ipsis deputatis Delegatis, itidemque singulis eorum Subdelegatis, si fuerint adsciti, expressam iniungi voluit obligationem mittendi ad hanc Sanctam Sedem Apostolicam tres intra menses ab expleta exequutione huiusce summarii Decreti (uti praefertur, perinde valituri ac si esset in Literis Apostolicis sub plumbo redactum) exemplar authentica forma exaratum omnium quorumcumque decretorum, quae ad universum hoc ipsum negotium consciendum emitenda fuerint.

XV.

Ut haec itaque omnia ad maiorem Dei gloriam et eorum Christifidelium spirituale praesertim bonum et commodum queant expeditius exequutioni mandari, iussit huiusmodi Decretum quamprimum confici atque promulgari; sed enim ad perpetuam rei memoriam et observantiam, originaliter inter acta huiusmet S. Congregationis de more, uti par est, custodiri.

Datum Romae hac die decima mensis Iulii Anno reparatae hominum salutis millesimo octingentesimo septuagesimo quarto.

PRO R. P. D. ANTICI MATTEI.

S. Congreg. Consistorialis Secret.

Flavius Cordelli Substitutus.

Lcco ✠ Signi.

DECRETVM

S. CONGREGATIONIS CONCILII.

Occasione Synodi Dioecesanae . . . nuperime habitae ad hanc S. Congregationem nonnullae pervernerunt querimoniae praesertim super pluralitate electionum tam Iudicum, quam Examinatorum Synodalium. Et sane a Concilio Tridentino Sess. 25. cap. 10. statutum fuit in singulis Synodis Dioecesanis *aliquot personas* aptas ab Episcopo esse designandas, quibus causae ecclesiasticae, ac spirituales, atque ad forum ecclesiasticum pertinentes in partibus delegandae committantur, ita ut quaeque Dioecesis *quatuor saltem*, ac etiam plures habeat probatas et qualificatas personas, quibus huiusmodi causae delegari possint; quam Tridentini dispositio nem latius explicat ac illustrat Benedictus XIV. in suis Apostolicis Literis, quarum initium *Quamvis*, diei 26. Augusti anni 1741., ac etiam in suo aureo opere *de Synodo Dioecesana lib. 4. cap. 5.* Idem dicendum de Examinatoribus Synodalibus: nam Tridentinum Concilium Sess. 24. cap. 18. decrevit, ut in Dioecesana Synodo *ad minus sex* proponantur Examinatores, qui Synodo satisfiant et ab ea

probentur. Ex tali autem loquendi modo et plures quain sex designari posse, et ut plures proponantur, se exoptare satis aperte Tridentinum innuit ceu merito observat Benedictus XIV in suo opere *de Syn. Dioec. lib. 4. cap. 7. num. 3.* post Barbosam *in collect. ad cap. 17. Sess. 24. n. 85.*, ubi tamen a S. Congregatione Concilii decisum refertur *non esse ultra viginti proponendos, fortasse, prosequitur Pontifex, ob periculum, ne nimium auctor eorumdem numero, minus diligens sit personarum, quae proponuntur, delectus.*

Haec Eī Patres huius S. Congregationis matura deliberatione perpendentes in eam per praesens Decretum venerunt sententiam, ut a R̄mo Archiepiscopo cohibeatur numerus Iudicum et Examinatorum Synodarium, ita tamen ut, hoc auctorante Sacro Ordine, ii tantummodo habeantur ac tales sint, qui sequuntur, nimirum.

Judices Synodales Novem.

Examinateores Synodales Viginti.

Datum Romae ex Secretaria S. Congregationis Concilii hac die 15. Septembris 1874.

P. CARD. CATERINI Praef.

P. Archiepiscopus Sardianus Secr.

Loco Signi.

ALLOCVTIO

HABITA DIE XXI. DECEMBRIS MDCCCLXXIV.

AD S. R. E. CARDINALES IN AEDIBVS VATICANIS.

VENERABILES FRATRES

Conspicientes Nos quo acerbitatis et gravitatis tribulationes Ecclesiae Dei in dies progrediantur, eo adigi sentimus, ut lacrimis potius, quam verbis super tanta veritatis et iustitiae oppugnatione, super calamitatibus humanae societatis, super coecitate improborum uti debeamus. Impietas enim insano libertatis spiritu instincta et arcto coniuncta foedere late dominatur, quae consociatos habens consiliis suis schismaticos, haereticos et infideles, consociatam malitia suae potestatem, violentiam et dolos, ac spe et metu obnoxias sibi hominum mentes efficiens eo tendit, ut, Catholica Religione si id posset eversa, vota expleat regni sui constituendi, regni scilicet ethnicae corruptionis, a qua Christus Dominus humanum genus eruit, et transtulit in Dei lumen et regnum. Sub hac inimicorum Dei conspiratione graviter omnino gemit Catholica Ec-

clesia; nec opus est ut luctuosam eius conditionem in Germanico Imperio, in Helvetia, in Americae centralis et meridionalis regionibus Vobis commoremus, cum tot eius aerumnarum concii siuis, et doloris etiam Nostri consortes. Verum acturi hodierna die cum Vobis de Patriarchae Antiocheni Syrorum confirmatione, facere non possumus, Venerabiles Fratres, quin intimo moeroris sensu deploremus acerbam eam persecutionem, qua in Turcico Imperio Catholici Armenii premuntur. Ibi enim legitimo Armeniorum Ciliciae Patriarcha indigne expulso, eos ex ecclesiasticis et laicis publica potestas tamquam catholicos habere praesumit, qui Nostrae Auctoritati rebelles, et debitam obedientiam praedicto Patriarchae detrectantes, ovile Christi deseruerunt, et ab unitate catholica misere defecerunt. Iis publica protectio attributa est; veri autem Christifideles, qui pro avita religione servanda adversa quaeque magna virtute sustinent, Neo-schismaticorum odiis et furori permittuntur, eorum bona et Ecclesiae militari manu, Neo-schismaticis ducibus et actoribus, violenter pluribus in locis occupatae fuere, ipsique in privatorum aedes ad sacra officia et mysteria convenire compulsi sunt. Nec eos defendunt illa ipsa huius saeculi placita, quorum vi dum conscientiae libertas proclamatur, liberum iis esse deberet suas habere ecclesias, suam profiteri fidem, suis adhaerere Pastoribus, nec defendunt solemnes conventiones inter potentes principes. initae, quibus, praeter cetera quae in illis acta fuere, catholicorum quoque in Othomanico Imperio degentium libertati, securitati, ac possessioni-

bus plene consultum fait. Ubi nunc datae fidei et acceptae sanctitas? Ubi eam tuendi et oppressos sublevandi studium in iis, qui vocem attollere et possent et deberent?

Haec mala recensentes, non possumus, Venerabiles Fratres, non intimo dolore cruciari, videntes ex una parte quantum bellum impii et infideles callida impietatis dissimulatione moverint contra Deum et contra divinum opus, quod Ipse fundavit in terris, quod suo spiritu regit, quod eius promissa tueruntur; ex altera autem parte non modo nullos tam nefariae coniurationi obiices opponi, sed etiam adiumenta ac incitamenta addi, nec cogitari quod Ecclesiae causa et iuribus oppressis, caetera humana iura et civilis societatis tranquillitas incolumis esse non possit.

At in tantae tempestatis fluctibus omnis fiducia Nostra, Venerabiles Fratres, firmiter in Deo perseveret. Causa enim quam tuemur, Dei causa est, et licet a Divino Magistro pressurae nobis in hoc mundo praenuntiatae fuerint, idem tamen in se sperantes non deserit, seque nobiscum usque ad consummationem saeculi futurum esse promisit. Nonne enim divinae eius gratiae virtus fuit, quae usque ad hanc diem in tanto certamine, tum Venerabiles Fratres Episcopos, tum Sacerdotes et Fideles in Germania, in Helvetia, in Orientis regionibus, in Americae plagis ita sustentavit, ut admirabilia exempla constantiae, zeli, fidei, invictae patientiae et virtutis magna cum gloria religionis ediderint? Deo itaque clementissimo gratias habeamus, qui Ecclesiae suae in tantis tribulationibus suo praesidio

adest et contulit; ad Ipsum deinde clamemus, tum fervidis precibus, tum sancta vitae disciplina, ut Nos et omneū populum suum in praelio confortare perget, ut errantium mentes sua luce collustret et corda flectat, utque quemadmodum Redemptor Noster non in sua omnipotentia, sed in Nostra humilitate et infirmitate congressus fortem armatum vicit, ita Nos patientiae et iustitiae virtute adversas potestates vincamus. Si ita clamaverimus, dubitare non possumus, quin placatus nobis cito in sua benignitate respondeat, *salus tua ego sum.*

Nunc ut catholicae Orientalium Ecclesiae necessitatibus novi Syrorum Patriarchae Apostolica confirmatione consulamus, Vobis notum facimus, Venerabiles Fratres, quod e vivis erepto Ven. Fratre Ignatio Philippo Harcus, quem ab Episcopis Syris de more electum Nos ante octo annos Patriarcham confirmavimus et instituimus, Episcopi Syriaci ritus, alii per se, alii per procuratorem ad Ecclesiam S. Mariae Liberatricis, quae in Libano est, in Synodus convenientes, cui auctoritate Nostra prae- fuit Ven. Frater Dionysius Scelhot Syrorum Archiepiscopus Aleppensis, consuetis precibus praemissis, omnes uno animo per secreta suffragia praedictum Ven. Fratrem Dionysium Scelhot in Patriarcham Antiochenum Syrorum elegerunt, ac tum electus, tum electores de hac re ad Nos litteris datis Nos suppliciter obsecrarunt, ut auctoritate Nostra Apostolica hanc electionem confirmare, electumque sa- cri Pallii honore decorare vellemus. Rebus hisce omnibus a Nostra Congregatione Fidei Propagandae praeposita diligenter et accurato examine perpensis,

Nos eiusdem Congregationis consilium libentissime excipientes, praedictum Ven. Fratrein Dionysium Scelhot Patriarcham Antiochenum Syrorum renunciare, illique Pallium de Corpore B. Petri sumptum tribuere existimavimus, firma confisi spe, ipsum, Deo bene iuvante, Catholicae Syrorum Ecclesiae, tam acerbo tempore, zelo Religionis et salutis animarum, ac pastoralis munieris partibus sancte implendis valido adiumento et praesidio futurum.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis Dei Sanctorumque Apostolorum Petri et Paulli ac Nostra confirmamus et approbamus electionem seu postulationem a Venerabilibus Fratribus Episcopis Syriaci ritus factam de persona Ven. Fratris Dionysii Scelhot Patriarchae, quem absolvimus a vinculo, quo Aleppensi Ecclesiae obstringitur, ac transferimus ad Patriarchalem Ecclesiam Antiochenam Syrorum, eumque praesicimus in Patriarcham et Pastorem eiusdem Ecclesiae, prout in Decreto et Schedula Consistorialibus exprimetur, contrariis quibuscumque non obstantibus.

**In Nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.
Amen.**

EPISTOLA ENCYCLICA

AD OMNES PATRIARCHAS PRIMATES ARCHIEPISCOPOS
 EPISCOPOS ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS
 GRATIAM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES
 ET AD CHRISTIFIDELES UNIVERSOS.

PIVS PP. IX.

VENERABILES FRATRES ET DILECTI FILII

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Gravibus Ecclesiae et huius saeculi calamitatibus ac divini praesidii implorandi necessitate permoti, nunquam Nos Pontificatus Nostri tempore excitare praetermisimus christianum populum, ut Dei Maiestatem placare et caelestem Clementiam sanctis vitae moribus, poenitentiae operibus, et piis suppliciorum officiis promereret. In hunc finem pluries spirituales indulgentiarum thesauros Apostolica liberalitate Christifidelibus reseravimus, ut inde ad veram poenitentiam incensi et per reconciliacionis sacramentum a peccatorum maculis expiati ad thronum gratiae fidentius accederent, ac digni fierent

ut eorum preces benigne a Deo exciperentur. Hoc autem uti alias, sic praesertim occasione Sacrosanti Oecumenici Vaticani Concilii praestandum censuimus, ut gravissimum opus ad Ecclesiae universae utilitatem institutum, totius pariter Ecclesiae precibus apud Deum adiuvaretur, ac suspensa licet ob temporum calamitates eiusdem Concilii celebrazione, Indulgenciam tamen in forma Iubilaei consequendam ea occasione promulgatam, in sua vi, firmitate, et vigore manere, uti manet adhuc, ad populi fidelis bonum ediximus et declaravimus. Verum procedente miserorum temporum cursu, adest iam annus septuagesimus quintus supra millesimum octingentesimum, annus nempe qui sacrum illud temporis spatium signat, quod sancta maiorum nostrorum consuetudo, et Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum instituta universalis Iubilaei solemnitati celebrandae consecrarunt. Quanta Iubilaei annus, ubi tranquilla Ecclesiae tempora illum rite celebrari annuerunt, veneratione et religione sit cultus vetera ac recentiora historiae monumenta testantur; habitus enim semper fuit uti annus salutaris expiationis totius christiani populi, uti annus redemptionis et gratiae, remissionis et indulgentiae, quo ad hanc Almam Urbem Nostram et Petri Sedem ex toto orbe concurrebatur, et fidelibus universis ad pietatis officia excitatis cumulatissima quaeque reconciliationis et gratiae praesidia in animarum salutem offerebantur. Quam piam sanctamque solemnitatem hoc ipsum nostrum saeculum vidit, cum nempe Leone XII fel. record. Praedecessore Nostro Iubilaeum anno 1825 indicente, tanto christiani

populi fervore hoc beneficium exceptum fuit, ut idem Pontifex perpetuum in hanc Urbem peregrinorum per totum annum concursum adfuisse, et religionis, pietatis, fidei, caritatis, omniumque virtutum splendorem in ea mirifice eluxisse gratulari potuerit. Utinam ea nunc Nostra et civilium ac sacrarum rerum conditio esset, ut quam Iubilaei maximi solemnitatem anno huius saeculi 1850 occurrentem, propter luctuosam temporum rationem Nos omittere debuimus, nunc saltem feliciter celebrare possemus iuxta veterem illum ritum et morem, quem maiores nostri servare consueverunt ! At, Deo sic permittente, non modo non sublatae sed auctae magis in dies sunt magnae illae difficultates, quae tunc temporis Nos ab indicendo Iubilaeo prohibuerunt. Verumtamen reputantes Nos animo tot mala quae Ecclesiam affligunt, tot conatus hostium eius ad Christi fidem ex animis revellendam, ad sanam doctrinam corrumpendam et impietatis virus propagandum conversos, tot scandala quae in Christo credentibus ubique obiiciuntur, corruptelam morum late manantem, ac turpem divinorum humanorumque iurium eversionem tam late diffusam tot fecundam ruinis, quae ad ipsum recti sensus in hominum animis labefactandum spectat ; ac considerantes in tanta congerie malorum, maiori etiam Nobis pro Apostolico Nostro munere curae esse debere, ut fides, religio ac pietas muniatur ac vigeat, ut precum spiritus late foveatur et augeatur, ut lapsi ad cordis poenitentiam et morum emendationem excitentur, ut peccata, quae iram Dei meruerunt, sanctis operibus redimantur, quos ad fructus maximi Iubilaei cele-

bratio praecipue dirigitur ; pati Nos non debere putavimus, ut hoc salutari beneficio, servata ea forma, quam temporum conditio sinit, christianus populus hac occasione destitueretur, ut inde confortatus spiritu in viis iustitiae in dies alacrior incedat, et expiatus culpis facilius ac uberior divinam propitiationem et veniam assequatur. Excipiat igitur universa Christi militans Ecclesia voces Nostras, quibus ad eius exaltationem, ad christiani populi sanctificationem et ad Dei gloriam universale maximumque Iubilaeum integro anno 1875 proxime in sequenti duraturum indicimus annunciamus et promulgamus : cuius Iubilaei causa et intuitu superius memoratam indulgentiam occasione Vaticani Concilii in forma Iubilaei concessam, ad beneplacitum Nostrum et huius Apostolicae Sedis suspendentes ac suspensam declarantes, caelestem illum thesaurum latissime recludimus, quem ex Christi Domini eiusque Virginis Matris omniumque Sanctorum meritis passionibus ac virtutibus comparatum, Auctor salutis humanae dispensationi Nostrae concedidit.

Itaque Dei misericordia et Beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius auctoritate confisi, ex supra ligandi atque solvendi, quam Nobis Dominus, licet immeritis, contulit potestate, omnibus et singulis Christifidelibus, tum in alma Urbe Nostra degentibus, vel ad eam advenientibus, tum extra Urbem praedictam in quacumque mundi parte existentibus, et in Apostolicae Sedis gratia et obedientia manentibus, vere poenitentibus et confessis et sacra Communione refectis, quorum primi BB. Petri et Pauli nec non S. Ioannis Lateranensis et S. Mariae

Maioris de Urbe Basilicas semel saltem in die per quindecim continuos aut interpolatos dies sive naturales sive etiam ecclesiasticos, nimirum a primis vesperis unius diei usque ad integrum ipsius subsequentis diei vespertinum crepusculum computandos, alteri autem Ecclesiam ipsam Cathedralem seu maiorem, aliasque tres eiusdem Civitatis aut loci sive in illius suburbii existentes ab Ordinariis locorum vel eorum Vicariis aliisque de ipsorum mandato, postquam ad illorum notitiam hae Nostrae litterae pervenerint, designandas, semel pariter in die per quindecim continuos aut interpolatos dies, ut supra, devote visitaverint, ibique pro Catholicae Ecclesiae et huius Apostolicae Sedis prosperitate et exaltatione, pro extirpatione haeresum, omniumque errantium conversione, pro totius populi Christiani pace et unitate ac iuxta mentem Nostram pias ad Deum preces effuderint, ut plenissimam anni Iubilaei omnium peccatorum suorum indulgentiam, remissionem et veniam, annuo temporis spatio superius memorato semel consequantur, misericorditer in Domino concedimus et impertimus, annuentes, etiam ut haec indulgentia animabus quae Deo in caritate coniunctae ex hac vita migraverint, per modum suffragii applicari possit ac valeat.

Navigantes vero et iter agentes, ut, ubi ad sua domicilia seu alio ad certam stationem se receperint, suprascriptis peractis, et visitata totidem vicibus Ecclesia Cathedrali vel maiori, aut Parochiali loci eorum domicilii seu stationis huiusmodi, eamdem indulgentiam consequi possint et valeant. Nec non praedictis locorum Ordinariis, ut cum Moniali-

bus, Oblatis, aliisque puellis aut mulieribus sive in Monasteriorum clausura, sive in aliis religiosis aut piis domibus et communitatibus vitam ducentibus, Anachoretis quoque et Eremitis, ac aliis quibuscumque tam laicis, quam ecclesiasticis personis saecularibus in carcere, aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate, seu alio quoque impedimento detentis, quominus supra expressas visitationes exequi possint, super praescriptis huiusmodi visitationibus tantummodo ; cum pueris autem, qui nondum ad primam Communionem admissi sint, etiam super Communione huiusmodi dispensare, ac illis omnibus, et singulis sive per se ipsos, sive per eorum, earumque regulares Praelatos aut Superiores, vel per prudentes Confessarios alia pietatis, charitatis aut religionis opera in locum visitationum huiusmodi seu respective in locum sacramentalis Communionis praedictae ab ipsis adimplenda prescribere ; atque etiam Capitulis et Congregationibus tam saecularium, quam regularium, sodalitatibus, confraternitatibus, universitatibus, seu collegiis quibuscumque Ecclesias huiusmodi processionaliter visitantibus, easdem visitationes ad minorem numerum pro suo prudenti arbitrio reducere possint ac valeant, earumdem tenore praesentium concedimus pariter et indulgemus.

Insuper iisdem Monialibus, earumque novitiis, ut sibi ad hunc effectum Confessarium quemcumque ad excipiendas Monialium confessiones ab actuali Ordinario loci, in quo earum monasteria sunt constituta, approbatum ; caeteris autem omnibus et singulis utriusque sexus Christifidelibus tam laicis quam

ecclesiasticis saecularibus, et cuiusvis ordinis, congre-
 gationis, et instituti etiam specialiter nominandi regu-
 laribus licentiam concedimus et facultatem, ut sibi
 ad eumdem effectum eligere possint quemcumque
 Presbyterum Confessarium tam saecularem, quam
 cuiusvis etiam diversi ordinis, et instituti regularem
 ab actualibus pariter Ordinariis, in quorum civita-
 tibus, dioecesibus, et territoriis confessiones huius-
 modi excipiendae erunt, ad personarum saecularium
 confessiones audiendas approbatum, qui intra dictum
 anni spatium illas, et illos, qui scilicet praesens Iu-
 bilaeum consequi sincere et serio statuerint, atque
 ex hoc animo ipsum lucrandi, et reliqua opera ad
 id lucrandum necessaria adimplendi ad confessionem
 apud ipsos peragendam accedant, hac vice, et in
 foro conscientiae dumtaxat ab excommunicationis,
 suspensionis, et aliis Ecclesiasticis sententiis, et cen-
 suris a iure vel ab homine quavis de causa latis
 seu inflictis, etiam Ordinariis locorum et Nobis seu
 Sedi Apostolicae, etiam in casibus cuicunque, ac
 Summo Pontifici, et Sedi Apostolicae speciali licet
 forma reservatis, et qui alias in concessione quam-
 tumvis ampla non intelligerentur concessi, nec non
 ab omnibus peccatis, et excessibus quantumcumque
 gravibus et enormibus, etiam iisdem Ordinariis, ac
 Nobis et Sedi Apostolicae, ut praefertur, reservatis,
 iniuncta ipsis poenitentia salutari, aliisque de iure
 iniungendis absolvere; nec non vota quaecumque
 etiam iurata ac Sedi Apostolicae reservata (castita-
 tis, religionis, et obligationis, quae a tertio ac-
 ceptata fuerint, seu in quibus agatur de praeiudi-
 cio tertii semper exceptis, nec non poenalibus, quae

praeservativa a peccato nuncupantur, nisi commutatio futura iudicetur eiusmodi, ut non minus a peccato committendo refraenet, quam prior voti materia) in alia pia et salutaria opera commutare, et cum poenitentibus huiusmodi in sacris ordinibus constitutis etiam regularibus super occulta irregularitate ad exercitium eorumdem ordinum, et ad superiorum assecutionem ob censurarum violationem dumtaxat contracta dispensare possint et valeant, eadem auctoritate, et Apostolicae benignitatis amplitudine concedimus et indulgemus.

Non intendimus autem per praesentes super aliqua alia irregularitate vel publica vel occulta, seu defectu, aut nota, aliave incapacitate, aut inhabilitate quoquomodo contractis dispensare, vel aliquam facultatem tribuere super praemissis dispensandi, seu habilitandi, et in pristinum statum restituendi etiam in foro conscientiae; neque etiam derogare Constitutioni cum opportunis declarationibus editae a fel. record. Benedicto XIV. Praedecessore Nostro incipien. *Sacramentum poenitentiae sub-datum kalendis Iunii anni Incarnationis Domini-cae 1741 Pontificatus sui anno primo.* Neque demum easdem praesentes iis qui a Nobis et Apostolica Sede, vel ab aliquo Praelato, seu Iudice ecclesiastico nominati excommunicati, suspensi, interdicti, seu alias in sententias et censuras incidisse declarati, vel publice denunciati fuerint, nisi intra tempus anni praedicti satisfecerint, et cum partibus, ubi opus fuerit, concordaverint ullo modo suffragari posse, aut debere.

.Caeterum si qui post inchoatum huius Jubilaei

consequendi animo praescriptorum operum imple-
mentum morte praeventi praesinitum visitationum
numerum complere nequierint, Nos piae promptae-
que illorum voluntati benigne favere cupientes, eos-
dem vere poenitentes, et confessos, ac sacra Com-
munione refectos praedictae Indulgentiae et remis-
sionis participes perinde fieri volumus, ac si pae-
dictas Ecclesias diebus praescriptis reipsa visitassent.
Si qui autem post obtentas vigore praesentium ab-
solutiones a censuris, aut votorum commutationes,
seu dispensationes praedictas, serium illud ac sin-
cerum ad id alias requisitum propositum eiusdem
Jubilaei lucrandi, ac proinde reliqua ad id lucran-
dum necessaria opera adimplendi mutaverint, licet
propter id ipsum a peccati reatu immunes censi-
vix possint; nihilominus huiusmodi absolutiones,
commutationes, et dispensationes ab ipsis cum pae-
dicta dispositione obtentas in suo vigore persistere
decernimus ac declaramus.

Praesentes quoque litteras per omnia validas
et efficaces existere suosque plenarios effectus ubi-
cumque per locorum Ordinarios publicatae et exe-
quutioni demandatae fuerint, sortiri et obtainere,
omnibusque Christifidelibus in Apostolicae Sedis
gratia et obedientia manentibus in huiusmodi locis
commorantibus, sive ad illa postmodum ex naviga-
tione et itinere se recipientibus plenissime suffragari
volumus, atque decernimus: non obstantibus de In-
dulgentiis non concedendis ad instar, aliisque Apo-
stolicis, et in universalibus, provincialibus, et syno-
dalibus conciliis editis constitutionibus, ordinationi-
bus, et generalibus seu specialibus absolutionum,

seu relaxationum, ac dispensationum reservationibus, nec non quorumcumque etiam Mendicantium, et Militarium ordinum, congregationum, et institutorum etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, legibus, usibus, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et literis Apostolicis eisdem concessis, praesertim in quibus caveatur expresse, quod alicuius ordinis, congregationis, et instituti huiusmodi professores extra propriam religionem peccata sua confiteri prohibeantur. Quibus omnibus et singulis etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis specifica, expressa, et individua mentio facienda, vel alia exquisita forma ad id servanda foret, huiusmodi tenores pro insertis, et formas pro exactissime servatis habentes pro hac vice, et ad praemissorum effectum dumtaxat plenissime derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Dum vero pro Apostolico munere quo fungimur, et pro ea sollicitudine qua universum Christi gregem complecti debemus, salutarem hanc remissionis et gratiae consequendae opportunitatem proponimus, facere non possumus quin omnes Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos, aliasve Ordinarios locorum, Praelatos sive ordinariam localem iurisdictionem in defectu Episcoporum et Praelatorum huiusmodi legitime exercentes, gratiam et communionem Sedis Apostolicae habentes, per nomen Domini Nostri et omnium Pastorum Principis Iesu Christi enixe rogemus et obsecremus, ut populis fidei suae commissis tantum bonum annun-

cient, summoque studio agant, ut fideles omnes per poenitentiam Deo reconciliati Iubilaei gratiam in animarum suarum lucrum utilitatemque convertant. Itaque vestrae imprimis curae erit, Venerabiles Fratres, ut implorata primum publicis precibus Divina Clementia ad hoc ut omnium mentes et corda sua luce et gratia perfundat, opportunis instructionibus et admonitionibus Christiana plebs ad percipiendum Iubilaei fructum dirigatur, atque accurate intelligat quae sit christiani Iubilaei ad animarum utilitatem ac lucrum vis et natura, in quo spirituali ratione ea bona per Christi Domini virtutem cumulatissime complentur, quae anno quolibet quinquagesimo apud Iudaicum Populum lex vetus nuncia futurorum invexerat; utque simul apte edoceatur de indulgentiarum vi, ac de iis omnibus, quae ad fructuosam peccatorum confessionem et ad Sacramentum Eucharistiae sancte percipiendum peragere debeat. Quoniam vero nedum exemplum, sed ministerii ecclesiastici opera omnino requiritur, ut in populo Dei optati sanctificationis fructus habeantur, vestrum Sacerdotum zelum, VV. Fratres, ad ministerium salutis hoc potissimum tempore alacriter exercendum inflammare non omittite: atque ad communione bonum, ubi hoc fieri possit, plurimum conseret, si ipsi pietatis et religionis exemplo christiano populo praeeuntes, spiritualium exercitationum ope suaे sanctae vocationis spiritum renovent, ut deinde utilius ac salutarius in suis muneribus explendis, et in sacris Missionibus apud populum habendis, statuto a Vobis ordine et ratione versentur. Cum porro tot sint hoc saeculo mala, quae reparentur, et

bona quae promoveantur, assumentes gladium spiritus, quod est verbum Dei, omnem curam impendite, ut populus vester ad detestandum immane crimen blasphemiae adducatur, quo nihil est tam sanctum quod hoc tempore non violetur, utque de diebus festis sancte colendis, de ieunii et abstinentiae legibus ex Ecclesiae Dei praescripto servandis sua officia cognoscat et impleat, atque ita vitare possit poenas, quas harum rerum contemptus evocavit in terras. In tuenda Cleri disciplina, in recta Clericorum institutione curanda vestrum pariter studium ac zelus constanter advigilet, omnique qua potestis ratione auxilium circumventae iuventuti afferre, quae in quanto discrimine sit posita, et quam gravi ruinae obnoxia, a Vobis non ignoratur. Hoc mali genus ita acerbum fuit Divini Ipsius Redemptoris cordi, ut in eius auctores ea verba protulerit « *quis quis scandalizaverit unum ex his pusillis credentibus in me, bonum est ei magis si circumdaretur mola asinaria in collo eius et in mare mitteretur.* » (1) Nihil autem magis dignum est sacri Iubilaei tempore, quam ut omnigenae caritatis opera impensius exerceantur: ac propterea vestri etiam zeli erit, Venerabiles Fratres, ut subveniatur pauperi, ut peccata eleemosynis redimantur, quarum tam multa bona in scripturis sacris recensentur: et quo latius caritatis fructus maneat ac stabilior evadat, opportunum admodum erit ut caritatis subsidia ad fovenda vel excitanda pia illa instituta conferantur, quae utilitati animarum et corporum plurimum conducere hoc tempore existimantur. Si ad haec bona

(1) Marcus 9. 41.

assequenda omnium vestrum mentes et studia consenserint, fieri non potest, quin Regnum Christi et iustitia eius magna incrementa suscipiat, et hoc tempore acceptabili his diebus salutis magnam supernorum munierum copiam super filios dilectionis clementia caelestis effundat.

Ad Vos denique Catholicae Ecclesiae Filii universi sermonem nostrum convertimus, omnesque et singulos paterno affectu cohortamur, ut hac Iubilaei veniae assequendae occasione ita utamini, quemadmodum sincerum salutis vestrae studium a vobis exposcit. Si unquam alias nunc certe pernecessarium est, Filii dilectissimi, conscientiam emundare ab operibus mortuis, sacrificare sacrificia iustitiae, facere fructus dignos poenitentiae, et seminare in lacrimis ut cum exultatione metamus. Satis innuit divina Maiestas quid a nobis postulet, cum iamdiu ob pravitatem nostram sub increpatione eius, sub inspiratione spiritus irae suae laboremus. Iamvero solent homines quotiescumque necessitatem arduam nimis patiuntur, ad proximas gentes auxilii causa destinare legatos. Nos quod est melius legationem ad Deum destinemus; ab Ipso imploremus auxilia, ad Ipsum nos corde, orationibus, ieuniis et eleemosynis conferamus. Nam quanto Deo viciniores fuerimus, tanto adversarii nostri a nobis longius repellentur (1). Sed vos praecipue audite Apostolicam vocem, pro Christo enim legatione fungimur, vos qui laboratis et onerati estis, et a semita salutis errantes sub iugo pravarum cupiditatum et diabolicae servitutis urgemini. Ne vos divitias bonitatis,

(1) S. Maximus Taurinen. Hom. XCI.

patientiae et longanimitatis Dei contemnatis; et dum tam ampla, tam facilis veniae consequendae copia paratur vobis, nolite contumacia vestra inexcusabiles vos facere apud Divinum Iudicem, et thesaurizare vobis iram in die irae et revelationis iusti iudicii Dei. Redite itaque praevaricatores ad cor, reconciliamini Deo; mundus transit et concupiscentia eius; abiicite opera tenebrarum, induimini arma lucis, desinite hostes esse animae vestrae, ut ei tandem pacem in hoc saeculo, et in altero aeterna iustorum praemia concilietis. Haec sunt vota Nostra: haec a Clementissimo Domino postulare non cessabimus; atque omnibus catholicae Ecclesiae filiis, hac precum societate Nobiscum coniunctis, haec ipsa bona a Patre misericordiarum Nos cumulate assecuturos esse confidimus. Ad faustum interea et salutarem huius sancti Operis fructum sit auspex omnium gratiarum omniumque caelestium munierum Apostolica Benedictio, quam vobis omnibus, Venerabiles Fratres, et Vobis, Dilecti Filii, quotquot in Catholica Ecclesia censemini ex intimo corde depromptam peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die vicesima-quarta Decembris Anno MDCCCLXXIV.

PIVS PP. IX.

Non abs re profecto erit heic addere Encyclicas Literas s. m. Leonis XII, quibus ad totum orbem catholicum protendit Iubilaeum magnum an. 1825. Etenim SS. D. N. Pius IX iussit eas iterum edi occasione Iubilaei a se indicti vertente anno, ut omnes Episcopi utilem ab eis normam capiant.

DE IUBILAEI EXTENSIONE
AD UNIVERSUM CATHOLICUM GREGEM
EPISTOLA ENCYCLICA.

LEO PP. XII.

VENERABILES FRATRES

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Caritate Christi urgente Nos, ut fructus passionis Eius in omnes, quantum divinitus concessa Nobis, licet indignis, potestate possumus, derivandos curremus; insignibus fidei, pietatis, omnisque virtutis exemplis tum incolarum huius urbis, tum advenarum, qui frequentissimi pro conditione temporum huc universalis Iubilaei causa convenerunt, magnam in spem erecti fore, ut ubique studia eadem Fidelium ad utilitatem animarum suarum, ad Dei et eius Ecclesiae gloriam excitentur; votis item vestris obsecundantes, Venerabiles Fratres, et Principum Catholicorum, quibus vera felicitas cordi est gentium sibi subditarum, quemadmodum a fel. rec. Praecessoribus Nostris Benedicto XIV et Pio VI factum est, Ecclesiae thesauros, uti Romae clapso anno sacro, ita in universis orbis terrae regionibus aperien-

dos in Domino putavimus. Proinde Constitutionem ad universos Christifideles edidimus, qua Iubilaei eiusdem indulgentiam extendimus, et quae pia opera, quoque temporis spatio ad eam consequendam praestari debeant, item permissas arbitrio vestro facultates iniuncta opera commutandi, aut redigendi, eorum commodo qui impediti legitime fuerint, indicamus, eamque, ut per Vos cognosci ab omnibus possit, Vobis mittimus. In re autem huiusmodi quam necessaria opera vestra sit, quantaque Vobis contentione sit laborandum, ut felices consiliis Nostris exitus respondeant, nihil necesse est dicere. Tantum enim boni ex solemni hac anni sacri celebratione percepturi sunt populi, quantum diligentiae studiique ad se, uti par est, praeparandos adhibuerint: ut autem plurimum adhibeant, id ex curis pendet, quas in id pro munere officii vestri pastoralis impenderitis. Agnoscant igitur per Vos quid et quantum illud sit quod eis tribuitur. Ostendite thesauri pretium quem reseramus, et quam facile omnes possint eius divitiarum esse participes, tum ob amplissimas, quas Ministris Poenitentiae concedimus facultates peccata remittendi, tum ob ipsam operum naturam, quae imponuntur peccatis expiandis. Scilicet quanta fuerit ea in re disciplinae severitas in Ecclesia ante saeculum quartum decimum. Quicumque pro sola levatione, ait fel. rec. Praedecessor noster Urbanus II in Concilio Claromontano, « non pro honoris, vel pecuniae adeptione, ad liberandam Ecclesiam Dei Ierusalem prefectus fuerit, iter illud pro omni poenitentia reputetur. » Neque sane alius tunc concedi plenariam indulgentiam solitam fuis-

se novimus, quemadmodum verba illa referens doctissimus ac piissimus Dei servus Beatus Iosephus Maria Thomasius Cardinalis animadvertisit. « Hanc, » inquit, plenariam indulgentiam, in qua opus in- » iunctum gravissimum erat sumptibus, incommodis, » laboriosissimis itineribus, et imminentibus vitae » periculis, ut potius videri possit immutatio poe- » nitentiae, quam huius absoluta relaxatio.... hanc, » inquam, plenariam indulgentiam pro terra sancta » alii postea Summi Pontifices semper confirma- » runt ». Lenitatem piae matris Ecclesiae imbecil- litatem miserantis filiorum suorum, quae nunc onera tanto leviora ac faciliora pro bonis pretium omne excedentibus imponit, Fidelium considerationi proponentes, illud certe assequemini, ut nemo tam mol- lis et negligens reperiatur, quin bona illa velit tam parvo sibi comparare. Cavendum tamen est dili- genter, ne inde occasione accepta, ut verbis uta- mur Sanctae Synodi Tridentinae, « peccata ipsa le- » viora putantes, velut iniurii, et contumeliosi Spi- » ritui Sancto, in graviora labantur, thesaurizantes » sibi iram in die irae. » Quare Ecclesiae quidem ea in re ostendatur liberalitas, sed nihil omnino diligentiae, atque industriae negligatur, quo redigant homines in memoriam quaecumque contra Dei le- gem commiserunt, caque delentes ex animo, ac de- testantes integre ac sincere consiteantur; atque inde magis ad admirandam amandamque Dei benignita- tem excitentur, qui se tam facilem ac placabilem praebat iis, qui nunquam satis plectenda impieta- te « semel a peccati, et daemonis servitute per » Baptismum liberati, et accepto Spiritus Sancti do-

» no, scienter templum Dei violare, et Spiritum
» Sanctum contristare non formidaverint. »

Eam ob causam exemplum sequuti Praedecessorum Nostrorum, solemni indicto Iubilaeo, divinum auxilium ad prosperum tanti operis exitum publice implorari iussimus, sine quo nihil eiusmodi humana potest imbecillitas, et frangi populo panem verbi Domini tum in templis, tum in plateis, quo ministeriorum ope salutis animarum zelo flagrantium, et catholicam de Indulgentiis, ac Iubilaeo doctrinam doceretur diligenter, et de omni Christiani instituti admoneretur officio, et ad sinceram poenitentiam gravissima oratione excitaretur.

Sibi igitur unusquisque vestrum, Venerabiles Fratres, hoc potissimum in tempore illud Prophetae dictum putet : « clama, ne cesses : quasi tuba exalta vocem tuam, et annuntia populo meo scelera eorum, et domui Jacob peccata eorum » et ipsi per Vos, quoad poteritis, et monitu vestro sacri oratores, quos elegeritis verbis ac vita ad movendos animos maxime idoneos, inculcent auribus omnium, quod omnibus comminatus est Christus : « nisi poenitentiam habueritis, omnes similiter peribitis. » Doceant, id ipsum, nos ut poeniteat, petere supplici prece oportere, quod implorabat verbis illis Propheta : « converte nos Domine ad Te, et convertemur : » ostendant, quanta in Deum iniuria sit peccatum : incutiant salutarem animis terrorem, severitate proposita divini iudicii, ac suppliciorum acerbitate quae parata sunt morientibus in peccato suo ; excitent vero spem in omnibus ab infinita Dei bonitate impetranda misericordiae, qui se expectare affirmat,

ut misereatur, cuius sunt voces illae dulcissimae : « convertimini et agite poenitentiam ab omnibus » inquinamentis vestris, et non erit vobis in ruinam » iniqitas. Proicite a vobis omnes praevaricatio- » nes vestras, in quibus praevaricati estis, et facite » vobis cor novum et spiritum novum.... Quia » nolo mortem morientis, dicit Dominus Deus : re- » vertimini et vivite. » Ex quo illud facile conse- quetur, ut agnoscatur, quam dignus amore sit pa- ter adeo bonus ac misericors, indeque subeat con- sideratio, quam indigna tanta bonitate ratio sit eum offendere , dolor denique intimus oriatur, ac dete- statio peccatorum, certaque ac deliberata voluntas vitam et mores emendandi.

Ita internae ostensa poenitentiae necessitate, ad eamque comparatis Fidelium animis, de eadem quatenus sacramentum est, diligenter doceantur. Admoneant eos ministri verbi Domini, aequo necessarium esse illud degenerantibus post Baptismum, quam Baptismum ipsum nondum regeneratis, merito proinde dictum « secundam tabulam post naufragium, » qua una in aeternae salutis portum liceat pervenire: ostendant quo sensu doloris et humilitatis, qua fide, qua integritate confiteri peccata sua debeant: neque illud docere praetermittant, confessionem generalem per saepc utilem esse, certis autem in casibus omnino necessariam: abluta vero per absolutionem culpa, aeternaque poena condonata, temporalem plerumque superesse ; ita omnino divina exigente iustitia, ut poenis saltem tempore definitis puniantur ii, quo- rum sceleribus nec ipsa nullis definita temporis fi- nibus supplicia satis digna fuissent. Sic praeparatis

animis, Fideles sancti Iubilaei fructus adipisci poterunt ; sed ut opera qua par est pietate fiduciaque suscipient, per quae hoc tantum boni sint adepturi, vestrum erit efficere, ut intelligent, ac certum et persuasum habeant, relictum esse Ecclesiae a mediatore Dei et hominum Christo Iesu inexhaustum meritorum suorum thesaurum, quibus et merita accedunt Beatissimae Virginis Genitricis eius, Sanctorumque omnium vi copiosae apud Dominum redemptionis eo dignitatis evecta, cuius divitias hominibus dividere in eius esset potestate, quem Christus ipse visibile pro se invisibili in eadem Ecclesia caput constituisset ; eius nempe prudenti arbitrio merita illa modo amplius modo arctius applicari vivis ad modum absolutionis, mortuis ad modum suffragii posse, siquidem illi per sacramentum Poenitentiae culpam eluissent, aeternaque poena essent absoluti, hi vero si cum Deo caritate coniuncti migrassent e vita ; in ea vero meritorum illorum applicatione indulgentiam esse positam, per quam temporales poenae apud divinam iustitiam peccatis debitae plus minusve relaxantur, pro modo applicationis a dispensatore thesauri illius Romano Pontifice constitutae, et quam Fideles ad eam afferant, praeparationis : denique plenariam esse indulgentiam Iubilaei, et ab aliis etiam plenariis indulgentiis distinctam, quae in modum Iubilaei conceduntur, propterea quod anno solemnis remissionis, qui Iubilaeus dicitur, amplior poenitentiae Ministris ad hoc ipsum constitutis tribuitur facultas a peccatis absolvendi, et vincula atque impedimenta relaxandi, quibus non raro confitentium conscientia implicatur : dum

autem universi Christiani populi in coelum ascendit deprecatio, certior in omnes ampliorque placati poenitentia Domini descendit miseratio.

Atque haec quidem, Venerabiles Fratres, docendi sunt populi; sed ut, quae docti fuerint, efficere cum fructu possint, quam necessaria sit apta et opportuna Sacerdotum opera, apud quos confiteri peccata sua debeant, probe intelligitis. Quamobrem curandum sedulo Vobis est, ut ii, quos ad confessiones audiendas deligetis, ea meminerint ac praestent, quae de Ministro Poenitentiae praecipit Praedecessor Noster Innocentius III., ut scilicet « sit di-» secretus et cautus, ut more periti medici similiter » infundat vinum et oleum vulneribus sauciati, di-» ligenter inquirens et peccatoris circumstantias et » peccati, per quas prudenter intelligat, quale illi » debeat consilium praebere, et eiusmodi remedium » adhibere diversis experimentis utendo ad sanandum aegrotum: habeatque p[ro]ae oculis documenta illa Ritualis Romani; videat diligenter Sacerdos, » quando et quibus conferenda, vel neganda, vel » differenda sit absolutio, ne absolvat eos, qui talis beneficii sunt incapaces, quales sunt qui nulla » dant signa doloris, qui odia et inimicitias depo-» nere, aut aliena, si possunt, restituere, aut pro-» xiham peccandi occasionem deserere, aut alio modo peccata derelinquere, et vitam in melius » emendare nolunt; aut qui publicum scandalum » dederunt, nisi publice satisfaciant, et scandalum » tollant. Quae quidem nemo non viderit quam longe ab eorum ratione distent, qui, ut gravius aliquod audiunt peccatum, aut aliquem sentiunt mul-

tiplici peccatorum genere infectum, statim pronuntiant se non posse absolvere: iis nempe ipsis mederi recusant, quibus maxime curandis ab eo sunt constituti qui ait: *non est opus valentibus medicus, sed male habentibus*; aut quibus vix ulla scrutandae conscientiae diligentia, aut doloris, ac propositi satis videtur significatio, ut absolvere se posse existiment; ac tum demum tutum se cepisse consilium putant, si homines in aliud tempus absolvendos dimiserint. Si enim ulla in re servanda est mediocritas, in hac potissimum servetur necesse est, ne vel nimia facilitas absolvendi facilitatem afferat peccandi, vel nimia difficultas alienet animos a confessione, et in desperationem salutis adducat. Sistunt se quidem multi Sacramenti Poenitentiae Ministris prorsus imparati, sed persaepe tamen huiusmodi, ut ex imparatis parati fieri possint, si modo Sacerdos viscera indutus misericordiae Christi Iesu, qui *non venit vocare iustos sed peccatores*, sciat studiose, patienter et mansuete cum ipsis agere. Quod si praestare praetermittat, profecto non magis ipse dicendus est paratus ad audiendum, quam caeteri ad consitendum accedere. Imparati enim illi tantummodo sunt iudicandi, non qui vel gravissima admiserint flagitia, vel qui plurimos etiam annos absfuerint a confessione; *misericordiae* enim Domini *non est numerus, et bonitatis infinitus est thesaurus*; vel qui rudes conditione, aut tardi ingenio non satis in se ipsis inquisierint; nulla fere industria sua id sine Sacerdoti ipsius opera assecuturi; sed qui, adhibita ab eo necessaria, non qua praeter modum graventur, in iis interrogandis diligentia, omniq[ue] in iisdem ad

detestationem peccatorum excitandis, non sine fusis ex intimo corde ad Deum precibus, exhausta caritatis industria, sensu tamen doloris ac poenitentiae, quo saltem ad Dei gratiam in Sacramento impetrandam disponantur, carere prudenter iudicentur. Quocumque autem animo sint qui accedant ad Ministrum Poenitentiae, nihil ei magis cavendum est, quam ne sua culpa diffusus quispiam Dei bonitati, aut Sacramento reconciliationis infensus discedat. Quare si iusta sit causa, cur differenda sit absolutio, verbis quoad poterit, humanissimis persuadeat confessis necesse est, id et munus officiumque suum, et eorum ipsorum salutem omnino postulare, eosque ad redeundum quamprimum blandissime alliciat, ut iis fideliter peractis, quae salubriter praescripta fuerint, vinculis soluti peccatorum gratiae caelestis dulcedine reficiantur. Aptissimo eius caritatis exemplo inter caeteros esse potest S. Raymundus de Pennafort, quem insignem Sacramenti Poenitentiae Ministrum appellat Ecclesia. « Cognitis peccatis, inquit, » adsit (confessarius) beneclus, paratus erigere et
 » secum onus portare; habeat dulcedinem in affectione, pietatem in alterius crimen, discretionem
 » in varietate, adiuvet confidentem orando, eleemosynas et caetera bona pro eo faciendo, semper
 » eum iuvet leniendo, consolando, spem promittendo, et cum opus fuerit, etiam increpando. »

Huiusmodi vero accepti patientia, ac benignitate caritatis peccatores aequiore etiam animo poenae se subiicient, quae sibi satisfactionis nomine irrogabitur. Animadvertant enim necesse est, non eam esse vim ac naturam Iubilaei, ut per eius indul-

gentiam omni solvantur homines obligatione offensae peccatis Dei iustitiae satisfaciendi, quasi vero quae poenitentibus eius rei causa a Sacerdotibus Sacra-menti ministris per id tempus iniunguntur, praestare necesse non sit. Nam ad Sacramenti integritatem non pertinet satisfactio illa, neque profecto alia No-bis mens esse potest, dum permissa a Christo po-testate de severitate debitae peccatis poenae per in-dulgentiam remittimus, nisi ut illi dumtaxat tanto fruantur beneficio, qui omnia impleverint, quibus, eodem Ecclesiam suam docente Christo, didicimus velle iustitiae suae Deum per infinita ipsius Filii sui Redemptoris nostri merita satisfieri. Revocanda igitur Vobis sunt in memoriam Poenitentiae Mini-stris, verba illa S. Concilii Tridentini; « debent » Sacerdotes, quantum prudentia suggerit, pro qua-» litate criminum, et poenitentium facultate, saluta-» res et convenientes satisfactiones iniungere »; et quod docet Catechismus eiusdem S. Concilii, in ir-roganda scilicet satisfactionis poena nihil sibi suo arbitratu statuendum esse, sed omnia iustitia, pru-dentia et pietate dirigenda; qua ut regula peccata metiri videantur, et poenitentes suorum scelerum gravitatem agnoscant, operae pretium esse eis inter-dum significare quae poenae quibusdam delictis ex veterum canonum praescripto, qui poenitentiales vo-cantur, constitutae sint; universaeque satisfactionis modum culpae ratione temperandum.

Quam in rem illud etiam hoc praesertim tem-pore misericordiae, et remissionis opportune admo-nebuntur Sacerdotes, quod ait Doctor Angelicus: « Melius est quod Sacerdos poenitenti indicet quan-

» ta poenitentia esset sibi pro peccatis iniungenda,
 » et iniungat nihilominus aliquid, quod poenitens
 » tolerabiliter ferat. Quod ipsum antea docuerat
 » Chrysostomus: Si nulla ex parte, inquit, parcere
 » volens debitam adhibueris sectionem, siet saepe,
 » ut animum ille doloris impatientia despondens,
 » atque adeo omnia simul detrectans cum pharma-
 » cum, tum vinculum, se ipse praecipitem ferat,
 » contrito iugo, et confracto laqueo. Evidem com-
 » plures recensere possim, quos constat in extrema
 » mala adactos non ob aliud, nisi quod digna ab
 » eis poena, et quae peccatis perpetratis par esset,
 » exigeretur. »

Huc vero cum pertineat saluberrima haec, quae Nobis divinitus facta est, potestas merita Dei et hominis Christi Domini, et Sanctorum eius dispensandi, ut partibus omnibus impletis Sacramenti Poenitentiae, quidquid poena adhuc sibi luendum supersit peccatorum supplere Fideles possint; date operam, ut intelligent, qua ratione, quo ordine, qua pietate, quae ad id iniuncta fuerint, sint exsequenda. Discant supplicationes hasce, quae ad certas sacras aedes facienda praescribuntur, instar esse quoddam stationum illarum, quae priscis Ecclesiae temporibus fieri solebant, cum mos fuit fidelium, ut certis diebus includerent se in sacris aedibus, ibique ieconi orantesque, et annos suos recognitantes in amaritudine animae suaे usque ad vesperam perseverarent.

Quod si nunc temporis Ecclesia tanto minus requirit a filiis suis ad hoc etiam, ut plenariam consequi indulgentiam possint, id non ita sane est interpretandum, quasi minorem existimet nunc, quam

antea, debere nos Deo compensationem pro peccatis;
sed dum laboriosa opera mitigat misericordia, quantum de asperitate remittit exterioris satisfactionis,
tantum conari vult homines, ut intensionis vi contritionis, pique ardore studii exsequendorum, quae imperaverit, operum interiori profectui afferant animorum.

Atque ad hoc illud refertur, quod inter iniuncta opera Sanctissimae Eucharistiae perceptio numeretur, qua, cum ipse in ea fons caelestium omnium charismatum, ac donorum Christus Dominus continetur, nulla profecto efficacior res est ad ignem excitandum perfectae caritatis: ex quo liquet quantum opere in eam duram incumbendum Vobis sit, ut fidelis populus tanti Sacramenti vim et naturam doceatur, et optime affecto ac praeparato animo ad illud accedat.

Habetis, Venerabiles Fratres, quae velimus potissimum, quod ad sacrum pertinet Iubilaeum, fideles populos praemoneri. Freti studio vestro salutis commissarum Vobis animarum non modo Vos confidimus operam datus, ut omnes ea studiose peragendo, quae indicavimus, plenariam, quam omnibus de inestimabili Ecclesiae thesauro offerimus, consequantur indulgentiam; sed ita consequantur, ut eius fructus etiam in posterum permaneant. Eo enim pro sollicitudine Nostra omnium Ecclesiarum spectant vota Nostra, dum beneficium huiusmodi ad universos orbis Catholicos extendimus, ut omnis, si fieri potest, corruptela a moribus Christiani populi in perpetuum removeatur. In vestro quique grege, quae potissimum vitia dominantur, probe nostis. In

ea igitur radicitus evellenda toto animo incumbere nunquam zeli vestri pastoralis desistat industria. Immane illud flagitium contumeliose in Deum loquendi quis credidisset fieri unquam posse, ut audiatur inter Christianos? Atqui tamen nulla iam pene regio est, in qua non temere iuretur, ac sanctum et terrible nomen Domini usurpetur irreverenter, atque adeo non desint (horrescimus cogitantes, pudetque dicere) qui ei, quem Angeli glorificant, non vereantur maledicere. In huiusmodi impietatem, qua nulla maior Divinae Maiestati afferri potest iniuria, exardescat zelus vester, summaque ope invehatur...

Vestrūm potissimum est decorēm diligere domus Dei: at illud maximaē curae Vobis esse debet, ne illa adeuntium cultu habituque minus decente, aut quavis irreligiositate violetur, quibus sane nihil eam magis dedecorat; neve quoquā excidant fidelibus monita illa Christi Domīni, *Domus mea domus orationis est, et, zelus domus tuae comedit me.*

Meminerint admoniti per Vos populi praeceptum, quod ipse Dominus imposuit verbis illis: *mento ut Sabbathu sanctifices, et horrendam illam in violatores sententiam: Sabbathu mea violaverunt vehementer: dixi ergo ut effunderem furorem meum super eos, et consumerem eos:* in quo tamen tanta est multorum perversitas, ut vel non dubitent servilia exercere, vel quae immunitas ab huiusmodi operibus ad vacandum Deo praecepta est, ea ipsi ad vacandum Diabolo abutantur; ita se diebus forstis ad comissiones, ad ebrietatem, ad libidinem, ad omnia Diaboli opera proiiciunt. Tollatur in perpet-

taum, quoad per Vos fieri poterit, scandalum huiusmodi, succedatque illi orandi studium, audiendique verbi Domini, neque modo pie assistendo augustissimo Missae sacrificio, sed ipso sumendo Christi Corpore, saluberrima sacrificii ipsius participatio.

Quid vero de Ecclesiae praeceptis, quid nominativum de abstinentiae, ac iejunii observantia dicemus? Quotus enim iam quisque est qui praeceptum illud praesertim vel, ut par est, curet, vel etiam non omnino contemnat? In hoc etiam intelligitis, quam necesse sit, Vos animum intendere, ut cognoscant Fideles quo praecepta Ecclesiae pertineant, quantaque tantae parentis auctoritatem veneratione prosequi debeant, de qua sponsus ipse eius Christus pronuntiavit: « si quis Ecclesiam non audierit, sit » tibi sicut ethnicus, et publicanus. »

I. Omnis quidem aetas curas vestras sibi vindicat, sed ea potissimum, ex qua futurus pendet Ecclesiae status et humanae societatis, quamque ideo coniurata in utriusque perniciem omni ope ad suas partes adducere conatur impietas. Educationis eius ac disciplinae vel negligentiam vel perversitatem inde magna ex parte repetendam esse probe cognoscitis, ac nobiscum deploratis, quod iam homines Matrimonii sanctitatis et officiorum cepisse videatur oblio; adeo crebro contractus, ut vocant, civilis, qui tot in regionibus usurpat, occasione, sanctissimae Sacramenti illius leges violantur, quod, Paulo Apostolo auctore, *magnum est in Christo et in Ecclesia*; adeo invaluit iniquissima illa inter catholicos, et haereticos coniuges conventio, ut vel tota proles patris, vel mascula patris, femina matris religionem sequa-

tur. Videtis igitur quanta Vobis suscipienda sit sollicitudo, ut fidèles catholicam de Sacramento illo teneant doctrinam, et ad parendum adducantur Ecclesiae legibus, funestaque illa Christianae educationis pernicies, quantum eniti hortatu et auctoritate possitis, a Christiano populo amoveatur: generatim vero ut catholicis moribus atque institutis imbuantur adolescentes, et eisdem ipsis instando, et parentibus et praceptoribus, contendite; praesertim vero ut caveant a seductoribus, ut adeo propagatam miserima temporum conditione opinionum sententiarumque pravitatem, et unde teterima malorum omnium seges orta est, libros religioni, moribus, quieti publicae infestos perhorrescant. Quae ut pestis prohibetur a fideli populo, eum identidem admonendum curate, quam iuste ac salubriter et a Praedecessoribus Nostris, et a Christianis Principibus cautum sit, ne libri huiusmodi retineantur, nullamque ea in re nimiam vigilantiam curamque existimate. Omnis autem aetatis, sexus, conditionis mortalibus consultum fuerit, si salutari pabulo assidue nutriantur verbi Domini, si frequens soveatur usus Sacramentorum, si pii coetus, quibus utrumque sit in primis propositum, vel provehantur quicumque sint, vel novi etiam instituantur.

Sed ad haec efficienda adiutoribus Vobis opus est, quos vocavit Dominus operarios in vineam suam. Quare admonete eos assidue quam non ipsis liceat esse otiosis, quamque necesse sit, ut operam suam conferant ad mores populi moderandos. Inquirite sedulo in eorum vitam, sermones, convictus, consuetudines: « manus enim sordida, ut ait S. Gre-

» gorius M., aliam non lavat, et oculus plenus pul-
 » vere maculam non considerat; ita mundus debet
 » esse qui vult aliena corrigere. » Ad cultus pae-
 terea eorum exterioris gravitatem ac modestiam di-
 ligenter attendite. Ut autem docendis Fidelibus, et
 ecclesiasticis ministeriis recte riteque obcundis sint
 idonei, ne sitis experimento contenti, quod dederint
 antequam Ordinibus initiarentur; sed curate, ut ini-
 tiati nunquam desinant in rerum sacrarum studiis
 impigre se exercere. Quo spectat quod Concilium
 Romanum habitum a Benedicto XIII. anno Iubi-
 laei 1725. de congregationibus decrevit Ecclesiasti-
 corum « semel in unaquaque hebdomada habendis,
 » in quibus alternatim et rituum et conscientiae
 » casus proponantur, discutiantur, et practice exer-
 » ceantur; » quodque proinde Vobis maiorem in
 modum volumus commendatum.

Ceteris vero Ecclesiasticis eos aequum est in omnibus excellere, qui excellunt dignitate. Eorum ideo a Vobis ratio est habenda diligenter, ut nihil in eis reprehendendum populus animadvertiscat, quos maxime intuetur; sed ita vobiscum consilio atque opera conspirent in opus ministerii, in aedificatio-
 nem Corporis Christi, ut merito cum Conc. Trid. Ecclesiae Senatus dici possint. Parochorum praesertim curas et industriam acute, ut ex 'praescripto eiusdem Sanctae Synodi « plebem per se incessanter instruant, et Sacramentis reficiant, quotidianas pro populo ad eum preces et orationes effundant, et laudabili vitae et conversationis exemplo, vir-
 tutibus, et morum disciplina omnibus praeluceant,

» viamque salutis praemonstrent, » caeteris denique fungantur officiis, quae ibidem praescripta sunt.

Seminarium custodite ut pupillam oculi, et qui-cumque in spem Ecclesiae adolescent, Clericorum institutio summae Vobis curae sit, acriterque vigilate, ne quis, nisi indole, virtute, scientia vere se vocatum praeseferat in sortem Domini, sacris Ordinibus initietur. Neque eo minus religiosarum familiarum observantiae prospicite, facultibus utentes, quae Vobis a S. Concilio Tridentino vel tanquam Ordinariis, vel tanquam Sedis Apostolicae delegatis tribuuntur. Scholas et collegia adolescentium crebro invisite ad venena prohibenda praesentis aevi corruptelarum, omniaque ad normam dirigenda sanctissimae disciplinae. Instate, ut Moniales quae Deo voverunt religiose praestent, « et quas (uti monet » Concilium Romanum) educandas ac formandas su- » sceperint puellas convictrices, pie illas et catho- » lice instruant, incumbantque, ne ipsarum orna- » tus, et vestes puellis inter sponsas Christi versan- » tibus disconveniant. » Quae de celebratione syno- dorum, quae de visitatione dioecesium praecipiuntur a Concilio Tridentino partes ducite muneris ve- stri gravissimas. Ea ut praescriptis ab eo tempori- bus modoque religiose impleantur, Vobis etiam atque etiam commendamus. Inde enim et cognoscetis oves vestras, et quibus earum malis medendum sit, qui- bus commodis consulendum intelligetis. Omnium or- dinum cura Vobis commissa est, sed praincipue pau- perum, quibus ad evangelizandum se missum a Pa- tre professus est Christus, in quos adeo praeclara singularis praebuit argumenta voluntatis. Probe au-

tem intelligitis quam facile sit, ut, egestate impellente, omnem praesentis Dei beneficentiae fructum amittant. Bonis igitur Ecclesiae ita utimini, ut praeceptum Domini in exemplum impleatis, *quod superest date eleemosynam*, eaque fideliter praestetis, quae de bonorum illorum usu Episcopis praescribit Ecclesia: aditum habeant ad Vos facilem egentium gemitus, divitium opem, eleemosynae praecepto quam saepissime proposito, pro eis implorate; eosque ab omni oppressione atque iniuria pro virili parte defendite. Contra foeneratorum iniquitatem, qui ut ait Cathechis. Rom. miscram plebem compilant et trucidant usuris, inter cetera vehementer invehatur zelus vester, quod malum adeo miseris hisce temporibus invaluit.... (1)

Inter pauperes autem eos praesertim caritati vestrae commendamus, quorum egestati vel orbitas, vel aegritudo veluti cumulus accedit, ut domus utriusque sexus adolescentibus alendis educandisque, invalidis aegrisque recipiendis tum quod ad corpus remque familiarem pertinet, tum quod ad animum, quam diligentissime accurentur.

Ne multa: pastores Vos estis ac magistri populorum. Vestrum idcirco est, Venerabiles Fratres, non modo vigilare, ne quos crediti Vobis greges spiritualium bestiarum patiantur incursus, sed eos caelestis doctrinae pabulo nutrire monitis quidem legibusque salutaribus, at exemplo potissimum; quo spectant quae et Vobis dicta sunt a Domino: « vos

(1) Idem graviter agatur contra furti scelus quod tot modis totque damnis societatem conturbat.

» estis lux mundi.... sic luceat lux vestra coram
 » hominibus, ut videant opera vestra bona, et glo-
 » riscent Patrem vestrum, qui in coelis est; « quod
 unum maxime valet tum ad movendos animos,
 tum ad obstruendum os loquentium iniqua, se-
 cundum illud Apostoli: « In omnibus te ipsum
 » praebe exemplum bonorum operum, in doctri-
 » na, in integritate, in gravitate, verbum sanum
 » irreprehensibile, ut iis, qui ex adverso est, ve-
 » reatur nihil habens malum dicere de vobis. » Ita
 fiet, ut non modo quid agendum sit videant populi,
 sed ut agant re ipsa, ac tanquam Apostoli, sic et
 Vos sal terrae sitis; hoc est, putore adempto pec-
 catorum, qua semel imbuti per Vos fuerint homi-
 nes, vitae morumque integritas diutissime incorru-
 pta servetur. Haec sunt vota Nostra, hoc freti vir-
 tute studiisque vestris, Deo adiuvante, confidimus
 consecuturos, ut erroribus vitiisque profligatis, pie-
 tate corroborata, induant fideles, ut hortatur Apo-
 stolus, « sicut electi Dei sancti et dilecti, viscera
 » misericordiae, benignitatem, humilitatem, mode-
 » stiam, patientiam supportantes invicem, et donan-
 » tes sibi met ipsi, sicut et Dominus donavit nobis:
 » super omnia autem caritatem habeant, quod est
 » vinculum perfectionis; » quod scilicet Christianas
 omnes simul iunctas secum fert, et conservat vir-
 tutes, atque hominem Deo coniungit, in quo tota
 hominis perfectio est. Hunc fructum sacri Iubilaei
 maximum ex Christi Iesu Dei ac Redemptoris no-
 stri meritis, Sanctorumque omnium ut capere Vo-
 bis contingat laborum vestrorum; huius ut Nos voti
 compotes faciat misericordiarum Pater et Deus to-

tius consolationis per eumdem Filium suum Redemptorem nostrum, cuius eadem fuit precatio cum ait; rogo, *Pater, ut unum sint sicut et nos,* quanta possumus animi contentione obsecrantes Apostolicam Benedictionem Vobis , et commissis curae vestrae gregibus peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum Octavo Kal. Ianuarii Anno Incarnationis Domini Millesemo octingentesimo vigesimo quinto. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

APPENDIX

CONTINENS DUO ACTA AN. MDCCCLXXI.

EDITA.

LITTERAE APOSTOLICAE

QUIBUS CONFIRMATUR SENTENTIA S. CONGREGATIONIS RITUUM
 AD CONTROVERSIAM DILUENDAM INTER NONNULLOS CI-
 STERCIENSIS ORDINIS ALUMNOS EXCITATAM DE LEGITI-
 MITATE REFORMATIONIS BREVIARII ET MISSALIS, QUIBUS
 EADEM RELIGIOSA FAMILIA UTITUR.

PIVS PP. IX.

AD PERPETVAM REI MEMORIAM.

Quae a sanctissimis sapientissimisque viris exco-
 gitata atque instituta, et saeculorum auctoritate san-
 cta sunt Romani Pontifices magno semper in pretio
 habuerunt, illaque omni tempore censuerunt invio-
 late servanda. Hac quidem mente fel. rec. Sanctus
 Pius V. Praedecessor Noster quo tempore omnibus
 Ecclesiis et regularium Ordinibus Missalis et Bre-
 viarii Romani ab ipsomet editorum usum praescri-
 psit, illas exceptit Ecclesias et Monasteria, quae a
 ducentis annis suo Missali ac Breviario uterentur.
 Iure inde ac merito inclyta Cisterciensis Familia tot
 nominibus de re sacra et publica praeclare merita,
 quæ a legiferi Patris S. Benedicti regula nullatenus
 declinans proprium ritum eidem regulæ prorsus con-
 formem instituit, suos retinuit liturgicos libros, ut-

pote quos eadem Familia Religiosa a quadringentis annis et ultra adhibebat, idemque Sanctus Pontifex in memorati Ordinis reformatione per suas litteras Apostolicas edixit, ut in toto Ordine Cisterciensi Missae sacrificium, aliaque omnia diurna et nocturna officia divina quotidie in choro iuxta ipsius Ordinis ritum sine intermissione celebrarentur. Verum medio circiter saeculo decimo septimo visum est Claudio Vaussin tunc temporis Summo Cisterciensis Ordinis Magistro seu Abbatи Generali nonnulla in rebus ritus (substantiam haudquaquam attingentia) reformare, idecirco idem Claudius exempla Praepositorum Generarium aliorum Ordinum initatus aliqua in sui Ordinis Breviario et Missali immutare vel emendare non dubitavit, diligenter curans, ut huiusmodi libri, servato semper typo regulae S. Benedicti ad Romanam formam S. Pii V. proprius, quo fieri possit, accederent. Suo Praeposito omnes fere Congregationes et Provinciae Cisterciensium Monachorum utriusque sexus tam communis quam strictioris observantiae dicto audientes Missale ac Breviarium sic emendatum receperunt, atque ad haec usque tempora nostra continuo tenuerunt. At quum nonnulli istius Ordinis Monachi Romae degentes de huiusmodi reformationis legitimitate quaestionem instituerint, Consilium sacris Ritibus tuendis praepositum decrevit ab universo Ordine Cisterciensi servandum esse Breviarium Monasticum a sa. me. Paulo V. pro omnibus sub regula S. Benedicti militantibus approbatum. Porro quo reformatio haec sanctior ab suis Monachis haberetur, praefatus Claudius, occasione novae sui Ordinis reformationis supradictae liturgico-

rum librorum dicti Ordinis emendationis approbationem a recol. mem. Alexandro VII. decessore Nostro impetravit, eamdemque emendationem fel. rec. Clemens IX. et Clemens XIII. Romani Pontifices iterum atque iterum approbarunt et confirmarunt. Rursus tamen controversia quod ad legitimitatem reformationis huius inter Alumnos eiusdem Ordinis Monasterii Bohernensis in Belgicis exarsit, et ad Sanctam Sedem Apostolicam delata est. Consilium negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium, cui istiusmodi iudicium propositum est, controversiam omnem Congregationi ritibus Ecclesiae tuendis dirimendam remisit. Praepositi Congregationi huic S. R. E. Cardinales, prout rei gravitas postulabat, rationum momentis caeterisque omnibus diligenter examinatis tres Consultores, quorum alterum e gremio Congregationis Episcoporum et Regularium exquisiverunt, ut hac super controversia suam scripto singuli darent sententiam, eaque typis edita singulis eiusdem Congregationis traderetur. Quibus sententiis consultis duo universae Congregationi praeposita sunt dubia diluenda. - I.^{um} nempe » *An apud Monachos Cisterciensis Ordinis tam communis quam strictioris Observantiae legitimus sit usus Breviarii et Missalis proprii eiusdem Ordinis, quae a Claudio Vaussin Abate Generali medio circiter saeculo XVII reformata fuere?* - II.^{um} *Et quatenus affirmative, quid statuendum quoad quamplura Festa et officia recentiora Ecclesiae universalis, quae in praefatis libris vel omnino desiderantur, vel inferiori ritu notata reperiuntur?* - Hisce dubiis Venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales Sacris Ritibus as-

serendis probandis in Conventu, quem die V. Decembris Anno MDCCCLXVIII. in Vaticanis Aedibus habuerunt, audita dilecti filii Nostri Hannibalis S. R. E. Cardinalis Capalti hu ius causae Ponentis relatione, rebusque omnibus maturo diligente que examine expensis, responderunt » ad primum - *Affirmative* - ad alterum - *Dilata et Kalendarium examinetur ab Eminentissimo Cardinale Ponente una cum Promotore Fidei et altero ex Consultoribus ad effectum referendi in Sacra Congregatione* » Huiusmodi examine per supradictos absoluto, idem Cardinalis Capalti de omnibus ad id in ordinariis ciudem Congregationis ad Vaticanum habitis Comitiis verba fecit, eodemque die III. nempe Iulii Anno MDCCCLXIX. Cardinales Sacrorum Rituum tutores rescripserunt » *approbandum esse Kalendarium iuxta additiones et correctiones a Cardinale Ponente propositas, et supplicandum Nobis, ut Decretum Sacrorum Rituum Congregationis per Apostolicas Litteras confirmare dignaremur.* »

Nos autem, quibus dilectus filius Dominicus Bartolini Antistes Urbanus memoriae Congregationis a secretis actorum causae huiusmodi seriem accurate explicavit, post maturam rerum omnium considerationem, quae supradicta Congregatio de hac controversia decrevit, rata habemus, eademque Decreta Apostolica auctoritate Nostra tenore praesentium litterarum roboramus, sancimus, confirmamus. Proinde omnibus et singulis e Religiosa Familia Cisterciensi tam communis quam strictioris Observantiae praecipimus et mandamus, ut hisce decretis obsequantur, omniisque tempore pareant, et obedient. In

contrarium facientibus, quamvis speciali et individua
mentione ac derogatione dignis, non obstantibus qui-
buscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub an-
nulo Piscatoris die VII. Februarii MDCCCLXXI.
Pontificatus Nostri Anno Vigesimo quinto.

N. CARD. PARACCIANI CLARELLI.

Loco ✠ Annuli Piscatoris.

LITTERAE APOSTOLICAE

VICARIATUS APOSTOLICI « DE ARIZONA » IN FOEDERATIS AMERICAEE STATIBUS LIMITES ACCURATIUS CIRCUMSCRIBUNTUR.

PIVS PP. IX.

AD FVTVRAM REI MEMORIAM.

Inter multiplices gravesque Apostolici ministerii curas, quibus distinemur, ad eas regiones identidem animum intendimus, quae longo terrarum marisque tractu ab hoc catholicae religionis centro seiunguntur, ac si quid per ea loca minus recte se haberi deprehenderimus, illud emendare ac corrigerem maturamus, ne christiana res quidpiam exinde detrimenti capiat. Cum itaque Venerabilis Frater Joannes Baptista Salpointe Episcopus Dorylensis in partibus infidelium, et Vicarius Apostolicus « *De Arizona* » in Foederatis Americae Statibus a Nobis enixe postulaverit, ut eiusdem Apostolici Vicariatus limites accuratius describeremus, quam quod per Apostolicas Litteras diei XXV Mensis Septembris MDCCCLXVIII praestitimus, Nos, ubi primum da-

tum fuit rem iterum detulimus ad Venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales Negotiis Propagandae Fidei praepositos, attenteque perpensis rationibus, quae ab memorato Antistite adductae sunt, eius votis obsecundandum existimavimus. Quae cum ita sint, de eorumdem Venerabilium Fratrum consilio, Auctoritate Nostra Apostolica, tenore praesentium Vicariatum Apostolicum « *De Arizona* » in Foederatis Statibus Americae Septentrionalis ita circumscribimus, ut ex huius nominis territorio, ex Comitatu, vulgo dicto « *El Faso* » in Statu « *Texas* » et ex Comitatu, vulgo « *Doñana* » qui melius internoscitur nomine « *Mesilla Valley* » in territorio « *novi Mexici* » constare debeat, ea tamen lege ut Tabula chorographica istius regionis a Metropolitano subscribatur, et memoratae Apostolicae Nostrae Litterae ad hanc Sanctam Sedem remittantur. Haec statuimus, mandamus, ordinamus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas, et efficaces existere, ac fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtainere, at illis ad quos spectat in omnibus, et per omnia plenissime suffragari; sicque in praemissis per quoscumque Iudices ordinarios, et delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores iudicari, et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate fungente scienter, vel ignorantiter contigerit attentari. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque speciali atque individua mentione dignis, nec non eiusdem Vicariatus « *De Arizona* » etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel qua-

390

vis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, ceterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die XXII Decembris MDCCCLXXI, Pontificatus Nostri Anno XXVI.

PRO DOMINO CARD. PARACCIANI CLARELLI.

F. Profili Substitutus

Loco Annuli Piscatoris.

INDEX

MDCCCLXXII.

Epistola — <i>Quod Christus in horto</i> — dici 4 ianuarii ad Bernardum Archiepiscopum Guatimalensem e sua sede exulantem. Ipsi gratulatur de insectatio- nibus pro Christo toleratis, eumque hortatur ut bono animo sit, ac perget Catholicae Ecclesiae et Sanctae Sedis iura in ipso exilio strenue propu- gnare et gregem suum erigere	pag. 3
Litterae Apostolicae sub annulo Piscatoris — <i>Quod catholico nomini</i> — die 16 februarii, quibus nova constituitur Dioecesis Ogdensburgensis in Foederati- tis Statibus Americae Septentrionalis , »	5
Similes — <i>Quod catholico nomini</i> — eiusdem diei. No- va erectio Dioecesis Providentiae in Foederatis Sta- tibus Americae Septenptrionalis »	8
Decretum Consistoriale — <i>Apostolicis Litteris</i> — sub die 19 martii. Iaciensis seu Messanensis et Catanien- sis in Sicilia. De Apostolicarum Litterarum, quae a s. m. Gregorio XVI V. Kal. Iul. A. MDCCCXLIV pro nova erigenda Episcopali Sede Iaciensi editae sunt, perpetua observantia, deque earum altero exe- quulore deputand »	11

- Simile *Pro salutari christifidelium pabulo* — die 2 maii.
Nannetensis et Andegavensis in Gallia. Distractio
ac dein additio Paroeciarum » 16
- Simile — *Vita functo R. P. D. Francisco Emygdio Cugini* — die 8 maii. Novo Mutinensi Archiepisco-
po concreditur in Commendam Monasterium S. Sil-
vestri de Nonantula in Provincia ravennatensi » 21
- Litterae Apostolicae sub plumbo — *Romani Pontificis providentia* — eiusdem diei 8 maii. Earum vi
Ioseph Maria Guidelli e Comitibus Guidi electus
Archiepiscopus Mutinensis in possessionem immittitur
Commendae Monasterii Sancti Silvestri de Nonantula , pro ut in superiori Consistoriali Decreto
iussum fuerat » 23
- Decretum Consistoriale — *Consistoriali Decreto* — die
20 maii. Apuana in Parmensi Ditione. Differtur ad
beneplacitum Sanctae Sedis exequatio Litterarum
Apostolicarum sub plumbo pro distractione plu-
rium Paroeciarum » 29
- Litterae Apostolicae sub annulo Piscatoris — *Apo-
stolicam Nostram sollicitudinem* — dic 16 iunii. Ve-
hementer dolet omnes curas suas et Legati a La-
tere extra ordinem Constantinopolim missi inanes
fuisse ad schisma inter Armenios excitatum compe-
scendum, quod immo in dies latius propagatur. Im-
probitatem et nequitiam schismaticorum deplorat ac
delestatur praesertim pseudopatriarchae, qui quin-
que neoschismaticis presbyteris episcopalis conse-
crationis manus conferre non reformidavit. Hos om-
nes excommunicatos et ab Ecclesiae Catholicae uni-
tate segregatos declarat, proindeque fideles monet,
ut ab iisdem diligentissime caveant , maxime vero
a pseudoepiscopis. At laetatur de firmitate et con-
stantia Catholicorum Praesulum, Cleri, et fidelium
Armenii ritus in veritate et unitate catholica cu-
stodienda. Neque tamen miserrimos illos schismati-
cos obliviscitur , pro quibus Deum humiliter de-

precatur, ut aliquando resipiscant, et a viis pessimis revertant

» 33

Epistola italica — Costretti — die 16 iunii ex Aedibus Vaticanis ad Eminentissimum Virum Iacobum Antonelli Cardinalem a Publicis Negotiis. Sanctitas Sua summum exprimit dolorem, quo suus animus affectus fuit, vix accepit Ministrorum Praesidem Gubernii usurpatoris omnino statuisse, Legislativo Coetui legem quantocius proponere de Religiosis Familiis extinguedis in ipsa Urbe, quae Sedes est Iesu Christi Vicarii, et catholici orbis caput. Factorum congerie significat, quam iniqua et exitialis futura sit lex illa, cuius vi non modo Pontificis libertas impetratur, sed validiora et efficaciora subsidia e suis manibus avelluntur, quibus Ipse ad totius Ecclesiae regimen tantopere indiget. Detegit invasoris Gubernii fraudes, cuius consilium eo semper spectavit et spectat, ut non modo civili sed spirituali praesertim dominatione Romanum Pontificem expoliaret, idque paeclare ostendunt quotidiana contra sanctissimam religionem eiusque ministros insectationes. Subalpini Gubernii captivum se proclamat, et damna enumerat ex hac captivitate dimanantia. Nulla inter expoliatum Pontificem et novum Gubernium intercedere potest conciliatio. Declarat se ad sanguinem prius et vitam ipsam fundendam esse paratum, quam a pastorali suo officio desicere. Demonstrat quam irrisoria sit et captiosa lex ab hodierno Gubernio excogitata, quam *delle Guarentigie* appellant. Iubet, ut praefatus Eminentissimus Vir de miserrima, in qua nunc Sancta Sedes versatur, conditione exterorum Principum Legatos penes Apostolicam Sedem certiores faciat, suoque nomine quidquid adhuc accidit, et proxime impendit contestando denunciet; sicut enim fore ut ipsi perpendant, quam necessaria sit in Apostolici ministerii exercitio Summi Pontificis libertas, ad quam tutandam fideles omnes iure exigere possunt, ut eorum Principes concurrant, eo magis

394

quod catholicae familiae tranquillitas et quies in bonum credit nationum omnium .

» 38

Epistola ad dilectos filios Henricum Abeille, Henricum Bergasse, ac ceteros, qui simul Massiliam coierunt rebus catholicis prospecturi — *Inter tetricima* — die 27 iunii. Initum a supradictis fidelibus consilium commendat consulendi omni ratione religionis catholicae defensioni et profectui, et nominatum rectae educationi pueritiae et adolescentiae tot impiorum insidiis et fraudibus circumseptae. Non dubitat quin alii fideles tam laudabili incoepio certam suppeditas laturi sint, praesertim Clerus, cuius est exemplo praelucere , , »

51

Litterae Apostolicae sub annulo Piscatoris — *Religiosorum Ordinum familias* — die 12 iulii. Omnia quae sunt quaeque futuris temporibus erunt cum in insulis Philippinis tum in aliis omnibus Hispanicae Ditioni subiectis locis Coenobia , Collegia , et Hospitia Fratrum Ordinis Praedicatorum, et regulares omnes dicti Ordinis in praefatis insulis et locis degentes iurisdictioni Magistri Generalis Ordinis S. Dominici Romae sedentis iuxta eiusdem Ordinis leges et constitutiones restituuntur, et praecipitur ut eidem pareant et obedient, uti ante Constitutionem a Pio PP. VII idibus maii 1804 editam

» 55

Decretum Consistoriale — *Capitulum et Canonici Cathedralis Ecclesiae Barolensis* — die 22 iulii. Barolensis. Eidem Capitulo remittuntur solutiones ab eo debitae ob fructus quatuor Canonicatum suspensorum. Ipsae in posterum differuntur. Additur declaratio super usu Pontificalium in Missis solemnibus coram Capitulo illius [Cathedralis Ecclesiae »

59

Simile — *Nova constituta Cathedrali Ecclesia Iaciensi* — die 22 iulii. Iaciensis in Sicilia. Subiectio immixta illius Cathedralis Ecclesiae S. Apostolicae Romanae Sedi »

64

Epistola ad Venerabilem Fratrem Laurentium Episcopum Ventimiliensem — Adeo ubique laxata — die 12 augusti. Gratulatur quod idem Episcopus sua suique populi inopia non obstante haeretico-rum doctrinae, qui in quodam eius dioecesis pago pueros et adolescentes vitiare nitebantur, catholicas scholas obiecerit. Cum vero ipse Praesul vereatur, ne scholae huiusmodi, deficientibus opibus, diu sustentari non possint, Summus Pontifex providet ex aere suo

» 67

Litterae Apostolicae sub plumbo, — Apostolicae Sedis — IV Kal. septembr. quibus edicitur Constitutio super privilegiis Protonotariorum Apostolicorum ad instar participantium.

» 69

Decretum Consistoriale — Ex quo s. m. Urbanus huius nominis Octavus — die 3 septembbris. Urbanien. et S. Angeli in Vado. Declaratur et emendatur eorum sedium praenominatio alternativa tum in consistorialibus praeconiis cum in Apostolicis illarum ecclesiarum invicem acque principaliter unitarum, aliisque Brevibus facultatum et Rescriptis quae eis referuntur

» 81

Simile — Abrogata omnino — die 27 septembbris. Iaciensis. De Appellationibus ad Messanensem Metropolitanum.

» 84

Epistola ad dilectum filium Albertum Cucito presbyterum. Venetias — Propositum a te — die 19 decembris. Libellum DE PATRONATU FILIORUM PLEBIS, quem a se lucubratum ipse primo Italorum catholico conventui proposuerat, Sanctitas Sua valde approbat, ibique praescriptam methodum ad infelices istos pueros sibi relictos adversus hodiernam vitiorum colluviem innumerasque insidias muniendos summopere commendat. Praeterea ipsi gratulatur de uberrimis fructibus, quos charitatis studio atque industriis iam collegerit, simulque ominatur, ut alii quoque prospero illecti successu in tam laudabili

coepio se socios adiungant: quocirca frugifero huic
operi Deum propitium adprecatur.

Allocutio habita die 23 decembris ad S. R. E. Cardinales in Aedibus Vaticanis — *Iustus et misericors Deus* — Nuntiat, heic quoque Romae legem propositam suis Legislativo Coetui, non obstantibus suis denunciationibus et gravissimis condemnationibus; in reliquis Italiae partibus exequutioni gradatim demandatam, de Religiosis familiis suppri mendis, et Ecclesiae bonis fisco addicendis, et publicae licitationi obiiciendis. Quae iam de hoc facinore ad Cardinalem a Publicis Negotiis in epistola praesenti volumine contenta scripserat, in hac Allocutione strictim repetit. Nefariam legem exercrans, irritum iam nunc pronunciat quidquid fieri velit contra iura et patrimonium Ecclesiae, cassam que prorsus et nullam declarat quamlibet praedatorum bonorum acquisitionem quocumque titulo factam. Auctores autem et fautores huius legis monet, ut meminerint censurarum poenarumque spiritualium, quas in ipso facto incurrendas Apostolicae Constitutiones invasoribus Ecclesiae iurum infligunt. Pari cum dolore memorat accerrimas Ecclesiae et fidelium vexationes in novo Germanico Imperio, in nonnullis pagis Helvetiae Foederationis, et in Hispania, et Constantinopoli, ubi Armeniorum schisma exardescit. Inter tot moeroris causas recreatur admirabili constantia et operositate catholici Episcopatus conmemoratarum regionum non minus quam ceterarum. Sermoni suo finem imponebit spem exprimendo in Deo positam, qui iustus est et misericors , » 89

MDCCCLXXIII.

que ad clerum ac populum Ritus Armenii — *Quartus supra vigesimum* — die 6 ianuarii. Quantum adhuc adlaboraverit ad Armenium schisma comprehendum brevibus memorat. Ut in coepto instet, futilia argumenta a neoschismaticis Armeniae ad incautos catholicos aucupandos concinnata tum perpetua Catholicae Ecclesiae traditione, tum SS. Patrum auctoritate, tum Conciliorum constitutionibus, tum denique historicis factis singillatim refellit; praesertim vero demonstrat Constitutionem — *Reversurus* — die 12 iulii an. 1867 ab sese editam, contra quam Armenii neoschismatici tantopere oblatrant, et praecedentem instructionem diei 20 augusti 1873 quoad Patriarchae et Antistitum Armeniae electionem, ecclesiasticorumque bonorum illis in regionibus administrationem civili summi Imperantantis potestati minime insidiari, sed Romanum Pontificem in hac re usum fuisse iure, quod sibi divinitus traditum fuit, cuius vi catholicis Ecclesiis in orbe universo constitutis arbitratu suo praeesse, eas gubernare, earumque bono et conservationi propicere potest ac debet. Catholicos denique Antistites hortatur, ut praeclara Maiorum exempla seculi resistant fortes in fide   » 97

Litterae Apostolicae sub plumbo — Super oecumenica — Quarto Kalendas Februarii 1872 (die 29 Ianuarii 1873) quibus Dioecesis Antioquiensis, quae per Decretum Consistoriale diei 4 februarii 1868 cum Dioecesi Medellensi coniuncta fuerat, ab ista se iungitur, et in novum Episcopatum erigitur.   » 138

Epistola Felici Libero Baroni de Leo Praesidi totique Societati Germano-Catholicae. (Moguntiam) — *Dum insectationem Ecclesiae* — die 10 februarii. Illius Societatis Sodales adhortatur, ut proprio iure freti deiectam religionem suam tueri, Ecclesiaeque libertatem vindicare contendant   » 153

Decretum S. Congregationis Rituum diei 27 februarii, quo Barolensis Capituli Archipresbytero, qui

privilegiis Protonotariorum Apostolicorum de numero Participantium uti poterat , privilegia deinceps conceduntur Abbatum , minime vero eorum Abbatum qui Nullius dicuntur » 156

Litterae Apostolicae in forma Brevis — *Expositum Nobis est* — diei 28 februarii , in quo facultas fit dilecto filio Ioanni Baptista Etienne Summo Magistro Congregationis Missionis, eiusque religiosis Sodalibus curam et regimem Seminiorum in spiritualibus ac temporalibus ab Ordinariis suscipiendi, quin Sanctam Sedem Aportolicam ad impetrandam in singulis casibus veniam adeat, servatis tamen non-nullis aliis conditionibus . » 159

Epistola — *Per tristissima haec Ecclesiae tempora* — die 6 martii Praesidi et Sodalibus Circuli S. Ambrosii Mediolani, ut caveant a *Catholico-liberalibus* » 161

Similis ad Aloisium Gastonem de Segur Canonicum primi Ordinis S. Dionysii Praesidem Unionis Societatum Catholicarum pro Operariis (Lutetiam Parisiorum — *Etsi calcanda* — die 20 martii. De christiana Operariorum institutione » 164

Litterae Apostolicae in forma Brevis — *Vigore Rescripti* — die 28 martii. Universis Urbis et Orbis fidelibus, qui parvum scapulare laueum albi coloris imaginem S. Cordis Iesu in medio referens gestaverint, et corde saltem contriti Orationem Dominicam, Salutationem Angelicam , et Gloria Patri etc. quolibet anni die recitaverint, centum dierum indulgentia in perpetuum conceditur vel defunctis applicabilis . » 166

Decretum Sacrae Congregationis Concilii — *Inter damnata gravissima* — die 30 aprilis. Ad Capitulum et Canonicos S. Iacobi de Cuba in Regno Hispanico. Archiepiscopali Sede vacante S. Iacobi de Cuba , D. Iosephus Obera in Vicarium Capitularem legitimate a Capitulo electus fuit; at laica potestas alte-

rum e Canonicis, idest Petrum Llorente, ad idem munus nominaverat quod ipse excipere non erubuit. Hisce breviter enarratis, praefata S. Congregatio, decretis perpensis Concilii Lugdunensis II, et plurium Summorum Pontificum, statuit, Petrum Llorente in censuras ecclesiasticas et in maiorem excommunicationem ipso iure incidisse, itemque a Canonicatu et alio quolibet beneficio ecclesiastico expoliari; insuper eum inhabilem ad alia quaecumque beneficia in posterum obtinenda declarat. Praeterea decrevit, in easdem censuras et excommunicationem maiorem incidisse ecclesiasticos et laicos viros, qui fuerunt autores, vel auxilium quovis modo activum praebuerunt ad hanc officii usurpationem. Quosvis actus iurisdictionales post invasionem et usurpationem praedictam nulos prorsus et irritos esse, praeter non-nulos, quos sanare intendit. Denique D. Iosephus Orbera legitimus Vicarius Capitularis in integrum restituitur

» 169

Epistola ad dilectos filios Senatorem de Cannart d'Amale Praesidem totamque Foederationem Circulorum Catholicorum in Belgio (Leodium) — *Quo durior* — die 8 maii. De ingenio et damnis *Liberalismi Catholici*

» 177

Litterae Apostolicae in forma Brevis ad Venerabilem Fratrem Eugenium Lachat Episcopum Basileensem — *Oblatae Nobis* — die 23 maii. Necessariae et opportunae facultates ipsi tribuuntur, ut, cum timendum sit ne Iuriae Bernensis Parochis propria munera publice exercenda interdicantur, huic fidelium detimento prospiciat, quemadmodum in Domino expedire censuerit, donec tetrica haec tempestas sacviat.

» 180

Epistola ad Venerabilem Fratrem Vitalem Mariam Episcopum Olindensem (Recife in Brasilia) — *Quamquam dolores* — die 29 maii. De damnata *Massonum secta*.

» 182

400

Litterae Apostolicae in forma Brevis ad S. R. E. Presbyterum Cardinalem Cullen Archiepiscopum Dublinensem atque Hiberniae Primatem — *Ex Apostolici Officii* — die 30 maii. Munus ipsi tribuitur convocandae et regendae Synodi generalis totius nationis Hiberniae, quam Hibernenses Praesules celebrare intendunt, eidemque Cardinali Archiepiscopo omnes facultates necessariae et opportunae deferruntur

» 187

Similes Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis atque Episcopis Hiberniae — *Si quid est* — die 30 maii. Initum laudat consilium de plenaria Synodo habenda. Certiores ipsos facit, sese iam Archiepiscopo Dublinensi commisisse, ut tamquam Delegatus Apostolicus hanc Synodum convocet, simulque inter cetera hortatur, ut ipsi Dublinensi Antistiti tali aucto munere debitum obsequium exhibeant, et facta ab eodem Synodi convocatione, iuxta SS. Canonum praescripta omnes adsint, nisi legitimo detineantur impedimento ad proprii gregis utilitatem ac bonum spectante.

» 190

Similes — *Qui choricis Catholicae Ecclesiae libris* — die 30 maii Equiti Friderico Pustet dioecesis Ratisbonensis, qui praeter ceteras egregias Ecclesiastico-rum librorum editiones praesertim Cantus Gregoriani, nuper editionem suis sumptibus vulgaverat Gradualis, quod vocant, Romani sane splendidam et magnificam, editionis instar Mediceae. Hanc tum locorum Ordinariis, tum iis omnibus, quibus Musices sacrae cura est, magnopere commendat, eumque adhortatur, ut quae adhuc edenda supersunt de Gregoriano cantu volumina, quibus inchoata olim a fel. mem. Paulo PP. V perficietur editio, tandem in lucem proferat. Quamobrem iura omnia et privilegia alias a Sancta Sede ipsi concessa confirmat

» 194

Litterae Apostolicae sub plumbo — *Paterna sollicitudine* — Kalendis iuniis. Stabiles praescribit leges et conditiones luctuosissimis temporibus consen-

taneas de regimine et administratione tum Pii Insti-
tuti seu domus vulgo — *di Ricovero* — tum Gym-
nasii seu Patrimonii studiorum, quae Ipse in sua
patria ex asse patrimonii sui privati fundavit. » 197

Epistola ad Vicecomitem de Morogues Praesidem to-
tumque Consilium Societatis Catholicae Aurelianen-
sis. (Aureliam) — *Gaudemus, dilecti filii* — die 9 iu-
nii. Cavendum a liberalismo catholico » 206

Litterae Apostolicae sub plumbo — *Quo gravius* — Pri-
die idus iulii. Quibus peculiaris ecclesiastica iuris-
dictio in territoriis ad quatuor militares Ordines
Sancti Iacobi, Alcantarae, Calatravae, et Montesiae
in Hispaniis pertinentibus aboletur, eademque ter-
ritoria proximis dioecesibus aggregantur » 208

Similes -- *Quae diversa* — Pridie Idus iulii. Abo-
lentnr privilegiatae omnes iurisdictiones ecclesias-
tice in Hispaniis , iisque hactenus subiecta ter-
ritoria, loca, monasteria proximis dioecesibus iun-
guntur » 217

Epistola ad Praesidem et Consilium Municipii Tau-
bati provinciae Sancti Pauli in Brasilia — *Scite
profecto* — die 14 iulii. De *Massonismi* machinatio-
nibus. » 225

Similis ad Praesidem totumque Consilium centrale
Societatis initiae pro tutela rei catholicae (Massili-
am) — *Si gaudemus* — die 17 iulii. De christiana
Operariorum institutione. » 228

Allocutio habita die 25 iulii ad S. R. E. Cardinales
in Aedibus Vaticanis — *Quod praenunciavimus* —
Nunciat, legem a Legislativo Coetu sancitam, qua
etiam Romae , sicuti in reliqua Italia , Religiosae
Familiae suppressuntur, et ecclesiastica bona publi-
cae licitationi obiciuntur. Impium hoc facinus ex-
erans actus omnes in hac re nulos et irritos de-
clarat, et monet huiusmodi legis auctores et quo-

modolibet adiutores in maiorem excommunicacionem incurrisse. Quo spectent Ecclesiae insectatorum conatus brevibus significat. Gaudet de Episcoporum omnium cum Sancta Sede coniunctione eorumque constantia in sacris tuendis Ecclesiae iuribus. Orandi necessitas, ut optata clementiae tempora maturentur. » 230

Epistola ad Anselmum Episcopum Corisopitensem.
— *Sicuti, Venerabilis Frater* — die 28 Iulii. Gratulatur de instituta Societate catholica Corisopitae, Episcopo moderante, eumque hortatur, ut moneat Societatis Sodales velle se abstinere ab opinionibus, quas dicunt liberales, illasque refellere. » 234

Litterae Apostolicae in forma Brevis — Universis christifidelibus — die 19 augusti. Cum nonnullae sacrae peregrinationes ad celebriora Italiae sanctuaria ab invasore Gubernio interdictae fuerint, nonnulli fideles e civitate Bononiensi in eam mentem venerunt, ut catholicos universos ad spiritualem peregrinationem invitarent. Pro spirituali hac peregrinatione ordo statuitur, et plenariae ac partiales indulgentiae defunctis quoque applicabiles impietuntur, impletis conditionibus praescriptis. » 236

Litterae Apostolicae sub plumbo — Romanus Pontifex — V Kal. septembr. quarum vi edicitur Constitutio super Capitularibus nec non electis et nominatis ad Sedes Episcopales vacantes » 239

Litterae Apostolicae in forma Brevis — Quae in rem catholicam — die 3 octobris. Urbanus VIII suis Litteris in forma Brevis die 27 decembris anni 1642 consuetudinem approbavit a tempore persecutionis invectam, qua Coenobiarchae vulgo (*Guardiani*) titulares strictioris Observantiae S. Francisci Conventuum in Provincia Hibernensi suppressorum eliguntur cum iure concurrendi ad electiones Capitulares. At mutata temporum in illa Provincia condizione, vetusta consuetudo aboletur, et supradicti

Pontificis Litteris derogando statuitur, ut in Coenobiarum electione ius commune servetur. » 247

Similes — *Ex parte imperialis Gubernii Russiaci* — die 14 novembris. Ad preces imperialis Gubernii Russiaci facultas impertitur Antonio Archiepiscopo Mohiloviensi, qui iugiter Petropoli commoratur, ut Capitulum et Consistorium Mohilovia Petropolim transferatur, ea tamen lege, ut Archiepiscopus Mohiloviensem titulum retinere debeat, eiusque Capitulum habeatur semper et nominetur Capitulum Metropolitanae Ecclesiae Mohiloviensis: quin imo ad Metropolitanus templi Mohiloviensis splendorem ipsi Archiepiscopo curae erit, ut alter ex Episcopis Suffraganeis suam inibi sedem habeat. Quod vero ad dioecesanum Seminarium Mohiloviense Petropoli instituendum quae a Sacra Tridentina Synodo praecpta sunt rite servantor. » 249

Epistola Encyclica ad omnes Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos, aliosque locorum Ordinarios gratiam et communionem cum Apostolica Sede habentes — *Etsi multa luctuosa* — die 21 novembris. Subalpini Gubernii flagitia in ipsa Urbe, Romani Pontificis Sede, patrata obiter commemorat. Enumerat Ecclesiae persecutioes in quibusdam Helveticae Foederationis Pagis, in Borussia, et in America. Apostatam Iosephum Hubertum Reinckens pseudo-episcopum in Borussia excommunicat et anathematizat, eademque poena plectit illos omnes, qui eum eligere attentarunt, et sacrilegæ consecrationi operam commodarunt, et qui iisdem ad haeserint, eorumque partes sequuti opem, favorem, auxilium, aut consensum praebuerint. Cum vero tot tantaque mala a sectis scateant, sive massonicae dicantur, sive alio quovis nomine veniant, omnes sacrorum Antistites hortatur, ut omnem adhibeant operam adversus earum insidias et contagonem » 253

Litterae Apostolicae sub plumbo — *Qui attingit* —

Septimo idus Decembris. Quibus iudicium super identitate Corporum S. Ambrosii Episcopi et Ecclesiae Doctoris ac Martyrum Gervasii et Protasii ab Archiepiscopo Mediolanensi prolatum confirmatur

» 274

Litterae Apostolicae in forma Brevis — *Inter tot, quibus afflictamur, mala* — die 12 decembris. Solemniter confirmatur votum a Romanis emissum templum seu sacram aedem SSmo Cordi Iesu tunc temporis erigendi, cum praesentibus iactata fluctibus Ecclesiae navis conquiescat

» 284

Epistola encyclica Andreae Ignatio Archiepiscopo Ultraiectensi eiusque Suffraganeis, et dilectis filiis catholicis universis in Hollandia commorantibus — *In magnis* — die 27 decembris. Nullam et sacrilegam declarat electionem et consecrationem Casparis Ioannis Rinkel in Harlemensem pseudo-episcopum. Tum ipsum, tum Hermannum Heycamp pseudo-episcopum Daventriensem consecratorem ejus excommunicat et anathematizat, tum eos omnes, qui praefati Casparis electioni aut consecrationi operam, consilium, consensum praestitere, eosdemque praecepit ab Ecclesiae communione segregatos et prorsus schismaticos habendos, et a Catholicis universis esse vitandos

» 287

MDCCLXXIV.

Litterae Apostolicae in forma Brevis — *Quod Catholici nominis bonum.* — die 20 ianuarii. Iam inde ab anno MDCCLII territorii tractus ab Dioecesi Montereyensi, atque Angelorum Californiae abscissum, eiusdemque tractus regimen Archiepiscopo Mexicano commissum fuerat quoisque aliter provideretur. Nunc idem territorii tractus in Vicaria-

tum Apostolicum erigitur titulo Confinioris Californiae vulgo — *Bassa California* — proprioque traditur Praesuli . » 292

Similes — *Arcano divinae providentiae consilio* — die 3 februarii. In ecclesiastica provincia Superioris Canadae novus Vicariatus Apostolicus cognomento *Vicariatus Canadensis Septentrionalis* constituitur , eiusque fines describuntur . » 294

Epistola Encyclica Dilectis Filiis S. R. E. Cardinalibus et Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis et Episcopis Imperii Austriaci — *Vix dum a Nobis* — die 7 martii. Queritur immanibus contra Ecclesiam Dei insectationibus in Borussia et Helvetia excitatis, a Se iam die 24 novembris 1873 per similes Litteras deploratis, iniurias etiam accessisse Austriaci Gubernii. Memorat se Sua Allocutione iam inde ab anno 1868 die 22 iunii quasdam ab ipso Austriae Gubernio latas leges Ecclesiae iuribus et sollemnibus pactis conventis adversas condemnasse et irritas declaravisse. Significat , nunc novas publicis eiusdem Imperii Comitiis proponi velle leges novissimis Borussicis legibus non absimiles, quarum vi Catholica Ecclesia sub arbitrio civilis auctoritatis omnino redigatur. Dum contra hanc solemnis conventionis violationem iterum protestatur, eamque reprobat, praeclarissimis obtendit argumentis eam inesse novis hisce legibus naturam, si eae perferantur, ut Catholicae Ecclesiae institutionem et iura omnia funditus subvertant. Paucis deinde enumerat verbis malorum congeriem, quae Ecclesiae et fidelibus obvatura forent, si illius Imperii Antistites novis iuribus aquiescerent , ideoque eos excitat, ut tantum impendens periculum amovere strenue contendant, non suis viribus sed divinae virtuti fidentes. Quod ut facilius assequantur, media etiam utenda praebet. Ceterum hac in re animo non concidit Pontifex pietate innixus et religione Imperatoris et Regis, ad quem novas litteras de hoc gravissimo negocio ab se missas nuntiat. Interea sacrorum An-

406

tistites hortatur, ut statim operi manum admoveant, Deum orans, ut eorum consiliis potenti auxilio praesit.

» 297

Litterae Apostolicae sub annulo Piscatoris — *Apostolica omnium Ecclesiarum sollicitudine* — die 13 martii. Sublata unione Apostolicarum Delegationum Persidis et Mesopotamiae, harum cuique suus et distinctus praeficitur Delegatus Apostolicus » 307

Similes — *Universi Dominici gregis* — die 30 martii. Abscissis ex Ecclesiae Melbournensis in Australia Victoriae Colonia nonnullis amplissimi territorii partibus, duae novae eriguntur dioeceses, Sandhurstensis nimirum et Ballaratensis, earumque limites respective definiuntur » 311

Similes — *Incrementa* — die 31 martii. Melbournensis Ecclesia in Colonia Victoriae ad Metropolitanae Sedis dignitatem evehitur. » 314

Epistola Encyclica ad Archiepiscopum Leopoliensem, Haliciensem, et Cameneciensem Ruthenorum aliosque Episcopos eiusdem ritus gratiam et communionem cum Apostolica Sede habentes — *Omnem sollicitudinem* — diei 13 maii. Significat se iam inde a primis diuturni Pontificatus sui annis nihil intentatum reliquisse ad spirituale Orientalium Ecclesiarum bonum procurandum, maxime vero ad catholicas Liturgias in illis regionibus sartas tectas servandas et custodiendas, uti alii Praedecessores sui praestiterunt, quorum nonnulla profert decreta, praesertim Benedicti XIV et Gregorii XVI sententias. Quin imo, suudit, iam inde ab an. 1863 Apostolicae Sedi curae fuisse conventionem seu concordiam sancire ab Episcopis latini et graeci ritus propositam ad componendas et dirimendas controversias in ecclesiastica provincia Leopoliensi ob disciplinae et ritus varietatem excitatas, atque ob mutuas relationes, quae inter ecclesiasticos viros latini et graeci ritus ibi intercedebant. Nihilominus ac-

cidisse nunc ut in suprascripta ecclesiastica Provincia, et potissimum in finitima Chelmensi dioecesi inter Catholicos Graeco-Rutheni ritus licet in clericali ordine constitutos novis rebus studentes acris controversia exorta denuo fuerit de sacra Liturgia immemorabili usu legitime recepta, eamque immutare ipsi temere pertentent. Miserrimam Chelmensis dioecesis conditionem deplorans, narrat quam se scelest gesserit pseudo-administrator in psa dioecesi, quem episcopali munere indignum iampridem Pontifex existimavit. Qui quidem circularibus Litteris diei 20 octobris anni 1873 divini cultus exercitium sacramque liturgiam innovare audet ea mente, ut in catholica Chelmensi dioecesi schismatistarum liturgia inducatur. Dum quidquid in praecepsitatis litteris de re liturgica disponitur, nullum et irritum declaratur, ostendit Pontifex cavillationum insaniam pseudo-administratoris. Admirabili tamen gaudet constantia Ruthenorum Chelmensis dioecesis, qui iniquas pseudo-administratoris innovationes reiiciunt. Pro illius dioecesis errantibus Deum exorat, gravissimamque Liturgiae rem Ruthenorum Antistitibus summopere commendat

» 316

Decretum S. Congregationis Concilii — Actuosi iniquarum sectarum asseclae — 23 maii. Ecclesiasticis Provinciis Venetae ac Mediolanensi, singulisque dioecesis Patriarchali ac Metropolitanae iurisdictioni subiectis eadem applicatur lex, quae pro Helvetica Foederatione lata fuit de populari Parochorum electione

» 324

Decretum Consistoriale. Bisuntina. Separationis Ecclesiarum suffraganearum Strasburgensis atque Metensis ut S. Sedi Apostolicae immediate subsint — *Rem in Ecclesiastica Provincia Bisuntina — die 14 iunii*

Simile. Metensis, Nanceyensis et Tullensis, nec non S. Deodati, insuperque Argentinensis seu Strasburgensis in Alsacia Lorena. Dismemberationum et po-

sterarum incorporationum — *Propter modernas* —
diei 10 iulii. » 332

Decretum S. Congregationi Concilii — Occasione Synodi dioecesanae — diei 15 septembris. Ad querimonias compescendas cuiusdam dioecesis occasione Synodi dioecesanae excitatas praesertim super pluralitate electionum tam Iudicum quam Examinatorum Synodalium, horum numerus statuitur » 340

Allocutio habita die 21 decembris ad S. R. E. Cardinales in Aedibus Vaticanis — *Conspicentes* — Dionysii Scelhot Syrorum hactenus Archiepiscopi Aleppensis, quem Synodus Episcoporum Syriaci ritus in Patriarcham Antiochenum Syrorum elegit, electionem confirmat. Sed in exordio sermonis sui illacrymans redit ad hodiernas humanae societatis calamitates, improborumque coecitatem, qui cum schismaticis, haereticis, et infidelibus consociati nil aliud spectant, nisi vota sua explere Catholicam Religionem, si fieri posset, omnino evertendi. Singillatim commemorat inimicorum conspirationes, quibus gemit Catholica Ecclesia in Germanico Imperio, in Helvetia, in Americae centralis et meridionalis regionibus, ac praesertim acerbam eam persecutionem, qua in Turcico Imperio Catholici Armenii premuntur; nonnullos huius Imperii furores et stultias breviter adnotans. Meminit civilis societatis perturbationem ab hac Ecclesiae eiusque iurium oppressione dimanare. Attamen in tot tantisque tribulationibus Deo clementissimo grates habendae, cuius ope Episcopi, Sacerdotes, et fideles in Germania, in Helvetia, in Orientis regionibus, in Americae plagis tam admirabilia fidei exempla ediderunt: propterea in orando persistendum, ut Deus omnem populum suum in praelio confortare perget. » 342

Epistola Encyclica ad omnes Patriarchas, Primate, Archiepiscopos, Episcopos, aliosque locorum Ordinarios gratiam et communionem cum Apostolica

Sede habentes, et ad Christifideles universos — *Gravibus Ecclesiae* — diei 24 decembris. Se nunquam desiisse memorat in gravioribus Ecclesiae calamitatibus christianum populum excitare ad culparum expiationem, spiritualibus etiam reseratis Indulgentiarum thesauris, quo fidentius et efficacius ad misericordiarum Patrem accederet; idque etiam praestitisse occasione Sacrosancti Oecumenici Vaticani Concilii, quo suspenso ob temporum calamitates, Indulgentia tamen in forma Iubilaei concessa adhuc perdurabat: sibi maxime in votis suis anno 1850 universale iubilaeum indicere, sed tum ecclesiasticae tum civilis rei perturbationes tam salubri dono obstitisse. Ne vero etiam imminentे anno 1875 licet temporum vicissitudines in peius corruant tanto bono fideles destituantur, maximum et universale iubilaeum ad totum annum supradictum duraturum indicit, servata ea forma, quam temporum conditio sinit, memoriamque indulgentiam occasione Vaticani Concilii in forma Iubilaei concessam revocat. Deinde ad hanc consequendam plenariam peccatorum remissionem regulas oportunas tradit leges. » 347

Ad uberiorem vero normam hoc Iubilaci anno agendorum iterum edi iussit Epistolam encyclicam Leonis PP. XII. de iubilaei extensione ad universum catholicum gregem. » 361

APPENDIX

IN QUA DUO CONTINENTUR ACTA AN. MDCCCLXXI.

Litterae Apostolicae in forma Brevis — *Quae a sanctissimis* — die 7 februarii. Sententia confirmatur S. Rituum Congregationis ad controversiam diluendam inter nonnullos Cisterciensis Ordinis Alumnos exortam de legitimitate reformationis Breviarii et Missalis, quibus eadem Religiosa familia utitur. » 383

Similes — *Inter multiplices* — die 22 decembris. Vicariatus Apostolici « de Arizona » in Foederatis Americae Statibus limites accuratius circumscribuntur. » 388